

210

el butlletí

de l'agrupació excursionista
de granollers

gener - desembre 2010

Ha passat l'any 2010, un any de crisi general que potser com a entitat no hem notat gaire. Intentem dur a terme els projectes amb realisme, coneixedors del nostre potencial econòmic, i això ens permet ser optimistes de cara el futur ja que tenim un valor molt important, el valor de les persones, les persones de l'entitat. Solament cal veure l'ambient que hi ha els dimecres a les diferents seccions: Les que participen en les activitats que organitzem, per exemple la Matagalls-Granollers, les que col·laboren amb nosaltres i les que ens ajuden a realitzar els nostres projectes.

Precisament aquest 2010 hem engegat diversos projectes: l'activació de la secció Infantil, la construcció del rocòdrom-bulder i la iniciació del que pot ser una futura escola d'escalada per a nens, nenes i joves de Granollers.

Per activar la secció Infantil estem en contacte amb la Fundació Escolta Josep Carol, promotors d'Escoltes Catalans (Associació laica de l'escoltisme català). A més hi ha la possibilitat que membres de la secció Juvenil facin de monitors.

La construcció del rocòdrom-bulder ha estat una realitat gracies a diferents factors:

- A la construcció del bulder per part de membres del SEDEG
- A la subvenció del Consell Català de l'Esport a través de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya.
- A la subvenció de la Direcció General de la Joventut de la Generalitat de Catalunya
- A la subvenció de la FEDME
- A l'aportació econòmica de l'Obra social d'UNNIM
- A una part dels ingressos obtinguts de la campanya del Rajol.

Per tant, el mèrit que ara disposem d'un rocòdrom-bulder s'hauria de repartir entre moltes persones. Esperem que se'n pugui treure molt profit, i sigui una instal·lació que pugui garantir el futur de la nostra entitat.

És evident que amb un rocòdrom a l'entitat se'ns obre infinitat de possibilitats. La idea inicial és donar a conèixer i poder fer cursos d'escalada a nens i nenes de les escoles de Granollers a través d'activitats organitzades pel centre escolar i per les AMPAS, i a més a més, fer cursos per a joves per mitjà del GRA i dels Instituts d'Ensenyament de Secundària. Per això seria ideal crear una escola d'escalada. Tot just estem iniciant els contactes per què pugui ser una realitat al més aviat possible.

Com veieu, l'entitat no perd motivació, cada any tenim nous i engrescadors projectes que esperem es puguin complir. A més sempre estem oberts a noves idees i propostes, així que ja ho sabeu, per qualsevol cosa poseu-vos en contacte amb nosaltres.

Editorial	234
Noticiari	235
Activitats	242
Col·laboracions	246
- Esquí de muntanya al Stubai	246
- Serra de Tramuntana (Mallorca)	248
- Pels Alps Marítics	251
- Montblanc, 4810	252
- 34 Aplec Excursionista dels Països Catalans	258
- Shishapangma. Tardor 2010	260
- A peu pel sud del Sàhara	262
- Mossèn Jaume Oliveras	263
- El parc de les olors	265
- Exercici físic i aprimament	266
Secció d'Espeleologia - GIEG	268
Secció d'escalada SEDEG	271
Secció de Muntanya	272
Matinals	273
Els Ginesters	279
Biblioteca	282
Retall de premsa	283

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA DE GRANOLLERS
C/ Corró, 10 - Tel. 93 860 01 47
Apartat de correus 207 - 08400 Granollers
E-mail: aegra@telefonica.net - www.aeg.cat

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ I ACTIVITATS
FUNDAT L'ANY 1931
GENER - DESEMBRE 2010 - VOLUM VIII - Núm 210
I PREMI AMADOR GARRELL I ALSINA DE PERIODISME

Publicació per als socis i per a les entitats excursionistes.
L'Agrupació Excursionista de Granollers està associada a les Federacions següents:
- D'Entitats Excursionistes de Catalunya.
- Catalana d'Espeleologia.
- Catalana de Camping i Caravaning.

El finançament d'aquest butlletí és a càrrec del capítol de Butlletí del pressupost general d'aquesta Agrupació. La seva distribució és gratuïta.

Els articles publicats expressen l'opinió dels seus autors, no forçosament la de l'AEG.

Dipòsit legal: B-34662-2008

Coordinació: Alfons García, Teresa Jofre, Maure Luís, Teresa Madrid, Xavier Moya i Joan Mundet.

Correcció: Teresa Jofre, Teresa Madrid, Àlicia Molina i Lluïsa Salvador.

Impressió: Minerva Mollet S.L.

En conveni:

AJUNTAMENT DE
GRANOLLERS

Assemblea general ordinària de l'AEG. 29 de gener de 2010

En l'Assemblea General Ordinària de l'AEG corresponent a l'exercici del 2009 es va tractar els següents temes, segons la nota de premsa que ens ha lliurat la Junta:

OBRES - Ja estan acabades. Ara es treballa en l'adequació d'alguns dels espais creats, i en la remodelació d'altres de vells. S'ha començat el muntatge del nou rocòdrom, a la Sala Polivalent. Pel que fa a la llicència d'activitats, s'està negociant amb l'Ajuntament.

WEB - Hi ha un bon nivell de visites, especialment durant la temporada de la "Matagalls-Granollers".

CAIXA SABADELL - Tot i la fusió, a causa de la qual hem quedat fora de l'assemblea, es seguirà comptant amb el seu patrocini.

ELECCIONS - L'any 2012 caldrà renovar la Junta, i s'haurà de fer d'acord amb la nova normativa, amb mandat de 6 a 8 anys de durada. L'actual President,

Carles Garcia, informa que no es presentarà a la reelecció.

SECCIONS - Informen de les seves activitat habituals. La secció de GIEG ha acabat les obres d'adequació i es prepara per al 50è aniversari, al 2012. El Grup de Matinals ha celebrat el 20è aniversari.

ECONOMIA - Es presenta i s'aprova els comptes del 2009, el pressupost per al 2010 i les noves quotes de soci.

ROCÒDROM - Es debat sobre les condicions d'ús i seguretat que caldrà aplicar. Se n'haurà d'anar parlant, tot considerant les múltiples opcions.

CAMPANYA DEL RAJOL - Atès el moment econòmic, es pot estar content del resultat obtingut. Cal fer una darrera campanya amb els socis i tancar.

CAMPANYA "DRET A DECIDIR" - Després de votació i per àmplia majoria, s'acorda adherir-se a la campanya engegada a la nostra ciutat.

Assemblea General Extraordinària de l'AEG. 29 de gener de 2010

A continuació va tenir lloc l'Assemblea General Extraordinària de l'AEG, en la qual es va tractar un únic punt:

MODIFICACIÓ DELS ESTATUTS - Aprovat aquest punt per tal d'adaptar els Estatuts a la nova llei, que requereix que els mandats de les entitats siguin

d'entre 6 i 8 anys. S'aprova que les Juntes de l'AEG continuïn constant de quatre membres i que els mandats siguin de 6 anys.

Finalitzada aquesta assemblea, es va convidar a un pisolabis els assistents.

41a Renovació de la Flama de la Llengua Catalana. Montserrat

El passat 7 de febrer de 2010 tingué lloc a Montserrat la Renovació de la Flama de la Llengua Catalana, que aquest any assolí la seva 41ena edició i que fou organitzada per primera vegada per una entitat excursionista de les comarques de Girona, el Centre Excursionista Montclar de Sant Feliu de Guíxols.

A les 8 hores del matí puntualment diversos membres del Montclar iniciaven a peu des de Monistrol la pujada al monestir, amb la llàntia que guardava la flama encesa a la Catalunya Nord, davant la tomba de Pompeu Fabra.

Aquest lligam de l'Excursionisme i la llengua fou l'element impulsor que l'any 1968, any del centenari del naixement de Pompeu Fabra, portà a diverses entitats excursionistes a liderar aquesta acció per tal de fer avançar l'ús públic de la llengua catalana en els àmbits on el franquisme l'havia marginat. S'instituí des d'aleshores

l'acte anual de la Flama de la Llengua Catalana, i any rere any es fa la Renovació d'aquell esperit impulsor.

A dos quart d'onze, a la plaça del Monestir, fou rebuda pel Pare Abat Josep Maria Soler, acollint en nom de la comunitat l'ofrena del moviment excursionista. Acabada la celebració litúrgica el Pare Abat encengué la llàntia que resta tot l'any a l'atri del monestir com a compromís permanent del nostre excursionisme vers la normalització de la llengua catalana en tots els àmbits de la vida diària. Seguidament a la Sala d'Actes del monestir, tingueren lloc diversos parlaments que feren referència a l'ús i la fortalesa de la nostra llengua.

Intervingueren Jordi Mir que es va preguntar: "*Si aquesta Renovació de la Flama que enceta una nova dècada, té encara sentit que es continuï celebrant?, o si es manté encara l'esperit que la va impulsar? A totes dues qüestions cal respondre amb un si rotund*", digué.

"L'excursionisme des dels inicis sempre ha usat el català. La consciència en l'ús de la pròpia llengua ha estat i és un veritable patrimoni de les nostres entitats excursionistes que cal preservar. Aquest patrimoni és el que portà a què l'any 1968 aprofitant les poques esclatxes que el franquisme permetia, a impulsar aquest acte simbòlic de la Renovació de la Flama. És plaent veure que després de més de 40 anys es manté ben viu l'esperit que ens recorda l'encesa d'aquesta Flama.

Encesa de la llàntia. Foto: J. Castells.

Durant força anys per manca d'autoestima la figura de Pompeu Fabra va quedar tancada en el record. Això potser succeí perquè a les llibreries no es trobaven les obres que aquest havia publicat.

Sortosament aquesta mancança s'ha anat corregint. Fa més d'una dècada es creà la Universitat Pompeu Fabra i des d'aleshores s'ha vinculat el nom d'un lingüista a una universitat, això és positiu.

Fa cinc anys s'iniciaren les publicacions de les obres completes de Fabra, de les quals n'han sortit ja 6 volums i que arribaran a ser-ne 10 volums, tots amb més de 1000 pàgines que posaran a l'abast dels estudiosos l'obra de Fabra.

A La Universitat Catalana d'Estiu (UCE) en cada edició s'hi fa el dia Fabra, un encert que permet per mitjà de classes magistrals divulgar nous aspectes de la seva obra. Treballs que després es publiquen en noves monografies. També ens hem de felicitar perquè aquest any 2009 la prestigiosa editorial John Benjamins d'Amsterdam ha publicat "The architect of modern catalan. Pompeu Fabra (1868-1948). Fins ara no hi havia en anglès cap publicació que divulgues el seu pensament i la seva obra. N'ha donat l'impuls necessari el professor Joan Costa de la UPF i així s'ha pogut omplir aquest buit.

Aquest sentit de divulgació de l'obra de Fabra, el Centre Excursionista Montclar l'ha tingut ben present en els actes de la 41ª Renovació de la Flama, especialment explicant la seva obra entre les escoles de Sant Feliu, i cal felicitar-los-en".

El següent parlament fou a càrrec de Anna Maria Geli, Rectora de la Universitat de Girona que explicà que: "Aquesta voluntat normalitzadora en l'ús de la llengua ja s'aplica a la Universitat de Girona on el 89% de les classes ja es fan en català. L'altre 11% contra el que es pot pensar es fan bàsicament en Anglès.

Per ella ha estat un autèntic privilegi passar a formar part d'una ja llarga tradició de defensa de la llengua catalana que va començar l'any 1968 dins el moviment excursionista. Aquest moviment que es fa lligat al territori a base de camins i corriols, a partir de la voluntat, que des d'aleshores va refent any rere any aquest tribut al mestre Fabra. Es fa des de Catalunya, aquest país nostre que malda per mantenir-se en el concert de les nacions.

Som en un moment d'expansió, cal aprofitar-ho, no hem de perdre les arrels, ni hem de cedir a les dificultats ni a les pressions. Cal seguir treballant dia a dia per tal que el català continuï present en el món acadèmic i universitari."

Seguidament el President de la FEEC Dani Planas digué que: "l'excursionisme és un dels trets més característics de la identitat catalana. Des de la Federació sempre s'ha defensat i s'ha donat suport a totes les iniciatives en favor de la nostra cultura. Hem fet cultura i hem fet País i sempre ho hem fet en català. Ara segurament caldria parlar del Catalanisme 2.0 per mostrar que tenim voluntat que el català sigui present a les noves tecnologies, que tingui una forta projecció internacional. Volem seleccions catalanes i no ens ho posen fàcil. Formem esportistes i tècnics com una manera de fer país. Hem impulsat el Congrés Excursionista Català, no se si podrà ser per aquest any. Voldria acabar felicitant el Centre Excursionista Montclar per l'organització d'aquesta 41ª edició de la Renovació de la Flama".

Finalment les cançons de la secció coral Cypsella també del Centre Excursionista Montclar posaren una cloenda musical i emotiva als actes d'enguany de la Renovació.

Josep Castells i Gironès

Presentació del nou mapa del Montseny

El dia 11 de març, a les 8 del vespre, a la Rectoria Vella de Sant Celoni, es va presentar la nova edició del mapa - guia excursionista del Montseny, de l'editorial Alpina.

L'exhaustiu treball de camp aporta l'actualització

de la base planimètrica i toponímica, amb la novetat d'incloure l'anglès en la descripció de rutes i itineraris.

Aquesta vintena edició del mapa, segona en escala 1:25.000, millora qualitativament el mapa de l'emblemàtic massís del Montseny.

Exposició L'aventura Antàrtica

Del 22 al 13 de juny va ser exposada a la sala d'actes i exposicions de l'Agrupació la mostra "L'aventura Antàrtica 1897-1913", que ens acostava a les apassionants vivències i aventures en la conquesta del Pol Sud, i ens endinsava en l'esperit de la descoberta i del

coneixement dels propis límits de l'època. Les fotografies procedents del Museo Nazionale della Montagna de Torino, era coproduïda per l'Obra Social Caixa de Sabadell i el Festival de Cinema de Torelló, i l'organització era compartida amb el Museu La Tela de Granollers.

Diada Social

El dia 30 d'abril va tenir lloc a la sala d'actes de l'AEG la Diada Social. Com ja és tradicional, es va lliurar les insígnies als socis que enguany complien 25 i 50 anys com a membres de la nostra entitat. Aquest any els guardonats van ser, amb la insígnia daurada: Joan Juanola i Antoni Cumella, i amb la insígnia d'argent: Joan Bellavista, Àngel Puig, Agustí Camps, Helena Turón, Rosa Casellas, Francesc Roma i Bernat Corominas.

Així mateix, es va fer lliurament durant el transcurs de la vetllada, de la Placa d'Honor de l'entitat. Aquest guardó vol destacar la figura d'aquelles persones o entitats vinculades a la ciutat o la comarca, que han destacat per la promoció de la cultura i la muntanya. Enguany va ser l'historiador Joan Garriga i Andreu qui

va rebre de mans del president de l'AEG el guardó. La persona triada per glosar la vida de Joan Garriga va ser el soci de l'agrupació i també historiador, Francesc Roma.

Joan Garriga, llicenciat en dret i doctor en història contemporània, ha publicat múltiples estudis sobre Granollers i la comarca. Ha centrat, però, la seva investigació en tres etapes crucials: la República, la Guerra Civil i el Franquisme. Autor de referència per a qualsevol estudi d'història local, Joan Garriga va ser professor d'història a l'Institut Antoni Cumella i director del Museu de Granollers, així com membre de la junta del Centre d'Estudis de Granollers.

Francesc Sánchez

Lliurament de la Placa d'Honor de l'Agrupació a en Joan Garriga. Foto: T. Riera

Els guardonats en l'acte: Agustí Camps, Joan Bellavista, Àngel Puig, Toni Cumella, Carles García, Joan Garriga, Francesc Roma, Rosa Casellas, Helena Turón i Agustí Corominas, en nom de Bernat Corominas. Foto: M. Lluís

2a. Caminada Nocturna Solidària

A 2/4 de 10 del vespre del divendres 4 de juny va començar la 2a. Caminada Nocturna Solidària, amb sortida de la plaça de l'Església en direcció al passeig Fluvial. Travessava el Congost, i a l'alçada de la passera de Palou girava a la dreta en direcció a l'Esquella i, per la serra de Ponent, es dirigia al coll de la Manyà, Torre de can Casaca, baixava pel camí de l'Escanyat, i arribava al parc del Congost, on hi havia un petit ressopó, sorteig, i final de festa amb l'actuació del grup de música popular Semproniana, que va interpretar danses mediterrànies, sardanes i gitanes.

Per participar en la caminada s'havia de fer una inscripció prèvia, import destinat al projecte de l'estat d'Orissa, a l'Índia; es lliurava el mapa del recorregut als 152 participants, que van gaudir d'una agradable nit, amb el pessic d'aventura que aportaven la mica de fosc, i les llanternes tant a prop de Granollers.

Sortida de la plaça de l'Església. Foto: C. Garcia

La caminada va ser organitzada conjuntament per Mans Unides i l'Agrupació, i hi van col·laborar l'Ajuntament de Granollers, Editorial Alpina, Gràfiques Bengar, el GRA, Forn Tres Torres i Sidorme.

9a Fira del Llibre de Muntanya

Tornant a Tavertet, la Fira del Llibre de Muntanya ha iniciat la tercera rotació pels pobles del Cabrerès que l'aixopluguen cada quatre anys. A partir d'un inici il·lusionat, pel que fa als impulsors, i il·lusionat pels interessats en la seva temàtica, s'ha consolidat plenament, i aquest any se n'ha celebrat la 9a edició.

El càrrec de president d'honor ha recaigut en la persona del senyor Joan Cervera Batariu, veterà excursionista, lletraferit, expresident del Club Excursionista de Gràcia i impulsor de la Fira des de la primera edició.

Com ja s'ha vingut fent des del seu inici, cada edició de la Fira centra el seu interès en un tema lligat al món excursionista o al medi natural i, aquest any, ha estat "Pagesia i Muntanya". En relació a aquest lema s'han desenvolupat una sèrie de conferències sota el títol genèric de "Dinàmiques actuals del món rural":

- *L'agricultura de muntanya i les varietats locals*, a càrrec del Dr. Francesc Casañas, de l'Escola Superior d'Agricultura de Barcelona i director de la Fundació Miquel Agustí per a la recuperació i promoció de les varietats tradicionals catalanes.
- *El paper de la ramaderia en les zones de muntanya*, a càrrec de la Dra. Josefina Plaixats, del Departament de Ciència Animal i dels Aliments de la Universitat Autònoma de Barcelona.
- *Catalunya: un país de boscos (sense saber-ho)*, a càrrec del Dr. Martí Boada, del Departament de Geografia i de l'Institut de Ciència i Tecnologia Ambientals de la Universitat Autònoma de Barcelona.
- *Revalorització energètica de la biomassa forestal: l'experiència local de l'Associació de Propietaris Forestals del Montseny*, a càrrec del senyor Xavier Martí, vicepresident de l'Associació de Propietaris del Montseny.

Una altra activitat, lligada al fet excursionista, ha estat una interessant taula rodona organitzada pel Club Excursionista de Gràcia que, amb el títol "L'Excursionisme avui i el seu futur", ha reunit a Francesc Roma (doctor en geografia i estudis de l'excursionisme), Daniel Planas (president de la Federació d'Entitats Excursionista de Catalunya), Hilari Moreno (president de la Federació Catalana d'Espeleologia), Víctor Riverola (alpinista i periodista) i Jordi Camins (alpinista i glaciòleg), essent moderada per Francesc Sanahuja. Les intervencions de ponents i públic van permetre fer un bon repàs a l'estat del món excursionista i de les entitats que l'aixopluguen en una època de canvis de comportament social derivats de les noves formes de comunicació i de la mercantilització creixent de les activitats desenvolupades en el medi natural; exposem algunes de les afirmacions que s'hi van fer per si serveixen de base de reflexió:

- L'administració ha tendit a malbaratar recursos públics en iniciatives paral·leles a les desenvolupades per les entitats.
- La mercantilització de les activitats de lleure en el medi natural permet reduir el volum de les motxilles, però exigeix l'engruiment de les carteres. Aparició d'una nova figura: la de l'excursionista-client.
- La tendència creixent a crear noves entitats comporta dispersió d'esforços i de mitjans.
- Es va entrant en una fase de massificació turística-alpinística, amb una creixent desinformació dels practicants-clients.
- Pèrdua de caliu humà en les relacions a través d'internet, dintre del món excursionista.
- L'esport serà competitiu o no serà: l'aportació de diners des de l'administració està, cada vegada més, condicionada al desenvolupament d'activitats competitives.

El principal centre d'interès pel visitant ha estat, com no podria ser d'altra manera atès el propi nom de la fira, la carpa amb els estants d'editors, llibreters i entitats. Una vasta oferta de llibres nous i vells, revistes, cartografia i material audiovisual relacionats amb tots els aspectes de la muntanya i les activitats excursionistes que s'hi poden practicar permeten badar estona i estona, ... fins que la butxaca diu prou.

La presentació de llibres d'edició recent, a l'espai habilitat expressament, ha estat constant i en podem esmentar alguns:

Melmelades casolanes. 80 receptes que surten bé. Cossetània Edicions. Presentat per les autores, Núria Duran i Montserrat Roig.

Bèsties i bestioles. Cossetània Edicions. Presentat per l'autor, Celdoni Fonoll, i Lloïl Bertran.

Cafè amb sal. Pagès Editors. Autor, Juan Carlos Borrego.

Primera guia del boletaire. Cossetània Edicions. Autor, Ramon Pascual.

A peu pel Pirineu Català. 20 itineraris transpirinencs. Cossetània Edicions. Autor, Manel Figuera.

Els Pirineus de cap a cap. 50 etapes. La transpirinenca (GR-11). Cossetània Edicions. Autors, Marta Viladot i Daniel Calleja.

12 camins mil·lenaris. Resseguint camins ramaders. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Autors, Ignasi Forcada, Joan Rovira i Josep Jordana.

12 camins mil·lenaris. Resseguint camins ramaders. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Autors, Ignasi Forcada, Joan Rovira i Josep Jordana.

La glacera d'Aneto. Efectes del canvi climàtic en imatges. Editorial Besa&Keops. Autor, Jordi Camins.

La Castellassa de Can Torras. Història, tradició i llegenda. Farell Editors. Autor, Òscar Masó

La vida a pagès. Estudi de la masia catalana. RBA. Coordinació, Josep Font.

Sortim a buscar bolets. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Autora, Noemí Mundet.

A pagès. Trenta-tres dones del món rural. Edicions Salòria. Autora, Núria Carles.

Zermat. 30 itineraris por media y alta montaña. Desnivel Ediciones. Autors, Víctor Riverola i Jekaterina Nikitina.

La Cerdanya. Quadern de notes. Edicions Salòria. Autor, Alfred Pérez-Bastardes.

Ruta Caracremada. La ruta del Pre-pirineu Català. Presentació Pako Crestas.

Com en les edicions anteriors, nombroses activitats esportives i de lleure van completar l'agenda: cursets d'iniciació al GPS; recital poètic-musical "Morir d'amor a Taveret"; projecció "Del 8b als 8000 metres", repàs de l'activitat alpinística d'en Ferran Latorre comentada per ell mateix; cursa d'orientació puntuable per la Copa Catalana de Curses de la FCOC, organitzada per la Unió Excursionista de Vic; simulacre del Grup d'Actuacions Especials dels bombers de la Generalitat, amb intervenció d'helicòpter; circuit d'aventura per a xics i grans; Vè concurs de fotografia digital; mercat d'artesans; colles de geganters i grallers del Collsacabra; tallers; rocòdrom de la FEEC; concert del grup Les Violiles – Folk alla corda; ...

Per tancar la crònica només se m'acut una cosa: estiguen alerta a la convocatòria de la fira del 2011 i feu el possible per treure-hi el cap, que no us defraudarà. Podeu obtenir més informació a www.firallibremuntanya.net.

Joan Miralles

Un detall d'un expositor de llibres de muntanya. Foto: J. Miralles

8è Cicle Audiovisual de Muntanya i Viatge d'Aventura.

Durant el passat mes de novembre va tenir lloc el 8è CICLE AUDIOVISUAL DE MUNTANYA I VIATGE D'AVENTURA organitzat pel Roger Mestres de la botiga de Muntanya Camp-4, El Gra i l'Editorial Alpina amb la col.laboració de l'Agrupació Excursionista de Granollers, La Gralla, MacKey, Xics de Granollers, Gran Centre, i l'Ajuntament de Granollers. A totes les sessions hi va haver una nombrosa assistència. Suposem que, com sempre, perquè venien a presentar els audiovisuals els mateixos protagonistes o autors i que es fa una bona campanya publicitària per internet. Varen tenir lloc durant tres dijous del mes de novembre a les 9h. del vespre.

Les projeccions van ser:

Dia 18: VIETNAM AMB BICICLETA de Cavier Trèmols. Un fascinant viatge en bicicleta que ens portarà a recórrer els secrets amagats d'aquest exòtic bonic país.

Dia 25: "OJU PELIGRU" de David Palmada "Pelut" i Ester Ollé. De confirmar-se seria el primer itinerari del món d'aquest grau. Té onze llargs, recorre tota la cara nord-est del Titán a Fisher Towe (USA), i línia directa de 315 metres. Compta amb tres llargs de A5, tres de A4+, un de A6+ i diversos de A3+. El total de dies esmerçats es de tretze.

Dia 25: EMERGENT amb Maria Torres Ledesma. Una pel·lícula poètica tant de text com de fotografia. T'obre una porta a una visió personal en el que el detall fa que compreguis la totalitat, permetent que t'introdueixis en un món il·limitat, en el que el ritme està marcat per la llum, crean una altra perspectiva i enfoc artístic i mostrant-nos, a la vegada, la muntanya i l'escalada com un catàleg de petites històries i emocions que ens desvinculen de la visió obsessiva que tenim d'aquest esport.

En Francesc Beato en el record

La mort d'un amic sempre trasbalsa per la pèrdua dolorosa i inexorable que suposa, però quan les circumstàncies la fan més inesperada com és el cas, per un tràgic accident, el dolor és encara més punyent.

Dissortadament aquest fet va succeir fa unes setmanes, hi va morir en Francesc Beato i Vicens, en un malaurat accident de trànsit prop de Riudoms. A més d'en Francesc també hi van perdre la vida el seu fill i una neboda.

Des de l'Agrupació Excursionista de Granollers ens afegim al dolor expressat per familiars i amics davant la irreparable pèrdua. Perquè amb en Francesc compartíem l'afecció per la pràctica i la divulgació del nostre excursionisme, al qual havia dedicat el millor de les seves energies.

Soci del Centre Excursionista de Catalunya, s'havia implicat ben aviat en la vida associativa de l'entitat fins a ser-ne vicepresident. La seva tasca en impulsar tantes iniciatives com sorgien a redós de l'entitat el portaren a guanyar-se el reconeixement de tothom.

Com a vocal d'Excursionisme el seu anhel era fer compartir als altres els seus coneixements i les seves afeccions. El seu entusiasme encomanadís el portava a reunir més de dues-centes persones en moltes de les excursions col·lectives que feia arreu del territori. Sempre divulgant el coneixement de la pròpia cultura i la història del país, endegava excursions per serres allunyades, poc conegudes i menys freqüentades, perquè entenia així l'excursionisme, i creia que el millor aprenentatge

En Francesc Beato en el darrer Aplec Excursionista a Mallorca.
Foto: J. Castells

es fa caminant per les diverses comarques que configuren el mosaic de la nostra terra i la seva gent.

Igualment amb el mateix afany divulgador promovia excursions temàtiques amb diverses sortides amb un nexa comú, com el seguiment dels treballs per diversos cims realitzats en els mesuraments del meridià. Recórrer les terres que banyen el Canal d'Urgell o per exemple fer coneixença de diversos jaciments d'extracció minera de Catalunya.

I cal dir que en aquestes sortides cercava sempre el contacte i la col·laboració amb les entitats

d'arreu del territori, i aquest contacte ben aviat desembocava en una bona amistat establint uns lligams que s'han mantingut al llarg dels anys, com així ha estat en el nostre cas, amb l'Agrupació Excursionista de Granollers.

Volem també deixar constància del paper primordial que ha tingut en Francesc Beato en l'impuls i la difusió del Aplec Excursionistes dels Països Catalans, aquestes trobades dels excursionistes d'arreu de les terres de parla catalana que se celebren cada any en una demarcació diferent dels Països Catalans, i de les quals en Francesc Beato podem dir que n'era el màxim impulsor, perquè creia fermament en aquesta realitat històrica i cultural que compartim. I rere l'organització de cadascun dels Aplecs, sempre hi havia la col·laboració o l'ajuda d'en Beato, perquè aquest agermanament entre cultura, país i excursionisme, encaixava perfectament en la seva concepció de la pràctica excursionista.

Encara el recordo en algun d'aquests viatges en autocar que havíem compartit amb la gent del Centre, camí de l'Aplec, veure'l feinejant, comentant la jugada amb un o altre, repartint fotocòpies de les diverses excursions del programa, per tal que la gent pogués decidir quina ruta volia fer sols arribar. Tot seguit agafar el micro i fer algun aclariment o explicar que aquell cim que té aquelles antenes, prop de Castelló, és el Bertolo i permet la reemissió

del senyal de TV3. Que aquella ermita blanca dalt d'un turó és l'ermita de Santa Magdalena, per la qual els castellonencs senten una gran devoció. O que aquella serra de roques roges que veiem a la dreta és la serra Calderona.

Veient l'entusiasme i la il·lusió amb què ens explicava durant el darrer aplec de Sóller, que finalment es podria realitzar un aplec a l'Alguer, com era el seu desig, però que malauradament no podrà veure fet realitat, cap dels presents ens podem imaginar que teníem el privilegi d'acompanyar en Francesc en alguna de les seves últimes excursions, i en el que va ser el seu últim Aplec Excursionista dels Països Catalans.

Com deia el comunicat del Centre Excursionista de Catalunya poques hores després de la mort d'en Francesc Beato, l'excursionisme català està de dol. Ens afegim plenament a aquest sentiment de pèrdua, com ja alguns companys de la nostra entitat van tenir ocasió de manifestar el passat 10 de novembre acompanyant una gernació de membres del Centre, familiars i amics d'en Francesc que el van voler acomiadar, encara incapaços d'acceptar la certesa de la seva absència tan prematura.

Amic Francesc, descansa en pau, sempre quedaràs en el nostre record.

Josep Castells i Gironès

Necrològiques - La Trini Piqué

La Trini Piqué va néixer a Granollers. Era la petita de cinc germans que van arribar a la nostra ciutat arran de la sol·licitud de trasllat que el seu pare, en Miquel, treballador en la línia de "Ferrocarrils de Norte", va fer, amb la intenció que els seus fills assolissin un mitjà més fàcil i de qualitat per a la integració en la societat i en l'educació que no els oferia el seu entorn, un petit poblet de la província de Lleida.

Vivien a la coneguda casilla del Coll de la Manya. Tant ella com els seus germans, Vicenç, Pepita, Angeleta i Francisco van trobar el seu lloc ben aviat en el nou destí.

En la joventut la Trini va tenir la seva colla en l'ambient de la parròquia de St. Esteve. Era habitual espectadora i col·laboradora de tot el que s'organitzava en el Centre Catòlic: teatre, cinema, tertúlies amb els amics,

sardanes.....Aquí va conèixer en Joan Castellsagué. Es va formar una colla de sardanes per a concursar, on van coincidir tots dos. El tracte va fer que s'aparellessin i més endavant es casessin.

L'excursionisme va ser un dels seus esplais predilectes, sobretot del seu marit, amb un càrrec a l'escoltisme, a qui ella sempre va fer costat facilitant-li poder complir amb el compromís adquirit.

Arxiu AEG. Autor: J. Icart

Al llarg dels anys, essent com era mare de dos, tres.....cinc, set fills, va dedicar molt expressament la seva vida a la família, a la qual fins al seu traspàs va acompanyar.

La Trini, sense fer soroll, ens ha deixat un exemple de vida i un entranyable record.

Joaquima Canal

5è. Concurs Fotogràfic

El 5è. Concurs Fotogràfic de l'Agrupació ha estat la confirmació pel que fa a qualitat i participants. Es van presentar un total de 222 imatges.

Divendres, 19 de febrer a les 8 del vespre, a la sala d'actes i exposicions de l'Agrupació, va començar l'acte d'inauguració de l'exposició de 75 fotografies, amb la lectura del veredict i lliurament de premis per part dels integrants de la taula d'autoritats presidida

En Joan Rocasalvas i en Bernat Gasull guardonats amb el 1er. Premi de la categoria "Agrupació Excursionista" i 2on. Premi de la categoria "La Muntanya" respectivament. Foto: M. Luís

pel president de l'Agrupació Carles Garcia, el president de Caixa de Sabadell Salvador Soley, el president de la Federació Catalana d'Espeleologia Hilario Moreno, vice-president de la FEEC, Jordi Merino i l'alcalde de Granollers, Josep Mayoral, que va concloure l'acte.

Els guardonats van ser Joan Rocasalvas de la Garriga, en la categoria d'activitats de l'AEG, amb "Canvi de mitjans". En la categoria d'Espeleologia-Premi Jordi Icart, va entregar-se una menció especial a Marcin Gala, de Polònia, i guanyador i trofeu de la Federació Catalana d'Espeleologia, a Garicoitz Garcia Larrazabal, d'Àlaba (Euskadi) per "Salida Fálca". Finalment, en la categoria La Muntanya, el tercer premi va ser per Fulgenci Farré i Mestre, de Sant Feliu de Codines, per "Gel i roca", el segon per Bernat Gasull i Roig, de Barcelona, per "Vora el cingle", i el primer premi i placa de la FEEC a Cristóbal Ruiz Pereira, d'Haro (Logronyo), per "La sexta vía".

L'acte va cloure amb coca i cava pels assistents. L'exposició va ser oberta al públic fins el 28 de març de 2010.

Maure Luís

Excursió Popular de Granollers

La 28a. Excursió Popular de Granollers va tenir lloc el diumenge 18 d'abril, amb la participació de més de 250 persones, que van sortir de la plaça de la Porxada a 2/4 de 9 del matí.

L'itinerari d'enguany segueix la part sud de l'itinerari 7 de la guia excursionista "Granollers i el seu entorn" amb pas per la plaça de l'Església, passera sobre el Congost, pujada pel camí de l'Escanyat a la serra de Sant Nicolau, el perillós pas per sota de l'autovia de la carretera de Lliçà, camí paral·lel a l'autovia i baixada cap a la vall del Tenes. Arriba al PR C-32 i gira al sud fins a la font de can Cusconer, Santa Maria del Vallès, tot girant al nord fins a can Nois, on deixa el PR per tornar pel mateix camí d'anada fins a l'autovia, tornar a travessar per sota l'autovia, i retorn per l'esquerra de la carretera de Lliçà, Can Gili i arribada de nou a la Porxada. Cal agrair la col·laboració de les policies locals de Granollers, Lliçà d'Amunt i Lliçà d'Avall, i dels Mossos d'Esquadra en els punts més delicats del recorregut.

L'excursió d'enguany va posar de manifest l'extraordinària i perillosa dificultat per travessar l'autovia de l'Ametlla. La seva construcció l'ha convertit en una barrera infranquejable per travessar

animals i persones a peu o amb bicicleta, que impossibilita un manteniment de corredors naturals del territori. Reproduïm a continuació un Manifest de l'Agrupació en aquest sentit.

Maure Luís

Manifest de l'Excursió Popular de Granollers 2010

Des de l'Agrupació Excursionista de Granollers volem manifestar la nostra preocupació pels desequilibris creixents, la manca de connectivitat i la fragmentació territorial que pateix Granollers i bona part de la Comarca, que ens dificulta cada vegada més l'organització d'aquesta excursió popular.

Com s'ha arribat a aquesta situació? Bàsicament per la gran proliferació urbanística dels darrers anys i el progressiu increment de nous eixos viaris. L'eix Barcelona-Vic, carretera C-17, carretera Sabadell-Granollers, Ronda Sud i Nord, fragmentació del pla de Palou, línies de ferrocarril tradicionals i gran velocitat, entorn de l'AP-7, etc. Tots ells en un procés que ens portarà a un continu urbà fragmentat i compartimentat,

L'excursió al seu pas pel camí de l'Escanyat- Foto: M. Nadal

que juntament amb les infraestructures associades donen lloc a un efecte barrera que pot portar-nos a l'ofegament.

Cal que tots ens sensibilitzem de les conseqüències negatives que la manca de planificació ha suposat pel territori. Cal fer pressió a les Institucions tal que estableixin pautes comunes en el tractament urbanístic més enllà dels límits municipals, que permetin connectar i facilitar la permeabilitat dels nous vials. Volem conservar els valors d'identitat que

han configurat el paisatge del Vallès. Aquell del qual es deia que tres turons fan una serra, quatre pins un bosc espès, cinc quarteres massa terra...

Els paisatges del Vallès, revelen una herència notable fruit de molts segles d'història, és obligació nostra, gestionar-la amb seny, preservar-la per les noves generacions i si pot ser millorar-la.

La junta de l'Agrupació Excursionista de Granollers
Abril de 2010

10a. Primavera de Cinema de Muntanya.

Durant el mes de maig es va portar a terme la Primavera de Cinema de Muntanya que organitza l'Agrupació amb la col·laboració del Festival del Cinema de Muntanya de Torelló i l'Obra Social de la Caixa de Sabadell. Totes les sessions van ser força

interessants però l'assistència no va ser massa nombrosa. Una de les causes podria ser el fet que no venen a presentar les pel·lícules els seus autors. Totes les sessions varen ser a 2/4 de 10 del vespre.

En Carles García amb l'espel·leòleg Victor Ferrer presenten la projecció "Grans coves i avencs del Mediterrani". Foto: M. Luis

El dia 20: EXPEDITION MANASLU de Carsten Maez (Alemanya) 30 minuts.

Premi Caixa de Sabadell Millor Film de Muntanya 2009. El documental explica l'expedició de Benedikt Bohm i Sebastian Haag, dos alpinistes extrems bavaresos que intenten l'ascensió i descens en velocitat del Manaslu, un cim de 8.167 metres situat a l'Himàlaia. Les adverses condicions atmosfèriques els fan romandre aturats al camp base en espera d'un canvi de temps. Finalment inicien l'atac però a 200 metres del cim han de prendre una difícil decisió.

El dia 21: THE SHARP END de Peter Mortimer i Nicholas Rosen (USA), 60 minuts. Premi Gran Valira Millor Film d'Esports de Muntanya 2009. El documental explica la història d'alguns escaladors

que han volgut travessar els seus límits, arriscant gairebé la vida. A través de les seves pors i incerteses descobrirem com es pot trobar la subtil línia que separa l'èxit del fracàs, què els empeny a l'hora de posar al límit la seva força física o mental.

El 27 de maig: GRANS COVES I AVENCS DEL MEDITERRANI de Víctor Ferrer del Grup Flash Black Corb (Catalunya) 48 minuts. El documental combina vídeo i fotografia en Alta Definició i mostra les activitats de Víctor Ferrer i Flash Black Corb en les seves campanyes fotogràfiques de les exploracions per la Mediterrània. Les millors fotografies d'espeleologia de Gibraltar, Catalunya, Espanya, França i Itàlia.

El 28 de maig: CARSTENZ-THE SEVENTH SUMMIT de Pavol Barabas (Eslovàquia) 44 minuts.

Enmig de la jungla de Nova Guinea s'alcen unes muntanyes cobertes de neu i rodejades de geleres. Culminen a la Piràmide de Carstenz, un cim conquerit pel llegendari Heinrich Harrer –un dels primers també a la cara nord de l'Eiger el 1931- el 1962. Per arribar a les geleres dels peus d'aquest cim, el més alt d'Oceania, cal travessar rius salvatges i una atapeïda jungla, la qual cosa fa que intentar la seva ascensió tingui més a veure amb l'aventura que amb l'alpinisme, agreujat a més per la dificultat d'aconseguir ajuda dels nadius pel transport del material.

Col·laboració amb el GRA: Itinerari d'Aventura

Aquest any, aprofitant la construcció del nou rocòdrom, s'ha volgut donar a conèixer l'Agrupació als joves de Granollers, mitjançant els itineraris d'estiu que organitza el GRA. En concret es va acordar que un dels tallers el portés l'AEG. Es va anomenar "Itinerari d'Aventura" i vam tenir una participació de 12 joves. La llàstima és que no hi havia cap noia entre ells. No sabem si és a causa del nom de l'itinerari o hi ha d'altres raons. El cas és que els nois eren els "més aventurers", és a dir, els "més revolucionaris"!!

Es va organitzar les sessions combinant activitats al rocòdrom i sortides a l'aire lliure, amb excursions, baixades en ràpel i divulgació del respecte per la natura. També se'ls va passar un parell de pel·lícules: una relacionada amb la muntanya i l'altra amb el canvi climàtic.

Ha estat una primera experiència en aquest tipus d'activitats amb joves aliens a l'Agrupació. Tot i la dificultat que implica tractar amb adolescents de 12 a 16 anys, els moments de desesperació s'obliden fàcilment i queda el record i la sensació d'haver superat una prova, i l'alegria de veure que finalment, després de protestar per tot, els joves s'ho van passar bé i, fins i tot alguns et diuen "és el millor casal que he anat mai!". Amb això i la nova ampliació del rocòdrom, podem tornar a oferir aquesta alternativa al GRA de cara a l'estiu vinent i anar donant a conèixer la nostra entitat als joves de la vila. Esperem que mica en mica es vagin animant i puguem tenir nous socis, atrets per les activitats de muntanya.

Manel Casabella

Matagalls – Granollers 2010

Aquest novembre hem celebrat la 21ena edició de la Matagalls-Granollers / La Semi.

Ha estat una edició especial, pel fet de coincidir amb les eleccions al Parlament de Catalunya. Algun dels

membres de l'organització s'ha vist obligat a anar a alguna taula, i també hi ha hagut diversos participants que uns dies abans ens han vingut a informar que no podrien assistir-hi pel mateix motiu.

La marxa al seu pas pel Bellit. Foto: A. Garcia

Després d'una edició, la vintena, amb una de les inscripcions i participacions més altes que hem tingut, estàvem tots a l'espera de veure el que podia passar aquest any. Hem anat veient sorpresos, com les inscripcions seguien un ritme idèntic (amb una variació d'entre 5 i 10 inscrits per sobre o per sota) al de l'any passat, fins que vam arribar al dilluns de la darrera setmana.

Les previsions meteorològiques es van començar a concretar, i no eren gaire engrescadores, ja que es parlava de temperatures baixes i de

temps molt inestable.

A partir d'aquell moment, el ritme d'inscripcions es va frenar notablement, i al final vam arribar a ser 766 inscrits, dels quals 715 van participar a la marxa.

Vam tenir un dia ennuvolat, no tan fred com havíem temut, sense pluja i alguns incidents que, com ja és habitual, vam anar resolent sobre la marxa. Va ser especialment desagradable, però, el fet de comprovar que algú s'havia dedicat probablement durant el dissabte a la tarda, just després que nosaltres acabéssim de posar les marques, a treure totes les que anaven des de poc després de l'esmorzar, fins a gairebé l'avituellament de sota Roca Centella. En resum, havien desmarcat bona part del tros de

mntanya i havien deixat algunes marques lligades en arbres i matolls, de manera que podien induir a error els marxadors, o a caure fins i tot en algun cas. És de lamentar que hi hagi elements que es dediquin a fer aquestes *gamberrades*, perquè no es pot anomenar de cap altra manera.

Alguns dels primers corredors van tenir dificultats a causa d'aquest fet, però un cop això solventat, la resta van seguir l'itinerari previst sense més problemes.

En general, els marxadors arribaven a Granollers contents de la caminada, que és l'objectiu de tots els que hi treballem.

Teresa Ventura

Activitats al carrer.

L'activitat al Parc de Ponent, durant la Festa Major. Foto: M. Luís

Les activitats al carrer es pot dir que comencen l'any 2009 amb la ressaca del Parc Infantil de Nadal.

Aquest any 2010 per celebrar el dia de l'esport en el municipi de Tagamanent es va muntar una tirolina per sobre del riu Congost. El centre excursionista de Tagamanent- les Guilles va col·laborar en el muntatge i es va encarregar del pica pica i la beguda. Va ser una matinal divertida amb mainada de totes les edats.

Com cada any per la festa major de Granollers, l'Agrupació Excursionista hi col·labora muntant l'activitat d'aventura en el parc Ponent. Un dia intens. A les set del matí ens trobem sobre el terreny, descarreguem la furgoneta, la gent va arribant, l'Andreu

apareix amb el camió i el rocòdrom. A les deu està tot muntat i comença un dia d'activitat frenètica i de calor.

En el PIN van ser tres vespres de muntatge intensiu, rocòdrom, pont de fusta, pont tibetà i dues tirolines que van registrar unes vuit-centes baixades. La desmuntada, un record, amb dues hores teníem tot el material al local de l'Agrupació.

Cal destacar el sopar que fem cada any després de desmuntar el parc de Ponent. És un moment de trobada de gent més nova i més vella de l'Entitat, però tots amb ganes d'aportar el seu gra de sorra per promocionar aquestes activitats a l'aire lliure que han marcat el nostre caràcter i un bon tram de la nostra vida.

Esquí de muntanya al Stubai, el massís pendent d'Àustria.

Es podria pensar que som una mica tossuts a l'hora d'anar a les zones dels Alps on no ha estat possible realitzar l'activitat prevista degut, generalment, al mal temps. Més aviat o més tard hi tornem. Com exemples podrien citar les vegades que varem anar a fer la travessia Chamonix - Zermatt, la ruta clàssica del massís del Bernina o la ruta del massís del Stubai. Stubai és un massís dels Alps del Tirol d'Àustria, a uns 50 kilòmetres al sud d'Innsbruck, on hem realitzat la ruta d'esquí de muntanya alpina i exigent d'aquesta setmana santa del 2010, ja ho varem intentar la setmana santa del 2008.

Dissabte dia 15 de març de 2010. Viatge d'anada: Granollers - Bolzano (italia)

Degut a la llarga distància que hi ha des de casa fins a Innsbruck, uns 1300 kilòmetres, fa que no arribem el mateix dia. Hem decidit fer el viatge en furgoneta i passar per Itàlia, arribant a Àustria per la frontera de Brennero. Hem fet nit a Bolzano, capital de la província autònoma del mateix nom on l'idioma oficial amb l'italià és l'alemany, (tothom parla alemany).

Diumenge dia 16 de març de 2010. Bolzano - pàrquing estació d'esquí Stubai Gletscherbahnen a Mutterberg - Dresdner Hütte 2.303

Avui acabem d'arribar al lloc on deixarem la nostra furgoneta, és el pàrquing especial guardat pels usuaris del refugi Dresdner, És a la part superior de l'estació, gratuït i molt recomanable deixar-lo en aquest lloc, ja que la resta dels pàrquings són pels usuaris de l'estació d'esquí.

Una vegada situats preparem les nostres coses i tot

seguit pugem a les telecabines que surten del costat de l'aparcament fins al Mittelstation a 2.300 metres. Ens costa 5'40 euros per cap i l'última pujada és a les 17.00 hores. D'aquí caminem en direcció nord-oest uns 5 minuts fins el refugi. El refugi és ven bé al mig de les pistes d'esquí, a dins hi ha un gran brogit, però a les 5 de la tarda solament hi quedem els hostes, la majoria esquiadors de pista.

Dilluns dia 17 de març de 2010. Primera etapa: Dresdner Hütte 2.303 - Coll Daunjoch 3.057 - Cim Hintere Daunkopf 3.225 - Amberger Hütte 2.132

Com és obvi, la ruta d'esquí de muntanya al massís del Stubai comença avui. Ens llavem aviat per evitar els esquiadors. Iniciem la pujada en direcció oest que ens ha de portar al coll Daunjoch, en el seu inici per la pista d'esquí que duu a l'estació Gamsgraben a 2.620 metres, per després deixar les pistes, sempre seguim direcció oest, remuntant les fortes pendents dins de l'ampla canal que porta directa al coll de 3.057 metres. Una vegada hi arribem agafem direcció nord per fer una senzilla pujada amb grampons fins al cim Hintere Daunkopf de 3.225 metres.

A la tornada al coll ens calcem els esquí per baixar per l'obligada i estreta canal que porta a la gelera Sulztalferner de l'altre vessant, sempre en direcció oest. Té una fort pendent, hem d'anar amb molta cura ja que la neu està bastant dura. Després de superar aquesta dificultat, ens endinsem dins dels dominis de la gelera, buscant la ruta més segura, ja que hi ha moltes esquerdes i séracs. La millor opció és fer els descens pel costat contrari, a la vora de

les parets que baixen del cim Wilde Leck, per anar-hi hem de planejar tota l'amplada de la gelera, sempre en direcció oest, fins que ens troben al peu de les parets, d'aquí iniciem el descens, ara en direcció nord, fins a l'arribada a l'Amberger Hütte a 2.132 metres.

Dimarts dia 18 de març de 2010. Segona etapa: Amberger Hütte 2.132 - Kuhscheibenspitze 3.189 - Amberger Hütte 2.132

Sortint del refugi per remuntar una petita part del final del descens d'ahir, per tant anem en direcció sud, és un plató gairebé pla. A 2.162 metres lloc anomenat Lausbichl girem a la dreta en direcció oest per agafar les primeres rampes del Robkar, (nom de la zona

Vistes de la gelera Alpeiner i el cim Schandele de 3393 m des del cim Inn Sommerwand (3122m). Foto: C. Garcia

Dimecres dins de la gelera Alpeiner Ferner. Foto: C.Garcia

on anem). Progressivament ens anem decantant direcció sud oest per arribar al peu de les parets que baixen del Roted kogl, on agafem direcció sud per acabar d'arribar a la Robkarferner i finalment al peu del cim. Deixem els esquís a sota de la delicada cresta, per posar-nos els grampons i arribar finalment al Kuhscheibenspitze de 3.189 metres. El descens fins al refugi l'efectuarem pel mateix itinerari.

Dimecres dia 19 de març de 2010. Tercera etapa: Amberger Hütte 2.132 - Coll Wildgratscharte 3.166 - Franz Senh Hütte 2.147

Seguim el mateix itinerari de pujada d'ahir fins el punt Laosbichl, recordeu que està a 2.162 metres. Avui, però girem a l'esquerra en direcció est per remuntar els forts pendents de Schwarzenberg que ens portaran a la Schwarzenbergferner. A mesura que anem remuntant la gelera agafem direcció nord-est per després agafar nord-oest i finalment direcció nord, fem, per tant, una espècie d'essa gegant per buscar la ruta més segura amb menys esquerdes i séracs, mes aviat pel costat dret de la gelera. Quan som al voltant dels 3.100 metres a l'est veiem el coll Wildgratscharte, molt dret i amb poca neu. A dalt hi ha un grup de persones preparant un ràpel per fer el descens. Acabem d'arribar al peu del coll, per decidir la ruta més idònia per pujar, ja que hi ha diferents alternatives. Finalment i després d'esperar el descens del grup, pugem per la canal central sense neu. Anem en compte de no tirar pedres, però no és tant difícil com ens pensàvem i molt aviat arribem a dalt. A l'altre costat veiem la majestuosa Alpeiner Ferner envoltada de nombrosos cims de més de 3.000 metres. Baixem uns 50 metres per una ampla canal de neu d'un fort pendent. A final de la canal ens

calcem els esquís. És quan iniciem un llarg i fantàstic descens en direcció nord-est fins a l'arribada al Franz Senh Hütte a 2.147 metres.

Dijous dia 20 de març de 2010. Quarta etapa: Franz Senh Hütte 2.147 - Östl. Kuotenspitze 3.100 - Franz Senh Hütte 2.147

El dia s'aixeca molt ennuvolat, de fet les previsions són dolentes, per això a l'últim moment decidim anar a la zona del Kuotenspitze. Sortim del refugi en direcció sud-est fins al peu del coll Oberisserscharte, és on hem d'agafar direcció sud-oest remuntant la vall que se'ns ha obert. A l'alçada dels 2.500 metres hem de tornar a girar direcció sud-est per encarar la pujada que ens ha de portar a la Kuotenspitzeferner. Remuntem fins al peu de la canal cimera a 3.000 metres i deixem els esquís per intentar pujar el Kuotenspitze, però finalment decidim no pujar-hi degut el mal temps, està nevant intensament i la visibilitat és nul·la. Tot seguit efectuem el decents a cegues pel mateix itinerari de la pujada fins al refugi.

Divendres dia 21 de març de 2010. Cinquena etapa: Franz Senh Hütte 2.147 - Kräulgcharte 3.069 - Cim Inn. Sommerwand 3.122 - Franz Senh Hütte 2.147 - Poble de Seduck 1.472 - Llac Di Garda (Italia)

Avui és l'últim dia de la nostra estada a la Stubai, aquesta nit no ens quedem a dormir al refugi, volem començar a fer ruta de carretera cap a casa. Aquest és el motiu per descartar anar al Wildes Hinterberg que és un dels cims més emblemàtics de la zona, ja que queda al cap de munt de l' Alpeiner Ferner i seria una jornada massa llarga. Hem decidit anar a un altre cim també molt freqüentat i a més és

Dades d'interès

Refugis	
Refugi Dresdner	web del refugi www.dresdnerhuetten.at
	dades de la Federació www.alpenverein.at/huettenHome/DE/Home/index.php?huettenNr=0527
Amberger Hütte	web de refugi www.ambergerhuetten.at/
	dades de la Federació: www.alpenverein.at/huettenHome/DE/Home/index.php?huettenNr=0502
Franz Senn Hütte	web del refugi: www.franzsennhuetten.at/
	dades de la Federació: www.alpenverein.at/huettenHome/DE/Home/index.php?huettenNr=0065
Adreces d'interès	
Estació d'esquí de Stubai Gletscher	www.stubaier-gletscher.com/
Informació turística de Stubai	www.stubai.at/
Meteo Àustria	www.zamg.ac.at
Federació Austríaca de Muntanya	www.alpenverein.at/
Cartografia	
Alpenvereinskarte: Stubai Alpen - Hochstubai. Skirouten 31/1 1:25.000	

més a prop, el Inn. Sommerwand. Iniciem la pujada pel mateix itinerari d'ahir, però seguim direcció sud oest quan arribem als 2.500 metres (ahir varem girar direcció sud est). Remuntem la vall que porta a la gelera Sommerwandferner, tot pujant ens anem decantant a poc a poc direcció sud. Encarem l'últim tram per l'ampla canal sense dificultat que porta al coll Kräulscharte a 3.069 metres. Deixem els esquís per posar-nos els grampons i iniciar la pujada per una aresta cimera molt àeria, i estreta, amb diferents passos delicats. Tot seguit arribem al cim Inn. Sommerwand de 3.122 metres on contemplem la magnífica vista que ens ofereix aquest esplèndid dia. El descens l'efectuem pel mateix itinerari fins al refugi, on aprofitem per menjar una mica, després agafem tot el nostre material per baixar fins el poble de Seduck, vall avall direcció nord est. A Seduck ens espera el taxi que hem demanat per portar-nos a l'aparcament on tenim la nostra furgoneta. Una vegada canviats iniciem el llarg viatge a casa. Sobre les 8 de la tarda decidim parar per passar la nit i sopar, és en un poble situat a la part sud del llac di Garda.

Dissabte dia 22 de març de 2010. Viatge de tornada: Llac Di Garda - Granollers

Després d'un petit esmorzar sobre les 6 del matí reprenem la ruta per les autopistes d'Itàlia, França i Catalunya fins l'esperada arribada a casa als voltants de mitja tarda.

Components de la sortida: Biel Grau, Josep Viñeta i Miquel Canadell de l'UEC de la Vall del Tenes i Carles Garcia de l'AEG.

Resum de les etapes de muntanya.

Etapa	Horari	Pujada	Baixada
Primera	5 h.	922 m.	1.093 m.
Segona	4-5 h.	1.057 m.	1.057 m.
Tercera	6 h.	1.034 m.	1.019 m.
Quarta	4 h.	853 m.	853 m.
Cinquena	7 h.	975 m.	1.650 m.

Text i fotografies: Carles Garcia

A peu per la Serra de Tramuntana de Mallorca (2a part) Travessa de Pollença a Biniraix (Sóller)

Ascensions a Puig de Maria, Puig Gros de Ternelles, Puig Tomir, Puig de Ca, Puig de la Massanella, Puig de n'Alí, Puig d'en Galileu, Puig dels Tossals Verds, Puig de na Franquesa, Puig de l'Ofre.

Aprofitant la Setmana Santa ens hem proposat concloure la travessa de la Serra de Tramuntana iniciada l'any passat. Com que aquesta vegada som més colla i portem dos cotxes, tenim la possibilitat de programar la travessa d'una manera que ens permet fer la ruta sense anar excessivament carregats i que ens facilita l'ascensió a bastants dels pics més representatius.

Ens hem afegit quatre més a la colla i el grup ha

passat a ser de vuit persones.

Sortim del port de Barcelona el dia 27 de març amb moltes ganes i il·lusió i els qui ens incorporem al grup amb el repte de no defraudar als nostres nous companys. D'entrada el vaixell s'endarrereix més de dues hores i mitja, de manera que teníem previst arribar a les 20:00 i ens deixa a Palma a les 22:30. Hem de travessar l'illa fins a Pollença i trobar el camí que puja a l'Hostatgeria del Puig de Maria¹, lloc on tenim la dormida. Com l'any passat el Manel Martínez, la seva dona Montse i el seu fill Martí (de Biniraix) ens vénen a rebre i ens fan de

¹ Al cim del Puig es troba una ermita del segle XIV

guia fins a l'inici del camí que puja al Puig de Maria. Serveixin aquestes ratlles per agrair la seva amabilitat.

Els cotxes els hem de deixar a la pista i continuar caminant tot fent un desnivell de 220 metres amb forta pujada. El Puig de Maria està situat a 333 metres sobre el nivell del mar i és un excel·lent mirador de la badia de Pollença. Donat que hem de dormir aquí tres nits ens adonem que cada dia acabarem la ruta amb una bona pujada. Però la tranquil·litat, la panoràmica i la bona taula del lloc s'ho ben mereixen.

Dia 28 de març.

Destinació: Barranc del Mortitx

Sortida de Puig de Maria: 8:00

Finalització: 17:00

Climatologia: Excel·lent, molt bona visibilitat.

Deixem els cotxes al km. 10,9 de la ctra. de Pollença a Lluc i intentem seguir les indicacions de L'Alpina (Mallorca Tramuntana Nord) que d'entrada semblen poc intel·ligibles: ens emboliquem un parell de cops però res que no es pugui explicar. Hem travessat la magnífica finca de Mortitx dedicada bàsicament a l'explotació de la vinya. La mata, l'olivera i la carritxera són abundants. Arribem a Cases des Rafal d'Ariant-Mortitx i baixem a la caleta de l'Ariant amb fort pendent. A la nostra esquerra la cova de ses Bruixes. Reprenem el camí direcció al barranc de Mortitx, ens enfilem pel barranc fins arribar als boscos d'en Mortitx i al punt de sortida.

Dia 29 de març

Destinació: Puig Gros de Ternelles

Sortida Puig de Maria: 7:00

Finalització: 18:45

Climatologia: Excel·lent.

L'inici de la ruta comença a les portes de la finca propietat de la família March a la qual amb dies d'antelació havíem demanat el permís per poder travessar la finca. Propietat neta i cuidada fins a l'últim detall: un magnífic paisatge de bosc i conreus. Un cop deixada la pista, ens enfilem cap al coll dels Coloms sense cap camí marcat, allà

Dividem un corriol desdibuixat i precari que voreja altes cingleres sobre el mar i que finalment s'enfila a un pas estret i una torrentera per portar-nos a un altre coll i d'aquí, ja sense camí evident, fins al Puig Gros de Ternelles (839). Continuem per un pedregam enorme, un rascler impressionant, pujant i baixant, sense cap senyal fins que trobem unes fites: contents "ja tenim el camí", fals!!!, continuem saltant rocs i escletxes i arribem a "el Pa-

El Paraigó, a la Serra de Tramuntana. Foto: J.M. Melero

raigo", aquí sí que ens diem: això ja està superat, fals!!!, la baixada fins a trobar el camí bo, des del coll de Tirapau és de 300 metres de desnivell, sense cap camí, colgats pel carritxar, que era més alt que nosaltres i que feia que ni ens veiéssim. UNA PASSADA!!! i encara havíem de tornar al Puig de Maria i portar un dels dos cotxes a la nostra propera destinació: el "Santuari de Lluc". Vaja, un dia ben complert.

Dia 30 de març

Destinació: Santuari de Lluc

Sortida Puig de Maria: 7:00

Finalització: 14:00

Climatologia: Molt Vent. Molt!!!!

Avui ens acomiadem del Puig de Maria, sortim a les fosques, travessem Pollença per anar a trobar el GR221 direcció Lluc, camí molt fressat i marcat com a ruta turística. Bellíssima caminada sense cap mena de dificultat a través de conreus primer i de boscos magnífics de pins i alzines després. Arribem al Santuari de Lluc² i un cop ens han assignat el nostre allotjament, anem a buscar l'altre cotxe a Pollença. Dia tranquil.

Dia 31 de març

Destinació: Puig Tomir

Sortida: 7:20

Finalització: 16:05

Climatologia: Molt vent, una mica de fred, núvols i sol.

2 Segons una antiga llegenda, la imatge de Santa Maria de Lluc fou trobada, un dissabte al vespre, per un pastor i un monjo dins un roquissar a l'indret del torrent que passa per darrere l'actual sagristia del santuari. Aquest mateix dia, fou traslladada a l'oratori de Sant Pere d'Escorca, que aleshores era la seu parroquial. Però, quan l'endemà al matí, acudiren a venerar-la els habitants de la contrada, havia desapareguda i la trobaren novament devora el torrent. Aquest fet es repetí dues vegades més i per aquest motiu s'edificà un petit oratori en el lloc de la trobada, per venerar-hi la imatge. El santuari de Lluc és considerat un símbol religiós i civic-cultural del poble mallorquí. La imatge de la Mare de Déu de Lluc és de marès policromat. (més informació www.lluc.net)

Ruta circular. Sortim en cotxe des del santuari de Lluc direcció Benifaldó. Deixem els cotxes a "Manut Vivers". Iniciem el camí (590 m) per una pista asfaltada fins al final (antiga planta embotelladora), allà agafem el camí a mà esquerra sense travessar la tanca per on passa el GR 221 que varem fer ahir i per on tornarem avui. Arribem al camí que ve del pas de sa Paret (885 m) i tot seguit comencem a grimpar una bona estona fins que arribem al Puig Tomir (1103 m) d'esplèndida panoràmica. El dia és ventat i fred, però assolellat, així que, després de gaudir una bona estona del paisatge, baixem cap el coll de Fartàritx (780 m) i decidim pujar al Puig de Ca (876 m). Continua el vent fred. Després continuem ruta fins a Campredó, camí del Torrent, Coll del Pedregaret i Manut. Agafem els cotxes i ens afanyem perquè a les 16:45 volem sentir l'escolania de Lluc.

Dia 1 d'abril

Destinació: Puig de la Massanella

Sortida: 7:15

Finalització: 17:47

Climatologia: Fred, vent i sol escadusser. Aprofitem tota la roba d'abric que portem.

Ruta circular. Sortim en cotxe direcció Palma-Inca (PM213) i aparcuem els cotxes al Coll de sa Batalla (565 m). Seguim la carretera i prenem a mà dreta la pista fins a Comafreda. Més endavant arribem a les Cases de Neu d'en Galileu (1.150 m)³ i al Coll des Prat (1.220 m), en aquest punt s'agafa el GR 221 direcció Tossals Verds, fins a trobar una desviació a mà esquerra que ens portarà a la nostra destinació després d'enfilarnos per un pedregar i de grimpar una mica per la carena: Pic de Massanella (1.365 m), vistes esplèndides, molt aire i fred. Agafem el camí de tornada per l'alternativa que passa per la Font de s'Avenc (1.120 m) i arribem al coll de sa Linea (820 m) on, veient que encara és aviat i ens queden forces, decidim pujar al Puig d'en Alí

(1.037 m.) amb un fort desnivell en poc recorregut. Finalitzarem la baixada tornant a una pista que ens durà a Comafreda i al Coll de sa Batalla.

Dia 2 d'abril

Destinació: Tossals Verds

Sortida: 7:15

Finalització: 16:55

Climatologia: Sol i núvols i menys aire que els dies anteriors.

Avui ens toca dormir a l'aire lliure i donat que els nostres contactes ens han dit que no plourà, no agafem les tendes per no anar excessivament carregats. Iniciem el camí pel GR 221 i arribem a l'indret anomenat de "Ses Voltes d'en Galileu", pista empedrada que fa honor al seu nom i de fàcil pujada. Arribem al coll i d'aquí una sendera ens porta fins el Puig d'en Galileu (1.181 m). Desfem part del camí i, després d'una forta baixada, ens tornem a enfilar al coll des Prats i tot seguint el GR 221 arribem a La Font des Prats (735 m) i a pocs metres trobem la desviació de GR cap el refugi de Tossals Verds o cap a Sóller. Triem anar direcció Sóller i pujar al Puig dels Tossals Verds (1.119 m). Un cop assolit el puig, tornem pel mateix camí fins a la cruïlla i ara sí, ens dirigim cap el refugi dels Tossals Verds, fent una petita variant per passar pel Pou de sa Coma (550 m) i, buscant llocs per fer bivac, arribem al refugi (505 m). No hi ha places i dormim a un porxo.

Dia 3 d'abril

Sortida: 7:15

Finalització: 14:52

Climatologia: Boira, fred, i finalment sol.

Després d'una nit per alguns de no dormir gaire, tenim ganes d'iniciar el camí, però per una altra banda sabem que això s'acaba i ens envaeix un sentiment de tristesa i

enyorança pels dies tan esplèndids que hem passat junts. Iniciem el camí tot dirigint-nos al Pas Llis (petita via ferrada). Durant gairebé una hora ens mantenim a uns 620

metres però amb continues i fatigoses pujades i baixades, per després de forma continuada ascendir al Coll de Coma des Ases (910 m) amb boira i fred. Un cop remuntem el coll, a l'altre costat ens espera el sol, que ja no el deixarem en tot el camí, i la visió impressionant de l'embassament de Cúber. Baixem a

Grimpant a Puig Tomir. Foto: J.M. Melero

³ Abans que hi haguessin fàbriques de gel l'emmagatzemament i distribució de gel va arribar a ser un negoci important que involucrava una part significativa de la població rural. A Mallorca les cases de neu es troben a altituds properes als mil metres a diversos punts de la Serra de Tramuntana, com el Puig Major, el Puig des Teix i el Massanella entre d'altres.

Josep Miquel, Joan, Manoli, Josep, Meri, Josep, Marisol, Mercè
Serra de Tramuntana - Setmana Santa 2010

Foto: J.M. Melero

l'embassament (755 m) tot gaudint d'un esplèndid paisatge amb el Puigmajor davant mateix, presidint el panorama. Després d'esmorzar al costat de l'embassament, reprenem la marxa fins al Coll de l'Ofre (875 m), indret on prenem una desviació a mà esquerra per pujar al Puig de na Franquesa (1.070 m) i posteriorment al Puig de l'Ofre (1.090

4 Encara que no hem fet referència en tota la descripció als àpats, no ens vam descuidar de fer-ne cap.

m). Tornem al Coll de l'Ofre i iniciem vertiginosament el descens per el camí empedrat que discorre pel Barranc de Biniraix. No hi ha paraules per descriure la seva bellesa, el color de les roques, l'entorn de feixes d'oliveres antigues, els racons del propi barranc i ... el trenca-cames que representen 810 metres de continua baixada en un camí totalment empedrat. Un acabament de viatge IMPRESSIONANT!!! Si a això li afegim que ens esperava una esplèndida barbacoa per dinar a casa el Manel, és un final de viatge que no podrem oblidar.

Les referències correctes i una millor informació la trobareu a la guia GR221 Serra de Tramuntana-Ruta de Pedra en Sec-Malloca, i a l'Editorial Alpina "Serra de Tramuntana" i també a www.conselldemalloca.net "Ruta de pedra en sec i xarxa de refugis". El grup estava format per: Josep Gargallo, Marisol Bolsa, Joan Mundet, Mercè Junqueras, Josep Burballa, Meri Rived, Manoli Ruiz i el que escriu.

José Miguel Melero

Pels Alps Marítims

Feia ja uns anys que no anàvem, per les vacances, als Alps. Com que no disposem habitualment de gaire dies i el que ens agrada és fer muntanya, no pas fer kilòmetres a la carretera, aquests darrers anys ens havíem inclinat per unes campanyes més o menys metòdiques dedicades especialment al Pirineu més llunyà. Però aquest estiu del 2010 ens ha fet il·lusió conèixer una zona dels Alps on no havíem estat mai i on, per cert, sense córrer, s'hi pot arribar en un sol dia de viatge: els Alps Marítims, coneguts com "Les Alpes du Soleil".

Aconseguida una certa informació i donada la gran extensió de muntanyes que presenta aquesta cua de l'arcada alpina, escollim un punt concret, més o menys al mig, i cap allà falta gent. Parem la tenda a St. Etienne de Tinée al costat francès. Diem al costat francès ja que la principal carena d'aquesta zona alpina fa frontera entre França i Itàlia. A la vall de Tinée quedem a tocar del parc nacional del Mercantour.

Es tracta d'una muntanya que recorda extraordinàriament el Pirineu, per

les dimensions, per les seves característiques morfològiques, per la vegetació, per l'entorn i la vida que s'hi desenvolupa. El temps ha acompanyat a més no poder. La previsió meteorològica sempre va ser poc favorable però la realitat es va entossudir a contradir la previsió. Això no acostuma a passar. Només vam veure caure quatre gotes, el que se'n diu quatre gotes, un parell de tardes. I prou. Alguns núvols sempre,

Cim de La Roche Rousse (2995m); al fons el Mt. Viso. Foto: J. Mundet

Arribant a l pic Corborant (3007m); al darrera La Roche Rousse, el Grand Cimon de Rabuons, i al fons el Mt. Viso. Foto: J. Mundet

però el sol va dominar sempre de llarg durant els 9 dies que va durar l'estada tot fent honor al nom de "Les Alpes du Soleil".

Per iniciar l'activitat passem un parell de dies a la secundària vall de Gialorgues, una zona poc concorreguda però on gaudim d'una tarda i un capvespre inoblidables en un petit refugi lliure en perfectes condicions i en un entorn meravellós. Les ascensions a cims com el Gialorgues, el Pal i la Cime de Bolofré ens donen una idea exacta del que és aquesta zona alpina. Lluny, cap al nord, veiem el Mont Viso i la Barre des Écrins, vells coneguts, gegants que sobresurten per sobre del mar de carenes.

Tot seguit dediquem un dia a l'espectacular pic fronterer de la Tête d'Enghastraye, molt més concorregut

gut (de fet era cap de setmana) sobretot des d'Itàlia per on presenta una aproximació menys llarga. No descuidem la visita al seu veí, el pic des Trois Evêques.

Dediquem els següents tres dies al cercle de Rabuons, amb el llac del mateix nom al bell mig i voltat d'un cercle de muntanyes imponent amb els cims més alts de la zona: El Tenibre, La Roche Rousse, el Gran Cimon de Rabuons, el Corborant, la Tête de Chalanhas i d'altres. Tots ells fregant o superant els 3000 metres. El refugi de Rabuons, per sobre del llac, ens ofereix un bon punt de partida per a les diferents ascensions. Encarat a ponent, les panoràmiques

que presenta de les postes de sol són indescriptibles.

I per concloure l'estada dediquem tres dies més al cercle de Vens. Situats al refugi que queda per sobre del meravellós conjunt de llacs de Vens, assolim diversos pics com el Pic du Fer, el Clai Superieur, el de Vens, el Vallonet i algun altre. La majoria d'aquests pics, com els del cercle de Rabuons, són de roca força descomposta, amb un espectacular i atrevit vessant per sobre les valls italianes i, la veritat, és que no n'hi ha cap que sigui "de vaques".

Aquests dies ens han deixat un molt bon record. Potser hi tornarem. Formarem el grup Paco Bolsa, Josep Gargallo i Joan Mundet.

Josep Gargallo i Costa

Montblanc 4810, el meu petit Everest.

I... què m'ha portat anar al seu cim?

Montblanc; muntanya mítica on n'hi hagi. Bressol de grans alpinistes i muntanyencs de tots els temps. Destinació somiada i desitjada de tota persona amant de la muntanya, entre ells qui escriu. Té tot el que pot agradar trobar en un repte d'alçada en tots els sentits inclosa bellesa i adrenalina.

Agraeixo profundament a totes les persones que m'han ajudat, m'han recomanat, m'han explicat o han participat en aquest repte, per a mi un somni realitzat. Especial gratitud a l'Anna, per la seva aportació amb un preciós banderí que ha estat estendard de l'expedició. Gràcies a la meva germaneta Piedi que m'ha recolzat i m'ha ajudat en molts detalls vitals. Gràcies a l'Antònia, lluitadora infatigable, component i gran companya d'aquesta aventura. Hem estat plegats durant una setmana inoblidable realitzant junts incursions d'acimatació d'alçada, proves de material i excursions diverses.

...era l'estiu del 21 i 22 d'agost de 2010.....

... 05,15 h. Sona el despertador. A l'Antònia, la meva gran companya, també l'espera una gran aventura. Ella ha d'estar dilluns a casa, el deure l'espera. El mitjà de tornada és el tren. Ha de fer 4 transbordaments i no parla ni una mica de francès. Doncs bé, l'aventura està servida. L'haver estat aquí i conèixer llocs com les glaceres que baixen del Montblanc, la mítica Aiguille du Midi amb 3.800 metres d'alçada, des d'on es veu un dels paisatges més salvatgement gegants dels Alps, agulles afiladíssimes i espectaculars com l'Aiguille Verte 4.121m a l'altre costat de la glacera de la Mer de Glace, el poble tan bonic de Saint Gervais les Bains, envoltat de flors i valls de conte de fades, tot plegat li ha recompensat l'atrafegament de la tornada.

A les 06,45 h. estem a l'estació de Le Fayet a 5 Km de Saint Gervais. Ens acomiadem una mica tristos. Han estat uns dies maquiíssims a l'hora que curtís-

sims i intensos... una abraçada i fins aviat!

Ja en el pàrquing de l'estació del cremallera del Montblanc a Saint Gervais faig un volt buscant lloc per aparcar i només queda un lloc, què bé! Em preparo els últims detalls, recullo els estris i ...no vegis com pesa la motxillota...i això que he seleccionat el més imprescindible!

... 07,15 h. Mentre estava fent fotos a la preciosa estació de St. Gervais les Bains, decorada amb moltes flors igual que tota la resta del poble i carreteres circumdants, en espera de l'arribada del cremallera que em portés als peus del Montblanc de sobte mirant l'equip d'altres expedicionaris m'adono que vaig amb malles!!! que m'he deixat els pantalons penjats a la tenda de campanya del càmping. AAHHH!!!! són les 07.20 h. i el tramvia arriba a les 07.30 h. AAAAAAAHHHH!!!! No pot ser!, em dic. No pot ser! Agafo la motxillota, bastons i surto corrents de l'estació fins arribar al càmping a 3 km. No pot ser! No pot ser! em vaig repetint. Surto del cotxe, agafo els pantalons que efectivament estaven allà penjats i tornada a l'estació. 4 minuts! per a la sortida del tren i he de travessar el poble, trobar aparcament, que ja no en quedava quan vaig arribar la primera vegada, agafar-ho tot i arribar al tren... Impossible!! Aquests francesos són molt puntuals. No em podia creure el que m'estava passant. Ho veia tot com un somni!!!, un mal somni!!! Pensava... ara em despertaré i seré a la tenda dormint... Quan arribo al pàrquing, hi havia la mateixa plaça d'aparcament lliure. Increïble!!! Un minut. Faig un salt del cotxe i arrossego motxilla, pantalons, bastons com puc... i quan arribo a l'andana, ja s'escoltava el tren, em giro i el veig aparèixer. Durant el trajecte de pujada vaig donar les gràcies "a qui correspongués" i em vaig anar posant els pantalons.

El recorregut amb tren dura una hora. És el tren correu matutí. A diversos baixadors i passos a nivell, deté la marxa i baixa un interventor a deixar unes saques que entenc són correu. El carter de les falldilles del Montblanc!!! sembla dir en fer sonar el xiulet agut de la locomotora cada vegada que deixa els seus lliuraments. Seria bonic viure aquí. De pujada es veu pròxima el final de la Glacera del Bionassay, unes grans parets de gel acaben entre morrenes enormes de pedres. A la part baixa del gel surt un torrent d'aigua i comença un nou riu.

...8,30 h. del matí. Ja ha arribat el tramvia al final del recorregut a l'estació de Col du Mont Lachat 2.077 m. El tram fins a l'estació de Niu d'Aguila 2.400 m està tancat al cremallera pel drenatge que es du a terme al subsòl dels gels a la pròxima glacera de Bionassay, per acumulacions de bosses gegantines d'aigua, i el perill de col·lapse de la glacera.

A partir d'aquí, l'aventura s'inicia amb una sèrie d'incògnites i descobriments continus. Destacar en primer lloc, per curios i impressionant, l'enorme silenci que envolta a tots els components de les expedicions que inicien el recorregut al "Cim". Grups petits i grans i ningú no fa comentaris ni xerra durant la pujada. Impressionant. El silenci només es trenca amb el cruixir de les pedres sota les botes i bastons en iniciar l'ascens per les vies del cremallera.

Està clar que tots tenim la mateixa cuqueta del Montblanc posada al cos. Jo vaig repassant mentalment tot el recorregut estudiat, revisat i memoritzat cent vegades en mapes, vídeos, fotos, relats etc., concentrat en el que ha de venir, la incertesa de la "meteo", els trams difícils...i assaltat per incògnites sobre la pròpia resistència, aclimatació... o...m'hauré deixat alguna cosa?...

Els primers passos es fan molt pesats amb la motxilla sobrecarregada de tots els estris de supervivència i "autonomia total" (li calculo 30 Kg.). Se'm fa difícil descriure totes les sensacions que tinc en els inicis d'aquesta Gran Aventura recurrent ja els Mítics Camins que han trepitjat tots els Grans Alpinistes i que porten al Montblanc. Tota una sèrie de records i persones em vénen al cap mentre pujo a Niu d'Aguila.

.... 9,15 h. i ja el famosíssim Niu d'Aguila 2.364 m. Unes quantes tendes de campanya muntades a la terrasseta del Refugi. Maquinària i materials d'obres amuntegats completen el paisatge del lloc, segurament aprofitant també per fer reformes al Refugi que resta tancat. Molts ara s'asseien a agafar aire i altres a dinar. Jo ho faré una mica més endavant. Aixecant la vista es distingeix clarament el Refugi de Goutier 3.800 m. majestuós el seu tron, sobre una paret de 600 metres que el separa de Tete Rouge. La neu s'agita a la cresta que presideix, i en les seves immediateses es fan remolins enormes de neu pols que aixeca el vent i que es distingeixen clarament en fer contrast amb el sol que esta a l'altre costat. Sembla proper, però hi ha més de 1.400 metres per pujar

Vista des de la sortida del túnel de l'Aiguille du Midi, cresta cap a el Plan du Midi. Foto: J.A. Viudez

Cresta de les Bosses Vaillot; a les roques al fons llom de la Dome de Goutier. Foto: J.A. Viudez

encara des d'aquí. Faig unes fotos, miro el paisatge i sense treure'm la motxilla segueixo el camí que ara s'inclina una mica més, pujant en algunes zigzagues per un pendent rocós.

A la poca estona se sent a la llunyania els bels d'un cabretes. Cal mirar amb deteniment per distingir-les entre les roques. Eren una família d'uns vuit isards. També uns ocells molt descarats, més grans que els pardals, s'apropaven amb molta confiança a recollir les engrunes de pa que compartia amb ells. Al mig del camí per on encara he de passar un cabrit s'abalança sobre la mare amb desesperats bels buscant un esmorzar calent que pren frenèticament. Jo també esmorzo un pernilet boníssim, formatge i dolç de codony de postres. El sol ja escalfa de debò, són les 10.30, recullo i surto de l'estat de contemplació en el qual havia caigut.

Un grup de 6 alpinistes m'avançava en aquells moments per una variant del mateix camí, que discorre una mica més avall del pendent. A la poca estona em poso el rebuf, i em quedo de pedra, en veure que al capdavant del grup va un expedicionari que podria tenir 70 anys!!!, cabell blanc, cara molt bronzejada i arrugada del sol i la resta gent molt jove!!! I tots en un silenci gairebé místic.

Ja he passat la cabana de Rogne 2.750 m. Hi ha un fals pla entre pedreres, però de seguida, el camí s'eleva bruscament en zigzagues buscant una cresta rocosa en la qual s'ha llaurat un corriol pel pas incessant en els temps de milers i milers d'alpinistes a la recerca dels misteris de la Muntanya Blanca. Mirant a la dreta, sobre una canal de neu bastant ampla acabo de descobrir el refugi de Tete Rouge. En pocs minuts estaré a la seva alçada.

....12.30 h. una plana coberta de neu lleugerament en pujada fins al fons, on s'aixeca "la paret" que arriba a Goutier. Vista a la dreta i sí!, allà hi ha el també famós Tete Rouge 3.150 m, del qual tantes vegades he llegit i he vist durant el temps de documentació. S'alça per un costat sobre un petit massís rocós i per l'altre costat un barranc dóna a la glacera que baixa

del Bionassay. Em declaro un enamorat de la bellíssima cresta que conforma les immediacions del cim del Bionassay. Es perfecta la correlació de la seva cresta completament blanca, enorme i d'aspecte esmolat com un enorme i llarg ganivet. Preciosa i omnipresent durant pràcticament tota la ascensió.

Arribo a una petita cabana, on hi ha algú que sembla ser un guarda que m'informa que tant sols es pot acampar allà, que a dalt a Goutier està prohibit!! Vaig assentir a tot i em vaig allunyar d'allà. Vaig pensar, a veure qui pujarà a Goutier a treure la meva cabanyeta? JE! I totes les altres!!!

El pla era quedar-me allà, passar la primera nit a 3.200 m. i

aclimatar millor. Però vista l'hora que era, el cos demanant més... i veien el Refugi Goutier a tocar de la mà m'aturo a menjar i vaig cap amunt.

El delicat pas de "la pista de bitlles" estava esquivat per una senda per sobre del pas del cable. No quedava res. És curiós per la situació per la qual m'havia preparat tant es podia superar sense problema, ni cable, ni corda, ni arnès. Per sobre, més amunt, hi havia una multitud d'expedicionaris superant la gegantina paret de roca i neu que s'estén fins al balcó de Goutier. Espectacular! De tant en tant cau alguna pedreta, però res comparat amb el que es diu habitualment.

És complicat moure's amb l'amiga motxillota. M'està donant de ple un sol abrasador de veritat. Els dos litres d'aigua de que disposava m'han arribat fins a Tete Rouge, i ara estic sec, amb una necessitat de beure enorme. A mitja pujada, dues hores al meu pas i al meu pes, he de parar i fer aigua. Sort que hi ha neu recent de la caiguda aquests dies passats de pluges a les valls i neus aquí. Trec el focó, el perol i em dispo a fondre neu.

La resta de la pujada es fa llarguíssima, sempre amb la vista del balcó del refugi de Goutier a sobre. Comença el tram final equipat amb cables d'acer. Queden uns 100 metres per pujar. La roca es barreja amb la neu recent i tova escalfada pel sol i fa un còctel final explosiu. Els grampons no s'agafen ni a la roca ni a res. Jo vaig pujant sense ells, i pel que veig, en la gent que els porta, es va millor sense ells. Punxades a les mans amb algun tros del cable d'acer trencat, completen el calvari final.

Per fi Goutier! 3.820 m. Quina immensa alegria! Ara tots els mals desapareixen. Sóc aquí, sí!! Increïble les sensacions de veure el terra més avall, en la llunyania Tete Rouge, 600 metres de paret gairebé vertical avall. El primer que vaig fer va ser trucar a l'Antònia, a veure què tal li havia anat el viatge, i explicar-li el que veia i el que sentia. I quina meravella de lloc!

Aquí tot és gegantí. Quan pujo a la cresta per sobre del refugi, em trobo amb un paisatge espectacular de

gel i seracs, una glacera com les de veritat, d'aquestes que es veuen per la tele. Al·lucino. Només per arribar aquí ja val la pena. Unes esquerdes enormes i profundes donen al gel aquest color blau verdós, seracs apuntant-se al buit, suspesos a les parets com per art de màgia desafiant a la gravetat, en inclinacions inversemblants.

...Són les cinc de la tarda. He d'espavilar i muntar la tenda en algun forat. A uns 200 metres de distància de Goutier, i en un lleuger replà a la mateixa cresta, s'amunteguen diverses tendes en forats i petits tallussos. El sol escalfa espectacularment, malgrat l'hora. No fa fred. No fa vent. Suo de valent aplanant un antic forat. Em noto com un petit punt, al mig de tan gran lloc.

De sobte se sent un terrabastall, primer com metàl·lic, i després un xiuxiueig sord. Acaba de col·lapsar-se un serac a la glacera que baixa de Dome de Goutier i que tinc gairebé sota els meus peus. Després d'una ràpida recerca amb la vista, es veu la caiguda de gel i neu baixant per vessants i canals. Un riu gelat, polsós i ràpid s'obre pas entre seracs i esquerdes... Tots estem absorts, admirant el gran espectacle que se'ns ha regalat molt a prop. La veritat és que a només a 20 metres, en la caiguda cap a la glacera, ja hi ha una esquerda important i intimidadora, que està abalissada a la zona més pròxima i més exposada de la ruta. El sopar, una supersopa de pasta i carn que és divina i passa millor.

I mentre, el sol s'apropa a l'horitzó, tot comença a prendre colors taronja. La neu canvia de color i va prenent un to ataronjat intens mai vist. Les valls amb mantells de boirines grises s'enfosqueixen fins a no distingir-se els fons. En poc comencen a distingir-se els llums d'alguna carretera i ciutat en la foscor. Apareixen com si veritablement fossin rius de lava en el fons de les valls. Al darrera de l'espectacle crepuscular, l'ombra de la cresta que domina el refugi Goutier, es retalla en una imatge grisa sobre taronja, i va cobrint poc a poc la Glacera que baixa del Dome de Goutier.

Els llums es van tornant d'un vermell roig en l'horitzó baix, contra un increïble blau cel nítid, que es va tornant en blau marí intens i fins i tot fosc... Tot és meravellós! Provo de gravar-ho tot, a part de la càmera, al meu cap. Aquests tons, aquests contrastos, aquests paisatges, aquesta atmosfera, aquestes sensacions. Aquest moment, qui sap si irrepetible per mi.

El sol ja s'ha post i la temperatura baixa ràpidament. És hora de buscar el refugi de la cabanyeta. No fa massa aire, ni tan sols es mou la lona. Els sons que hi ha són dels sacs i cremalleres de les tendes contigües, i les converses clarament audibles, encara que no comprensibles per a mi, la

majoria són un grup de polacs i només una parella d'espanyols.

...Son les 22,30 h. quan es fa un silenci acceptable. En l'interior de la tenda i dins del sac fa calor, sí calor. La temperatura exterior no és gairebé freda, potser 3 o 4 graus sota zero a tot estirar. Amb el sac a mitja cremallera oberta s'està bé. Se senten alguns cruixits provinents de la glacera de tant en tant...zzzzzzzzzzzz A les dotze!!!, s'aixeca l'expedició polonesa. Buff quin pal!! Just havia agafat el son. A la una surten. Torna el silenci, però és fictici, ara de tant en tant, van passant les expedicions que han sortit del refugi Goutier. Impossible dormir. Tinc la cabanyeta just al costat del camí.

A les dues em sona el despertador. Díficil pensar en aixecar-se. El cos es resisteix. M'envaeix el pensament que després de l'esforç d'ahir i el descans poc satisfactori, potser tingui algun problema per progressar. Tinc per davant mil metres de desnivell. Encara que també, penso que no he notat cap signe de mal d'alçada. Em vénen al capdavant molts moments intensos de preparació d'aquesta aventura. Per un costat em dic que haig de llevar-me... per un altre costat em sento molt cansat... em passa pel cap recollir-ho tot i baixar. No sé el punt exacte en el qual vaig decidir que anava a pujar. Estava entre el sí i el no, i alhora em bellugava gairebé mecànicament, seguint el ritus de preparatiu, roba, esmorzar... què me'n porto, què deixo... A tot això, una desfilada intermitent de cordades avançaven en una filera de llums que es perdia als turons pròxims.

Les 03,00 h. surto ja cap al cim. Vaig repassant mentalment les tècniques d'avanç; la respiració, el pas que em permeti avançar amb regularitat i ritme continu, sense haver de fer excessives pauses... He tingut molta sort de la bondat meteorològica en aquests moments de dubte, que m'ha facilitat molt totes les tasques, inclosa la de prendre la decisió de provar de pujar. De totes les cares amables del Montblanc, estic vivint la cara més amable i generosa sens dub-

Vista del cim del Montblanc, 4810m. Foto: J.A. Viudez

te. És poc freqüent que es donin tots els factors de bonança climatològica junts, fins i tot a l'estiu. Són molts, els companys que no aconseguixen fer cim, o ho fan en condicions duríssimes i de risc extrem.

Als 30 minuts de sortir, em creuo amb un expedicionari solitari que baixa.... em trobo pensant si seré jo el pròxim...

Vaig veient uns seracs just per sobre de la ruta a no pas més de 50 metres, amb la caiguda en línia cap al camí. Fa poca gràcia, sobretot pensant en els lliscaments d'ahir. Seguint als que tinc immediatament davant, em derivo cap a l'esquerra del Dome de Goutier. Sembla el camí més directe, que efectivament ho és, però també el més exposat i vertical. Els que venien darrere meu, s'han desviat cap a la dreta. Tinc uns segons de dubte, però ja hi estic ficat. Avanço forçant el ritme fins a passar l'amenaça dels grans blocs de gel. Suporto acceptablement l'esforç. La pujada es fa més vertical en la part final del Dome de Goutier. Una ziga-zaga en gel dur, on els grampons gairebé no fan petjada.

El coll del Dome de Goutier 4.300 m. Les primeres llums de l'alba. Ja s'endevina per on sortirà el sol.

Una baixada des del coll del Dome de Goutier que s'agraeix, encara que calgui, recuperar-la posteriorment. Un pla d'uns 200 metres, em porta als peus de la pujada al refugi bivac de Vaillot. Aquí costa agafar una altra vegada el ritme en la pujada.

El refugi Vaillot 4.360 m se'm presenta com una ombra amb els colors de l'alba com a fons. Únic! Mirant enrere, en el pendent cap a baix i a la plana inferior, una filera d'expedicionaris que amb els seus llums dibuixen el camí. Mirant endavant, després d'un petit fals pla, el pendent s'endureix, i es perd en un esglaó superior. La claredat ja es fa evident, hi ha qui avança amb els frontals apagats gaudint dels colors de l'alba i els contrastos que es produeixen. A la llunyania a la vall, la ciutat de Chamónix, els seus carrers i carreteres, il·luminats entre les bromes fosques. Al·lucinant!

06,40 h. Els primers raigs de sol m'impregnen, per un forat en un immens serac es cola el color de l'alba. L'atmosfera pren uns tons únics. Per sobre de mi ja es distingeix la cresta de les Boses. La famosa cresta de Les Boses on l'encreuament dels expedicionaris és molt delicat. Vaig avançant a un ritme que em permet no fer pauses. El cansament es fa suportable, potser perquè el paisatge que m'envolta em dóna ales.

Continuo avançant amb precaució per la cresta. Els primers que van sortir, ara estan de tornada i ens creuem a plena cresta. Cal parar-se uns perquè passin altres. Impossible passar dos alhora. Els "patis" a dreta i esquerra són impressionantment verticals i fons. Treure un peu de la senda marcada a la neu, suposa baixar 50 centímetres. Un peu dins i un fora. L'operació es repeteix moltes vegades, ja que són molts els qui tornen.

En un moment donat, em dono la volta i... sorpresa! La gegantina muntanya del Montblanc es reflecteix en una ombra fantàstica! Serralades, valls, boirines i bromes, serveixen d'escenari on es representa una de les obres més espectaculars i salvatges dels Alps. La silueta piramidal del Montblanc projectada sobre el paisatge és un cop d'efecte sorprenent. Perfecta i nítida la piràmide dibuixada és quelcom especial, màgic. L'havia vist en fotos, però no demostra la seva grandesa, aquí en viu és immensa, gegantina. Increïble! La recompensa és major a l'esforç sens dubte.

Vaja! Aquí, estic buscant les ulleres! Me les hauré deixat a la cabanyeta? Doncs efectivament!!! Premi! Ara encara no toca el sol, ja que avanço per la cara oest. Més endavant serà un problema. El dia es presenta dels clars, nítids, sense un núvol ni rastre.

Avançant per la cresta, em vaig adonant que ja no queda més muntanya, així que hi ascendeixo. Trec la càmera i agafo les instantànies de l'arribada al cim. A uns quants metres ja veig els alpinistes que hi han arribat. El cim s'estén en una continuació de la cresta.

És fa una mica més ampla i s'allarga en un arc suau d'uns 50 metres que al final descendeixen per l'altra vessant i cal repartir-se en longitud, ja que no s'hi cap, està atestat de gent!

...07,50 h. Ja sóc al cim del Montblanc. Sí! 4.810 m. Ho he aconseguit!!!! Sííí!!! L'emoció m'envaeix... El primer, fer un cop d'ull a tot el que m'envolta. He de moure'm entre companys de cim per poder contemplar tot el paisatge. No perdo gaire temps en delectar-me, la claredat és enorme i comencen a molestar-me els ulls més del compte. Em preparo el "tòtem" amb que vull fer-me les fotos. Les banderetes, el banderí i les samarretes que

Montblanc 4810m. Foto: J.A. Viudez

em vaig intercanviant amb les dedicatòries. Aviat he de tornar a posar-me el tallavents i tapar-me els ulls amb el passamuntanyes de manera que vegi el just i suficient per al descens. Després d'uns 20 minuts al cim, m'acomio i començo el retorn. Ha estat un vist i no vist em dic. M'hauria agradat gaudir més temps de tot l'espectacle que m'està regalant aquest dia d'una visibilitat esplèndida. Tant i tant temps de preparatius i viatges, per a uns quants minuts a la meta. Encara que la meta... en realitat, on es?, al cim? La meta potser sigui tot en el seu conjunt. Totes les vivències, experiències, il·lusions, reflexions... des del somni d'anar-hi, a la realitat d'aconseguir-ho. Sí!!!

Començo la baixada alegrement. Ara porto bon ritme, passo al davant a diversos companys de cim, però a la poca estona el "curiós" cansament per falta d'oxigen, em fa canviar el ritme. Em falta aigua, resulta que vaig ser previngut en agafar el fogó per fondre neu, però a més de les ulleres, també m'he deixat el perol d'escalfar!!! Doncs res, a baixar i a veure que passa. Al refugi de Vaillot faig un descans.

Durant el descens la molèstia als ulls va en augment. El reflex de la llum a la neu és intensíssim. Això em porta a preguntar a algú si porta ulleres de recanvi. Un amable francès, em deixa unes ulleres de recanvi que porta. Són unes ulleres pel torb, molt tancades i gens ventilades. Donada la calor que fa, a la poca estona de portar-les, s'entelen de la suor, impossible portar-les, em piquen els ulls entre la suor i la irritació, no puc portar-les. Li ho agraeixo i les hi torno.

No puc gaudir de les vistes tot el que hagués volgut. Porto el passamuntanyes tancat amb tan sols una escletxa que em deixa veure just el que vaig trepitjant. Però no em queixo, després de tot estic contentíssim. Sóc aquí i tot va fantàstic. Es regalen pocs dies com avui per aquí dalt.

Ja estic baixant pel pendent del Dome de Goutier. Les tendes es distingeixen. Dos turons més i ja estic a la meua cabanyeta. El físic bé, però els ulls lleugerament irritats i tinc una set que "pa qué"! Em poso a fondre neu i prenc una superinfusió de te verd ensucrat. A tot això ja tombat, descansant, el vent es fa present de tant en tant. Algunes ràfegues més intenses mouen la lona amb energia. El canvi de temps és evident. No tinc ganes de recollir ni de moure'm, però una nit allà amb aquest vent empitjorant, pot ser crítica. Després d'una hora decideixo recollir. La predicció ja anunciava el canvi per a dilluns, però avui diumenge ja entra.

Després de recollir em dirigeixo a la terrassa del refugi, a menjar on no toca el vent. Allà compro una ampolla d'aigua, 5 euros, menjo un fuet boníssim amb el pa que em queda i dolç de codony de postres. "Chapeau". Estic a la terrasseta, el sol de cara i veient com unes garses negres juguen aixecant-se i parant-se sobre els pendents i parets dels voltants del refugi.

Bé, mans a l'obra! Em carrego la motxillota i cap avall! Em plantejo una baixada sense pausa. Creuant-me amb companys de pujada i altres de baixada. Em sorprèn la columna de polonesos al pas de la pista de bitlles, fent del pas un drama total! Hi ha una cua per

passar d'unes 10 persones, i van d'un en un. Trenco directe avall, on hi ha el pas del cable, on no hi ha ningú. M'exalto en l'últim tram i en gaudeixo baixant a salts per un pendent de pedra solta que arriba fins a l'esplanada inferior. Em recorda la baixada del Pedraforca. I ja estic en el semi pla de Tete Rouge. Uf! he baixat la paret en una hora i poc! Ara sí que tinc clar que arribaré a agafar l'últim tramvia.

He de parar a treure'm l'arnès i alguna cosa d'abric, fa una calor aclaparadora, però no em trec més equip per no portar més pes a l'esquena. De seguida continuo amb el descens a pas lleuger. L'últim tramvia surt a les 18.30 i són les 17.00. Sols em paro uns instants per fer unes fotos. Les cames ja s'estan esgotant. Ja no tinc líquid. A prop de Niu d'Aguila... Patapam!!! de morros al terra i la motxillota aixafant-me. Per sort no em vaig fer res, però les cames ja no aguanten. L'últim tram des de Niu d'Aguila fins a l'estació de Coll du Mont Lachat, es fa infinit.

Per fi, ja a l'estació. Siuuuuuuuuuuu! Estic rendit, acabat,

Dalt del cim. Foto: J.A. Viudez

sec...!!! Siuuuuuuu, em dic tirant-me a l'andana i traient-me la pesada motxillota. Tot està replet d'alpinistes i turistes. M'acabo de treure part de l'equip i em busco alguna cosa de líquid. Una senzilla i caríssima fantata de taronja em valen per reposar-me i brindar per l'èxit. Tot ha sortit bé. Quin descans!!! Quina alegria!!! M'abraçaria a qualsevol per celebrar-ho, però no se si ho entendrien.

Al recorregut de tornada en el tramvia el faig comentant amb companys espanyols les aventures i desventures en el Montblanc i altres muntanyes dels Alps i arreu. Mil companys que pugem a una mateixa muntanya, en fem d'ella mil muntanyes diferents. És evident que cadascú té el seu Montblanc, el seu petit Everest.

No crec en un Déu concret, però quelcom sí que hi ha. I aquest quelcom va ser allà sens dubte. Tots els expedicionaris que aquests dos dies vam ser al Montblanc vam tenir la seva companyia. Gràcies per ser-hi.

Dedico especialment aquest Montblanc, als meus Papis, la meua germaneta Piedi, la meua Nita i a tots els meus estimats. Ells també estaven amb mi.

La intenció en escriure aquest relat, també ha estat fer viure a qui ho llegeixi la sensació d'haver estat allà amb mi. Desitjo haver-ho aconseguit. Gràcies.

XXXIV Aplec Excursionista dels Països Catalans

Els passats 29 d'octubre a 1 de novembre de 2010 tingué lloc al Port de Sóller, Mallorca, el 34è Aplec Excursionista dels Països Catalans. Aquest model de trobada sortosament ben consolidat que combina excursionisme, llengua, cultura i país ha anat fent via des d'aquell ja llunyà 1977 al Tossal dels Tres Reis.

Si ens atenem a una mena de criteri geogràfic veiem que a Mallorca s'hi ha realitzat ja en vuit ocasions. Al Santuari de Lluc, a Benifaldó, a cala Murtra, a la Victòria, a Esporles, a Betlem-Artà, a Pollença i enguany a Port de Sóller. Déu n'hi do les ocasions, però sempre queden nous racons per descobrir i per tant nous al·licients. Serà com diu Benigne Palos a la seva guia d'itineraris "que la serra mallorquina, quasi sempre limitada per la mar, té per aquesta raó un especial encant. El paisatge variadíssim i de gran bellesa congrega la vall amagada amb les altes crestes de difícil accés".

Enguany es compleix més que mai, ja que la vall de Sóller, oberta al mar i encerclada de muntanyes, configura una planura ocupada per hortes des d'antic i més amunt les marjades d'oliveres que ho dominen tot. Aquest intens aprofitament de la terra ha fet possible i alhora necessària l'existència d'una gran xarxa de camins i senders, empedrats per garantir-ne la conservació tot i un ús intensiu que permetia i encara permet comunicar les viles i tots els racons de la vall.

El lloc escollit que aglutinava les activitats de l'Aplec va ser el camp de futbol del Port de Sóller, vora l'alberg de Sant Ramon de Penyafort, que compta amb diverses instal·lacions propietat de l'Ajuntament de Sóller i un envelat muntat per a l'ocasió on a mode de sala polivalent es feren les inscripcions, les con-

ferències i el sopar de germanor, a més dels actes d'inauguració i de cloenda de l'Aplec.

El programa com ja va sent habitual en els darrers aplecs era molt complet i divers, amb deu excursions més o menys llargues a més de les culturals i turístiques pel centre històric de Sóller i pobles de l'entorn.

El dissabte férem l'excursió pels Costers de Sa Serra i el camí de Castelló, una pujada dura pels Costers empedrats de Sa Serra, itinerari que calgué modificar davant la negativa dels propietaris de Sa Serra a permetre el pas per la finca, un problema candent a Mallorca com vam veure en la conferència del vespre. La tornada la férem pel camí de Castelló, un recorregut més planer que comunicava Sóller, el seu port, Lluçacari, la cala de Deià i Deià. Antigament tenia la consideració de reial i per tant a càrrec de les institucions, tot i que per manca de recursos, passaren el manteniment als propietaris adjacents. Avui arranjat en part per l'Escola de Margers, ha recuperat el seu ús com a ruta senderista.

El diumenge anàrem a Es Cornadors i S'Arrom pel barranc de Biniaraix. L'itinerari és espectacular especialment en el tram del barranc on el camí puja enmig d'un seguit de penyals i margeres, és potser la més atractiva de les excursions per la vall de Sóller, i un dels camins empedrats que millor es conserven. Després dels primers revolts deixem a la dreta el camí vell, malmès per unes esllavissades que el fan menys segur i seguim amunt per un tram de gran qualitat constructiva fins a la font d'Es Verger on esmorzem. Un cop sortim del barranc continuem pujant per un caminó que ens durà al refugi i mirador d'Es Cornadors d'impressionant pa-

Barranc de Biniaraix. Foto: J. Castells

noràmica sobre la vall, des de la balconada abocada sobre la immensa paret que s'enfonsa en el barranc. El dia és gris i ennuvolat però encara podem gaudir de grans vistes sobre la vall. L'excursió prossegueix de baixada per la finca de s'Arrom, habitualment tancada, on dinarem tot gaudint de la seva hospitalitat en forma d'un esplèndid cafè. La baixada continua per un impactant i arriscat camí que revolt a revolt permet que un vehicle pugi o baixi sense gaires concessions de la casa de s'Arrom al fons de la vall.

El retorn d'aquesta i altres excursions el férem amb el tramvia per a passatge i càrrega que des de 1913 uneix Sóller fins al port de Sóller i que és quasi centenari, ja que Sóller en el conjunt de l'Illa restà aïllat per terra fins que l'any 1912 s'inaugurà el tren elèctric que la unia a ciutat i que l'any següent s'allargà fins al port.

Als vespres a l'envelat del camp de futbol es feren diverses conferències i audiovisuals: una d'elles fou sobre una problemàtica molt vigent i que preocupa, el tancament dels camins a Mallorca, que presentà l'Antoni Gorries, i que posava sobre la taula diversos casos flagrants i denunciava l'apatia de les administracions davant aquestes irregularitats que empobreixen el patrimoni col·lectiu. També un audiovisual ens mostrà l'estat actual de l'arquitectura tradicional de Mallorca a càrrec de Jaume Andreu. El diumenge al vespre, la xerrada anà sobre la gestió del Paratge natural de la Serra de Tramuntana, un paisatge privilegiat no sols pels aspectes de medi natural sinó també pel paisatge humà, on la pedra en sec hi té l'element fonamental gràcies a una feina de segles. També se'ns presentà l'estat actual de la proposta de declaració de la Serra de Tramuntana com a patrimoni de la Humanitat per la UNESCO, en la qual es treballa des de 2008 i que hauria de culminar amb la seva aprovació el juny de 2011.

Pel que fa a la part més lúdica i festiva, cal esmentar el correfoc a càrrec del grup Esclatabutzes de Sóller i l'animació del Foc de Camp amb el grup Aires Solletrics. També l'organització del sopar de cloenda que la pluja al final no va deslluir i també l'actuació del grup Mascarpone.

La valoració final d'aquest Aplec és molt positiva ja que tingué més de 600 participants, una inscripció que desbordà les previsions dels propis organitzadors i que cal entendre-la per la gran oferta tan a nivell excursionista com les diverses visites guiades culturals per la ciutat.

És curiós que una iniciativa que reuneix gent de les diverses demarcacions del territori amb objectius excursionistes o culturals i també turístics, no cal dir-ho,

Pujant a Es Cornadors. Foto: J. Castells

tingui encara vigència. Sense oblidar que és de les poques iniciatives que són i es mantenen fidels a la idea de Països Catalans, avui que ja ningú s'atreveix a defensar aquest concepte.

L'excursionisme, sorgit a remolc de la Renaixença es manté fidel a aquest component nacional de llengua i cultura comunes i que va més enllà de les divisions administratives actuals, per tal d'enfortir lligams i fer-nos conèixer.

Part d'aquest èxit dels Aplecs es deu als organitzadors que en cada ocasió preparen els actes amb convenciment i empena, i en aquest sentit no podem oblidar enguany a Francesc Beato i Vicens a qui hem perdut just una setmana després de la cloenda de l'Aplec de Sóller, per un malaurat accident de trànsit. En Francesc Beato era soci del Centre Excursionista de Catalunya, molt implicat en la vida de l'entitat, de la qual havia estat vicepresident i promotor-organitzador de moltes excursions. Ha perdut la vida juntament amb el seu fill Oriol i la seva neboda Montserrat quan es dirigia a Siurana per preparar una excursió col·lectiva en ocasió de la reobertura del refugi Ciríac Bonet que el CEC té en aquest poble del Priorat. Compartia plenament aquest ideari que defineix els Aplecs Excursionistes dels Països Catalans, estava al darrera d'aquest i d'altres Aplecs. Tristament no podrà veure fet realitat el seu desig de fer un Aplec a l'Alguer per al qual tan havia treballat.

Els qui al llarg dels anys hem anat participant en els successius Aplecs, el tindrem sempre en el record. Se'ns fa difícil imaginar-lo absent, i sense la seva iniciativa no sé com seran els propers Aplecs Excursionistes, en els quals havia deixat tan forta empremta. Volem manifestar el nostre condol als familiars i amics d'en Francesc Beato i també a la seva entitat, el Centre Excursionista de Catalunya.

Josep Castells i Gironès
Novembre 2010

Shishapangma tardor 2010. De Granollers al Tíbet.

Quan organitzava tot plegat em vaig adreçar a l'Agrupació Excursionista de Granollers per a acabar d'anar perfilant l'expedició i em van demanar de fer un escrit quan tornés no sabia com plantejar-ho, simplement sóc un alpinista afeccionat perseguint una quimera, i encara ara no sé com explicar-ho així que perdoneu que ho intenti:

Per què hi vas? Per què ara? Per què sol?... simplement... per què no? Quan els hi explicava a la família i als amics que havia decidit intentar emprendre l'aventura d'escalar un cim de 8.000 m tot sol em preguntaven el mateix. Quan li van preguntar al George Mallory "Per què escala vostè l'Everest?" ell va respondre amb un simple "Perquè està aquí". Personalment no se m'acudia una resposta millor, simplement perquè era quelcom que havia somiat des de petit, com aquell nen que mira de nit a les estrelles i somia un dia rere altre amb aquella lluna plena penjada del firmament tan bella, tan llunyana i tan inaccessible.

Simplement vaig emprendre el "viatge de la meua vida" vaig anar a buscar un somni que havia tingut des de que havia començat a fer muntanya als Pirineus navarresos amb catorze anys, sortint els caps de setmana amb els amics als Pirineus, als Alps als estius, aprenent amb els cursets de l'Agrupació Excursionista de Granollers, llegint els llibres de Lionel Terray, Reinhold Messner, Kurt Diemberguer, somniant en els festivals de cinema de muntanya de Torelló, descobrint l'Himalaya amb els programes d'Al Filo de lo imposible, i ara em preparava a complir els trenta-tres anys en el camp base del Shisha Pangma si tot anava bé.

El viatge comença en la llarga i laboriosa preparació de tot plegat, mesos i mesos abans. Primer investigar la muntanya, triar la ruta, la logística i tot plegat va ser molt més fàcil contant amb el consell d'un amic i experimentat alpinista per aquelles terres en Sergi Mingote. Els preparatius són interminables, material, alimentació, farmaciola, bitllets, bidons, enviaments internaci-

onals, xerpa, etc... L'amic Juan Carlos de l'empresa "Montañas del mundo" em va aconsellar, ajudar, i va esgotar tota la seva paciència, i n'és molta, explicant les seves experiències en muntanyes de 8.000 m i altres expedicions i donant-me un cop de mà ens els afers més pràctics de l'organització.

El fet d'organitzar-m'ho tot jo sol només implica dues coses, una feineda de preparació de por i que has de cercar a algú allà al Nepal per a poder assegurar-te en glacera i per més seguretat a la muntanya tot i que ja has de tenir claríssim en aquests moments que un cop allà dalt només dependràs de tu mateix.

Amb el plànning ja clar surto el dia 9 de setembre cap a Kathmandú via Doha, un llarg viatge per a pensar i donar-li voltes al que em sembla que em trobaré. L'arribada a Kathmandú és menys solitària del previst, uns amics havien anat a fer el trekking dels Anapurnes i ens trobem allà a la capital del Nepal, ciutat i país que mereixeria un escrit a part, simplement captivador. Trobo als meus contactes nepalesos i organitzo els bidons amb tot el material que ja m'estava esperant a Kathmandú i a més conec a una expedició d'americans amb els qui compartiré els permisos, es plantegen esquiar des del cim principal del Shishapangma, són guies d'esquí de muntanya als "States" i són un equip molt fort patrocinats per la casa comercial First Ascent.

Un cop tot organitzat partim amb el xerpa i la resta de la comitiva amb autocar cap a la frontera xinesa, a Tatopani. Com a curiositat el company que m'ha tocat és el que va escalar el Shishapangma amb l'Eduard Pasaban, quan aquesta va aconseguir el seu 14è 8.000 després de quatre intents fallits ho aconseguiria a la cinquena visita a aquesta muntanya, justament amb ell, amb en Mingma Thinduk xerpa, un home fortíssim i una persona meravellosa amb qui compartiríem el proper mes a la muntanya. Els xerpes no destaquen per la seva tècnica ni coneixement de muntanya però físicament són quelcom extraordinaris, jo havia entrenat moltíssim, es-

tava molt preparat, anava molt fort però quan m'ofegava, quan em semblava que no podia més, aixecava el cap i el veia mirant-me somrient, simplement és una bèstia en Mingma.

L'aclimatació comença en el propi viatge que a més per inclemències del temps s'allarga dos dies més del previst, les carreteres (un camí de carro) tallades per esllavissades, pluja, fang... qui diu que encara no ha començat l'aventura? Es fan parades a Nyalam 3.700m, on aprofito per fer dos cims de 4.200m i 4.600m, la solitud en aquestes muntanyes és total, tot està pelat, neva, fa fred, és increïble, com ho estic gaudint i encara no ha començat. Arribem al camp base xinès a 5.000m i tornem a fer parada per acclimatar, el dia següent aprofito per pujar un 5.400m i em passo tot el següent dia descansant abans d'iniciar el trekking cap al camp base avançat a 5.500m. És 19 de setembre i estem muntant les tendes que ens

El Shishapangma des del camp base. Foto: D. Guri

Tram de penitents per sota del camp I a 5.900m. Foto: D. Guri

acolliran les properes tres setmanes en un camp base on hi ha algunes altres expedicions, sortosament no gaires fugint de la massificació que diuen que hi ha actualment en aquestes muntanyes.

Tram de penitents per sota del camp I a 5.900m

Comencem a equipar camps d'alçada, muntem el Camp I, la pujada és duríssima, el tram de penitents se'm fa etern, i arribem al camp enmig d'un torb de por, no es veu res, no podem ni muntar la tenda i ens hem de refugiar en una tenda abandonada d'una altra expedició amb més neu dintre que fora perquè el vent l'havia esparracat. Passo la pitjor nit de la meua vida preocupat pel vent, els allaus que sentim durant la nit i el soroll que em noto al respirar, edema pulmonar? No fotem, estic a 6.400m a l'Aconcagua no vaig tenir cap mena de problema..., finalment va resultar ser un principi de refredat o infecció respiratòria que em va perseguir la resta de dies de l'expedició complicant-ho tot.

Baixem a dormir al camp base i als dos dies tornem a pujar, dormim al camp I, muntem el camp II i hi dormim, i al dia següent que tocava baixar ens surt el dia més plàcid i més radiant de tota l'expedició, fa quasi quatre dies que no neva, sembla que l'oportunitat sigui ara tot i que sóc conscient de que l'aclimatació no és la idònia i tenint en compte que vaig passar més dies del compte al camp base decideixo provar-ho.

Camp II avançat a 7.000 m amb el cim rebent les últimes llums del dia de fons.

Pugem amunt, però quasi a 7400 m arribant al camp III ens trobem una expedició de francesos que baixen, el cim és impossible, està tota l'aresta ventada amb neu recent i cada pas els enfonsa una miqueta més a prop de l'abisme que es retalla 600 m més avall, a més es veu com puja una tempesta des del costat del Nepal així que tot i la oposició del xerpa decideixo baixar a dormir al Camp I i veure com evoluciona. Una expedició de russos i ucraïnesos m'insisteixen en que ens quedem amb ells per obrir traça junts al dia següent, però al següent matí quan ens llevem al camp I me n'adono que mai havia pres una decisió tan encertada, el cim està envoltat de neu que aixeca el vent, allà dalt s'ha d'haver desfermat un infern, s'assembla al famós fong o vent blanc de l'Aconcagua però a lo bèstia. Els russos no van dormir en tota la nit aguantant la tenda, i a les primeres llums van tirar avall abandonat tot el material cames ajudeu-me i renunciant ja a l'expedició,

gairebé arriben al camp base abans que nosaltres que havíem passat una relativament plàcida nit al camp I.

Tota l'expedició la portem condicionada pel mateix, les abundants nevades i sobretot l'incessant i fort vent que no abandona la muntanya pràcticament mai. L'espera des del camp base que s'obri una nova finestra és el pitjor de tot, porto quatre dies parat, se m'ha acabat l'antibiòtic i ja tothom es retira de la muntanya, decideixo fer un últim intent, si més no hem de recuperar el material així que sortim cap al CI. Aviat es torna a tapar tot, sembla que les prediccions de forts vents i precipitacions per tota la setmana són encertades, a més el refredat em deixa totalment exhaust amb els esforços.

Nevades al campament base a 5.500m

Arriba el moment de decidir, tenim tres jornades de neu verge caiguda recentment, un risc d'allaus molt accentuat amb la conjunció de nevades i forts vents per les acumulacions i cornises que han creat, físicament no estic al cent per cent i estem completament sols a la muntanya a excepció de l'equip d'americans que van amb esquís i per a ells la traça no és tan penosa. Costa prendre una decisió així en la vida sempre has de prendre decisions i triar, i igual que a la vida normal a la muntanya has de decidir fins on vols arriscar, on és el límit, per a mi havia arribat aquest límit.

A la nit decebut a la tenda miro la silueta retallada del cim, crec que he pres la decisió correcta, la muntanya seguirà allà i el somni encara està per aconseguir. Una altra vegada com el nen que es posa de puntetes i estira la mà cap a la lluna intentat arribar-hi he estat a prop d'aquell somni d'infantesa, aquesta vegada no ha pogut ser, però no deixaré mai de perseguir-lo perquè com deia el poeta: Tot està per fer, tot és possible.

Davi Guri Lambea

Camp II avançat a 7.000 m amb el cim rebent les últimes llums del dia al fons. Foto: D. Guri

A peu pel sud del Sàhara Algerià (Tassili)

Durant aquestes darreres festes de Nadal vaig tenir la possibilitat d'anar a conèixer una molt petita part de l'immens, bellíssim i impressionant desert d'Algèria a peu. Caminant veus molt millor el paisatge i el seu entorn, i ho gaudeixes intensament; amb calma, en silenci, pas a pas, la fresca del matí, les boniques sortides i postes de sol, el cel d'un blau intens, la calor forta del migdia, els bivacs sota un cel atapeït d'estrelles... Això no té preu! El desert realment, com també ho fa la muntanya, enganxa..

Anem a la part del desert coneguda com el Tassili (Tassili, mot que en la llengua dels tuaregs, anomenada tamahéq, significa altiplà) Limita al Nord amb els ergs d'Issaquen N'Ighergharane, N'Tifernine i Bougharet, a l'oest amb les muntanyes de l'Hoggar, a l'est amb les fronteres de Líbia i al sud amb la del Níger. La seva altitud varia entre els 500 i els 2000 metres. sobre el nivell del mar .

1) Arribem a l'aeroport de Djanet a ¼ d'onze de la nit després de 2h 45' de vol des de Barcelona. Ens recullen en uns cotxes tot terreny i després de passar de llarg el poble de Djanet anem a acampar als afores en un indret anomenat Tis-Ras on només hi ha roca i sorra. Gaudim de la primera nit sota un cel infinitament estrellat..

2) Al matí, tornem a peu a Djanet perquè avui coincideix, de manera casual, (va per llunes, no pel calendari gregorià nostre) amb l'últim dia de la celebració de la festa de La Sebeiba la qual és la festivitat cultural més important de l'any en aquesta població i és una bona ocasió per conèixer, de primera mà, la cultura i el folklore tuareg i, ja que som aquí, en volem ser testimonis (valls, màscares, color, cants...) Cap al capvespre, tornem a la sorra de Tis-Ras per passar-hi la segona nit.

3) Després d'esmorzar comencem el *trek*. Sortim primer a l'oest i després cap al Nord a través del magnífic desert. En aquesta zona els espais són molt oberts

(hamades). Passem també a través de muntanyes de roca negra, d'agulles, etc. Els indrets pels quals caminem s'anomenen Tim-Ras, Ini Luku i Immazudin. Quan arribem en aquest últim hi acampem.

4) Avui caminem inicialment per una àrea també bastant oberta en la qual veiem agulles de roca, ara més lluny, ara més a prop. Quan arribem a un lloc concret, anem i tornem allà mateix per anar a veure una *guelta* d'Agzeze (gorg d'aigua en un riu sec). Passem pels indrets anomenats: Assassou, Talu Tejar, Agazere i Tilleline que és on passarem la nit.

5) Avui fem camí per pedra i sorra fins al circ de Tikoubawine. Passem per unes roques en les quals hi ha pintures rupestres. Després de dinar, anem fins a la *guelta* de Tuia molt apreciada pels pastors per la gran quantitat d'aigua que conserva. Després enfilem un congost que va a parar a Oualata indret envoltat d'agulles on pernoctarem.

6) De moment els dies són serens i sense núvols. Que continuï així!. Avui, abans de continuar la ruta, ens enfilem a una Agulla de les més altes de sobre el campament per veure la sortida del sol i així poder comprovar també que n'és de bonic el lloc on hem passat la nit. Tornem a les tendes i, després de desmuntar-les, enfilem l'etapa d'avui. El camí continuarà primer pel mateix congost pel qual veníem ahir, fins arribar a una altra vall pedregosa que desemboca en el gran *oued* (riu) d'Essendilene al qual arribem cap al migdia. A la tarda anem a visitar la *guelta* o gorg que dona nom a aquest lloc engorjat i d'una gran bellesa. Essendilene és una antiga població, avui dia gairebé abandonada en la qual només viuen un parell de famílies. Aquest antic poblat seminòmada, és molt conegut a la regió per la *guelta* d'aigua que ha permès que es desenvolupi la vida en aquest inhòspit paratge. Tornem a Essendilene a on acamparem avui.

7) Avui canviem d'entorn. Caminem cap a la sortida de l'Oued Essendilene amb la vista de l'Erg (zona de dunes) d'Admer al fons. Durant una bona estona caminem per sorra més tova del que estem habituats. Travessem la carretera de Djanet a Illizi/Ourga i, a primera hora de la tarda, arribem a la base del gran erg. Allà mateix muntem el nostre campament i, tot seguit, ens enfilem al capdamunt d'un parell de dunes per contemplar, des de la més alta, la magnífica posta de sol que va donant tons ataronjats i vermellors al mar de dunes que tenim al davant .

8) A l'endemà alguns sortim del campament, encara de nit,

Roques al desert del Tassili. Foto: J. Mundet

per pujar a dalt d'una de les mateixes dunes que varem enfilar-nos ahir al vespre per contemplar, ara, la sortida del sol a llevant. Fantàstic!. Davallem, altre cop, cap al campament que, els altres companys, ja estan desmuntant. Avui caminarem només unes tres hores, entre dunes i sorra, fins arribar al punt convingut on ens recolliran els vehicles que, en unes dues hores, ens portaran a la petita població de Djanet la qual, varem passar de llarg el dia que varem arribar. A la tarda fem un tomb pel bonic poble i pel seu acolorit mercat. Dormim en un alberg del poble.

9) Avui fem la darrera però interessantíssima excursió per aquesta zona del Tassili. Quan encara és de nit, fem un breu trajecte en cotxes tot terreny fins als peus de les parets de l'altiplà del Jabarem per conèixer una petita part del Tassili N'Ajjer, el vast altiplà de gres que emergeix a l'est de l'erg d'Admer. Declarat parc nacional el 1972 i Patrimoni de la Humanitat per l'UNESCO l'any 1982 està considerat el lloc de més grans concentracions de pintures rupestres del planeta. Indret de gran bellesa natural. Caminar per aquí és com fer un recorregut per la vida dels nostres avantpassats. Després de dues hores i mitja de forta pujada arribem al límit superior de les parets del Jabarem, i des d'allà, continuarem caminant, ara ja planejant més, per dalt l'altiplà bo i introduint-nos en un món màgic d'estranyes formacions rocalloses i de magnífiques i abundants pintures rupestres. Després de fer una volta, més o menys circular, des que hem arribat a dalt de l'altiplà, davallarem per on hem pujat fins on hi ha els cotxes que ens tornaran a Djanet.

10) Avui dedicarem el matí a visitar Djanet. Els seus pocs carrers plens de gent i el mercat. Totes les coses bones s'acaben. A la tarda ens porten cap a l'aero-

Erg (dunes) d'Admer. Foto: J. Mundet

port i cap a Barcelona. Ha valgut molt la pena!. Encara que potser sembli que no pugui ser així, la varietat de paisatges que presenta aquesta immensa regió no deixa a ningú indiferent Nosaltres només em hem fet un petit tastet i em hem vist i trepitjat una minúscula part. Hi haurem de tornar!

Varem formar part d'aquesta excursió: *Tarek (guia tuareg), Mariona Orfila (guia de Banoa), Pepa San Juan, Arantza Ezpeleta, Imanol, Ane i Jabi Zubizarreta, Luis Pérez de Heredia, Rosa Maria Rubio, Roberto Aguirre, Laura Bartrons, Karmele Azpillaga, Ibabe Oikoetxea, Sílvia Irigoyen, Quim Ferrándiz i Joan Mundet (excursionistes-turistes).*

Bibliografia consultada: Llibret d'informació del "Parc National du Tassili"
Fitxa tècnica de "Banoa Viatges"

Joan Mundet Bellavista

Mossèn Jaume Oliveras. Ascensió al pic occidental dels Encantats

L'agost de 1910, mossèn Jaume Oliveras fa l'ascensió als Encantats, en concret a la punta Occidental. D'aquesta ascensió en sabem moltes dades per la crònica que publica més tard, al juliol de 1912 al Butlletí del Centre Excursionista de Catalunya.

Enguany s'escau el centenari d'aquella ascensió, per això es bo rellegir-ne aquella crònica que ens submergeix i ens transporta a la visió que aleshores es tenia de la muntanya i com la vivia l'autor Mossèn Oliveras, aleshores amb 33 anys, quan encara no havia viscut alguns dels episodis que marcarien més profundament la seva biografia.

"No m'havia passat mai pel cap fer l'ascensió dels Encantats, no en coneixia ni el nom. M'avergonyia haver de confessar que era un dels racons del Pirineu per a mi desconeguts".

De fet Mossèn Oliveras caminava per la muntanya des de ben jove, aleshores ja havia fet la travessa de Ma-

tagalls a Montserrat, el mes d'agost de 1904, i també havia assolit el cim de l'Aneto el juliol de 1906, amb certa improvisació i amb un esclop i una espadenya i mai millor dit, ja que la via d'ascensió s'anomenà via dels Descalços, perquè permet fer el cim sense mullar-se el calçat en la neu de la gelera. Però aleshores llevat d'aquestes ocasions encara gaudia de la placidesa de les valls pirinenques i la contemplació dels cims. I aquest era el pla per aquells dies estivals. *"Sortirem de bon matí de Sant Joan de l'Erm, dinarem a Espot, a la tarda visitarem l'estany de Sant Maurici, passarem la nit a Espot i l'endemà serem de retorn, sadolls d'aigües blanques i pures i plens els ulls de visions de roques esquerpes i muntanyes enasprades".*

Aquest pla de seguida es deixà per l'estímul d'un company que digué amb gran aplom *"Allí no hi ha pujat mai ningú, i quan ho vegi se'n convencerà que no cal ni intentar-ho"*. Amb tal contundència no feia més que fer créixer el repte per a Mossèn Oliveras i augmentar-li el desig de pujar-hi. La contemplació dels Encantats

des de Sant Maurici, amb aquella visió de la gran mola, les canals fondes i tortuoses i aquella carena dentada alçant-se majestuosa els impressionà vivament. Si no n'hi havia prou, un altre company afegeix: *"Fa una setmana que vingueren aquí uns francesos que digueren que hi havien pujat, i que hi havien trobat unes targetes d'altres francesos que hi havien pujat ja anys enrere. Aquí no s'ho creu ningú, diuen que és una bravata francesa, però si és veritat és una vergonya que els gavatxos hagin de ser més que nosaltres"*.

Efectivament el desafiament estava engegat i quedaren entesos per l'endemà. Aquella tarda enllestiren els preparatius i encara els sobrà temps per fer una bona passejada per la vall.

De bon matí fan una fregida de truites salmonades de l'estany de Sant Maurici abans de començar a preocupar-se per l'ascensió. Amb binocles van resseguir la muntanya per trobar-hi una via d'accés i per més que miren no veuen un punt practicable. Miren la canal central, però sobre la congesta hi ha 8 o 10 metres que des d'allà no veuen la manera de pujar-los. A més queda el dubte de si des de la canal es pot pujar als cims.

Finalment es decideixen per una canal que hi ha més a l'Oest, a la qual s'atansen per veure si és practicable. Son dos quarts de deu, Mossèn Oliveras marxa amb l'Anselm que de tots els companys és el més entusiasmista, ja que els altres, sols per aquella voluntat de pujar-hi els titllen de suïcides. L'Anselm està marejat i al primer esforç decideix deixar-ho. Davant d'aquest problema demana per substituir-lo en Joan Abella, el mosso que els ha acompanyat des de Sant Joan de l'Erm, i que ja ha demostrat que és intrèpid i lleuger com una daina.

Al cap de poc ja son enfront de la roca granítica, que tot i molt dreta forma relleixos on hom es pot agafar i pujar amb relativa facilitat. Més amunt la canal s'estreny més i més. Troben un bloc encastat a mitja canal, assegurant ben bé el peu i agafant-se a un relleu de la roca Mossèn Oliveras intenta passar, la pedra es belluga i li ve al damunt, l'aguanta com pot mentre li diu al company que s'arreceri, un cop aquest està a cobert, la deixa caure daltabaix. Se sent un terratrèmol espantós amb una forta sentor de pólvora. Els companys a baix s'alarmen pensant que no s'hagin

estimbat, fins que senten les seves veus que fan via cap amunt.

Fa mitja hora que van pujant, les dificultats creixen en algun punt, els de baix ja no responen als seus crits i es troben sols enmig d'aquelles roques desolades *"Mai petjada humana devia haver trepitjat aquesta herba: la solitud és espantosa, i la fan més sensible encara les gralles, que van i venen del cingle on deuen tenir els nius"*.

En l'últim tram de la canal es puja bé, i fan molta via. El company Abella molt més jove i amb més empenta li passa al davant i l'espera al capdamunt de la canal, on ambdós aprofiten per reposar i gaudir de la vista. Admiren la grandiositat d'aquelles muntanyes i repassen el camí fet abans d'emprendre l'últim tram fins al cim.

Es giren cap a l'Est, i el veuen al davant, dret com una xemeneia. En començar a pujar es troben una roca molt descomposta i com que cauen moltes pedres, decideixen pujar separats cadascú pel seu cantó. Mossèn Jaume pateix pel jove company i li va donant consells *"tanteja bé les pedres, ans de carregar-t'hi. Sobretot assegura bé les mans: no hi fa res que els peus et fallin, si tens les mans segures. Forceja tant com puguis la pedra ans de repenjar-t'hi"*.

Deixa també testimoni escrit del seu estat d'ànim en aquest últim tram abans d'arribar al cim: *"Aquesta lletania repetida amb veu anguniosa i només interrompuda per algun parenostre a Sant Antoni fou com l'himne d'aquella penosa marxa. Gràcies a Déu tot anà bé. Jo més destre (mal m'està dir-ho) en aquella gimnàstica, vaig avançar-me, i de seguida un crit de joia: Ja hi sóc! A ple pulmó"*.

A un quart d'una guanyen el cim i es convencen que efectivament els francesos hi han pujat. Troben un pot de llauna amb les targetes corresponents. D'elles resulta que la primera ascensió s'havia fet l'any 1901 per Ludovic Fontan i l'Isidor Romeu amb tres guies.

Els nostres amics no porten cap targeta per deixar i trossegem una capsula de mistos on escriuen quatre notes de la seva odissea i la deixen dins el pot de llauna. Volen baixar una penyora perquè els del poble d'Espot no dubtin de la seva ascensió, però endur-se una d'aquelles targetes ho consideren un sacrilegi. Veuen que un dels guies que havia acompanyat el Sr. Fontan també hi havia deixat pel seu compte una targeta anunci fent saber que Jean Augusto i Raphael eren guies de primera per a tots els Pirineus, i podien oferir cavalls i tartanes de tota mena. Els sembla una facècia oferir cavalls i tartanes al que s'enfilin als Encantats i creuen que baixant aquella targeta encara els faran un favor a aquells guies, ja que a les terres planes, ben segur trobaran més clients, i se l'emporten com a document acreditatiu.

Mirant i admirant el paisatge els ha passat el temps volant i cal baixar, són ja la una i pateixen pels companys que amb la tardança no passin ànsia.

Baixen per la banda de l'Estany Serull sense gaire complicacions i per tant bastant de pressa, així i tot no aconsellarien fer per allà l'ascensió i creuen que seria més difícil que la canal per on han pujat.

A les tres son ja de retorn amb els companys. “Gràcies a Déu, varen dir tots. No sabeu com ens heu fet patir. I mirant-nos amb aire comprensiu i afegint-hi un to llastimós: No s’hi pot pujar, oi?” Quan ells els mostren la targeta i els diuen que ja veuran les fotografies del cim, se’n convencen i no es cansen d’admirar-los, assetjant-los a preguntes.

Un temps després, havent llegit la ressenya de la primera ascensió que feu el Sr. Fontan de Negrin traduïda per Juli Soler que també es publicà al butlletí del Centre Excursionista de Catalunya, Mossèn Jaume Oliveras es reafirma en la seva valoració sobre quina és la millor via d’ascensió. A més defineix ben clarament la seva concepció de l’escalada. Aquells trets d’escalador agosarat i intuïtiu, allunyat d’elements artificiosos i desconexor de qualsevol tècnica, només mans i peus ben entrenats, decisió i valentia.

“Sembla que el Sr. Fontan pujà per on nosaltres baixàrem i es confirma ma opinió de que l’escalada és més fàcil per la canal Nord. Amb tot no sé comprendre les grans dificultats que allí se suposen i aquella necessitat d’usar contínuament la corda, quan nosaltres bai-

xàrem, en tres quarts, fins al fons de la vall, portant-la sempre enrotllada.

Això em fa creure que alguns s’emporten la glòria d’haver fet una ascensió, quan aquesta glòria correspon únicament als guies que els hi pugen”.

Val molt la pena que en ocasió d’escaure’s algun aniversari repassem aquestes antigues cròniques, ja que de ben segur hi descobrirem detalls prou enriquidors de com es vivia i gaudia l’excursionisme d’aleshores, a part de la qualitat pròpia d’aquests textos.

Josep Castells i Gironès

El Parc de les Olors

El Parc de les Olors havia de ser el meu pla de jubilació. Una manera d’entretenir-me, tot fent visites guiades i tallers de plantes aromàtiques quan ja no fes classes a la universitat.

Però calia començar amb previsió i per això me’l vaig regalar quan vaig tocar els cinquanta. Des d’aleshores, quasi 4 anys, he tingut el goig de tenir moltes visites, unes de les més agradables han estat les de l’Agrupació Excursionista de Granollers. Hi ha una sintonia especial entre les persones que els agrada caminar per la muntanya i el projecte del Parc de les Olors. Deu ser perquè compartim sentiments i sensibilitats: estimem el nostre país, el seu paisatge tan divers i a voltes espectacular, la seva cultura popular, entre la que destaca la relacionada amb l’**etnobotànica**, la gent del camp i la seva saviesa, que sovint és desaproveitada, i les ganes d’aprendre de la sempre complexa i sorprenent natura.

Actualment, la idea del Parc de les Olors s’ha convertit en una xarxa. Ja hi ha 8 Parcs de les Olors a Catalunya i ben aviat se n’obriran de nous.

Un tast de la visita guiada al Parc de les Olors de Vall de Ros:

La visita la comencem tot donant la benvinguda a les grades, que ens permeten seure i concentrar la mirada

a les parets acinglerades dels Cingles de Bertí, que s’aixequen al davant mateix.

Comencem per la geografia: ens trobem a la Vall de Ros, al poble de Riells del Fai.

Sabeu perquè es diu així aquest poblet del Vallès Oriental? Els riells són els rierols, un llagimeig d’aigua que baixa pels cingles quan plou intensament i que deixa el seu rastre amb un ombreig negrós a les seves parets. El fai fa referència a la falla que ressegueix la riera que discorre als peus dels cingles. I diuen que els llocs on la crosta de la Terra està esquarterada són llocs telúrics. Deu ser per això que a la Vall de Ros hi vivim tan bé els éssers vius que tenim la sort de romandre-hi.

La Vall de Ros, juntament amb la Vall de Sant Miquel de Fai i la de Sant Feliu de Codines, formen els tres braços de la capçalera del riu Tenes. Aquest, anomenat així pel nom de les lloses de pedra plana que es troben al llit del riu i per on discorre l’aigua formant un joc alternatiu de gorgs i cascades, és l’eix vertebrador de la Vall del Tenes.

La passejada pel Parc la iniciem al sector de les plantes aromàtiques, on fem servir sobretot el nas. Ens aturem a ensumar la farigola, però us sorprendrem amb una branqueta d’una farigola ben diferent a la

Parc de les Olors, a Riells del Fai. Foto: P. Comas

que estem acostumats. Es tracta de la farigola blanca (*Thymus mastichina*), pròpia de les terres àcides d'Extremadura i del sud de Portugal. A les propietats desinfectants de la farigola, s'afegeix en aquesta un aroma proper a l'eucaliptus que ens indica les seves propietats balsàmiques i per tant molt apropiades per a refredats i gripes. Davant de la tarongina (*Melissa officinalis*) comencem a fer el primer perfum. Mentre apreciem l'aroma cítrica d'aquesta planta us comentem les seves propietats sedants. A les persones que tenen insomni, una infusió de tarongina dues hores abans d'anar a dormir, els facilita la son i el descans nocturn.

El perfum el fem tot barrejant tres branquetes de tarongina, amb dues de lavanda i una d'espurnallac. Descobrim que les plantes tenen notes. I així la tarongina és la nota alta, la lavanda és la nota mitja i l'espurnallac fa de nota baixa o fixador del perfum. La sessió d'aromateràpia de camp la continuem tot fent un perfum excitant. Tres parts de romaní (*Rosmarinus officinalis*), dues de lavanda i com a nota baixa una fulleta de sàlvia. El romaní és una planta estimul·lant, perquè porta càmbora i especialment ajuda a la circulació sanguínia superficial.

Observem la fulla de sàlvia, gran com és, ens deixa veure com emmagatzema l'oli essencial en petits dipòsits al seu anvers.

En acabar el recorregut aromàtic, encara ens entretenim a fer un darrer perfum amb marialluisa i sempreviva. Un perfum estimulant de l'aparell digestiu que ens prepara per passar a parlar de cuina i tastar els condiments.

Ens traslladem cap a l'hort on les plantes hortícoles acompanyen un gran nombre de condiments. Ens centrem en el cebollí, el tastem i apreciem les seves propietats antioxidants especialment necessàries per acompanyar l'ou.

Seguim amb l'alfàbrega de canyella, veritable regal aromàtic. A les alfàbregues convé despuntar-los les flors perquè així s'allarga el seu cicle vital. Amb les flors assecades fem els agafadors de cuina del Parc de les Olors.

Masteguem una fulla de sajolida (*Satureja montana*) i apreciem com n'és de picant.

Els seus antioxidants, que en té molts, expliquen perquè tradicionalment se n'ha dit "herba de les olives" i era considerat ingredient imprescindible a l'hora de confitar les olives. La sajolida mòlta, com si es tractés d'una sal, és molt aconsellable per a la salut i pot afegir-se a tot tipus de plats, excepte el peix blanc. L'estragó francès (*Artemisia dranunculus*), en canvi, va molt bé per acompanyar els plats de peix. El podem fer servir en fresc tot barrejant-lo amb la mantega o bé amb mostassa. El seu gust anisat, com ara el de l'anís verd, l'anet i el fonoll, el fan molt adient per a combinar amb el peix.

Queda clar que els condiments serveixen per a alguna cosa més que per donar bon gust al menjar. I de la cuina enfilem cap a la feixa de les plantes medicinals. Aquí el recorregut ens porta, entre altres, a la ruda, al llúpul, a comentar les excel·lències del pericó (*Hipericum perforatum*) per al tractament dels estats depressius. I finalment es tanca el recorregut amb el tast de la fulla d'estèvia (*Stevia rebaudiana*). La seva sorprenent dolçor i història associada a les dificultats per a la seva difusió ens sorpren i ens fa adonar encara més del complex món que envolta aquests vegetals d'aspecte senzill, però que guarden aquest pou de virtuts de les quals el recorregut pel Parc de les Olors ens n'ha ofert un tast.

Pilar Comes

Exercici físic i aprimament

Tots sabem que hi ha dues maneres de desfer-nos d'aquells quilos de més acumulats en els "michelins" per no "haver fet bondat", és a dir, per haver menjat més del compte i haver practicat menys exercici del compte durant massa temps. Òbviament, la solució per aprimar-se passa per fer just el contrari del que ens va fer engreixar. És a dir, menjar menys i practicar més exercici físic. Però, per optimitzar l'eficiència d'aquestes mesures s'ha de conèixer uns quants

principis del metabolisme dels nutrients energètics que ens ajudaran a dissenyar l'estratègia de l'exercici físic per optimitzar el procés d'aprimament.

Els combustibles que utilitza el nostre cos per a l'exercici físic són, bàsicament, la glucosa provinent del hidrats de carboni (continguts per exemple en el pa, pasta, sucre, mel, etc.) i els àcids greixosos provinents dels greixos (continguts per exemple en els olis, fruits

secs, greix animal etc.). Si els ingerim en major quantitat de la que el cos necessita per a la seva combustió immediata, el cos els acumula com a reserva per al seu ús posterior quan s'hagi de fer exercici i produir calor corporal i no s'ingereixin aliments. Així, el sobrant de glucosa provinent dels hidrats de carboni (també denominats glúcids) ingerits, s'emmagatzema en forma de glucogen en el fetge i en el múscul, i el sobrant de greix ingerit s'emmagatzema en forma dels generalment no desitjats dipòsits de greix subcutani. S'ha d'assenyalar que l'excés de glucosa provinent dels hidrats de carboni, quan ja son plens els dipòsits de glucogen del fetge i del múscul, es convertirà també en greix (lipogènesi) i contribuirà així al augment del volum dels "michelins".

La capacitat d'emmagatzemar energia en el cos en forma de glucogen hepàtic i muscular és relativament petita (menys de 2000 calories) mentre que la del greix pot ser molt gran, pràcticament il·limitada.

Quan sotmetem el cos a l'exercici físic es consumirà més o menys de cadascun del dos tipus de combustible emmagatzemats (glucosa provinent del glucogen o bé àcids greixosos provinents dels greixos) depenent del tipus i intensitat de l'exercici. El procés catabòlic de combustió de la glucosa es més simple i ràpid que el dels àcids greixosos i per tant és el que és capaç de fer front a una sol·licitació de molta energia en poc temps. Per entendre millor aquest concepte amb un símil: si per tal que ens aportí més calor, a una foguera li llancem paper, aquest genera una flamarada intensa que produeix un fort calor que s'esgotarà en poc temps, mentre que si li afegim un tronc de llenya d'olivera la resposta no serà tan intensa ni immediata, però durarà molt més temps. La glucosa seria l'equivalent al paper i els àcids greixosos l'equivalent a la llenya. Per tant, l'exercici intens en un temps curt propicia la combustió de la glucosa provinent dels dipòsits de glucogen i tan sols l'exercici suau i prolongat propiciarà el consum del greix emmagatzemat. Com més intens sigui l'exercici, és a dir, com més alta sigui

la freqüència cardíaca, més gran serà el tant per cent d'energia consumida de la glucosa i més petit el dels greixos, i viceversa (vegeu la taula adjunta). Així doncs, si la nostra motivació per fer exercici és perdre pes, haurem d'inclinar-nos per l'exercici suau i prolongat, com per exemple l'excursionisme.

Moltes persones que volen aprimar-se tant sí com no, com que el que volen és cremar el greix emmagatzemat i no la glucosa, es posen a practicar exercici aeròbic ("footing", bicicleta, etc.) al matí en dejú. D'aquesta manera pretenen que la carència de glucosa en el cos, a causa de no haver ingerit encara cap aliment i a l'exhauriment dels dipòsits de glucogen durant la nit, obligui el cos a fer ús dels dipòsits de greix per a l'exercici aeròbic. Però això és un error per dos motius:

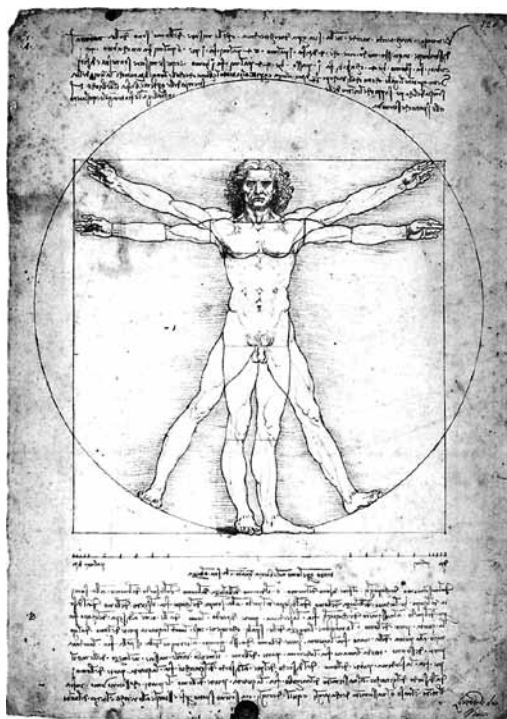
1) Només és possible cremar greix metabòlicament mentre es cremi simultàniament una certa quantitat de glucosa. És conegut l'aforisme: "Els greixos es cremen al foc dels hidrats de carboni". Per tant, si s'ha exhaurit les reserves de glucosa contingudes en el glucogen, no es podrà cremar greix.

2) Com que el funcionament del cervell, i del sistema nerviós en general, solament admet la glucosa com a combustible, i no els greixos, si fem exercici amb certa intensitat al matí en dejú, exhaurim ràpidament les reserves de glucosa (en forma de glucogen) que encara queden després de la despesa durant la nit que n'ha fet el sistema nerviós, i aviat sofrim mareig (hipoglucèmia) i feblesa que ens obligarà a interrompre l'exercici i, conseqüentment, no podrem cremar greixos. A més a més, amb escassetat de glucogen s'allibera cossos cetònics, com l'acetona, que causen una reducció del pH sanguini, comproment així la

salut i l'equilibri orgànic funcional. Això es manifesta amb un estat de malestar, irritabilitat i nerviosisme que indueix a deixar de practicar l'exercici. Tot això és tant més pronunciat quant pitjor és l'estat de forma física de l'individu, ja que un múscul entrenat disposa d'una major capacitat per utilitzar àcids greixosos i cossos cetònics com a combustible.

Resumint: Per tal de desfer-nos dels indesitjables "michelins" és recomanable practicar un exercici d'intensitat suau i de llarga durada com l'excursionisme, i no els exercicis intensos de durada curta, però amb la precaució d'ingerir una certa quantitat de calories en forma d'hidrats de carboni abans de començar, particularment en el cas de persones poc entrenades.

J. M. Castells
Dietista i Nutricionista

Dibuix de l'Home Vitruvià, també conegut com a Cànon de les proporcions humanes, de Leonardo da Vinci

% Freqüència cardíaca màxima	% Energia dels hidrats de carboni
60	10
65	15
75	50
85	60
90	70
95	80

Una nit dormint sota terra

Primerament presentar-me, em dic Mònica i des de el 2009 sóc un membre del Grup d'Investigacions Espeleològiques de Granollers, conegut com el GIEG.

Aquesta petita aventura la realitza un grup de 5 persones: Toni Pueyo, Lluís González, Silvia Aldinyach, Joan Carles Godoy i una servidora.

Vam decidir visitar una cavitat anomenada Cova Cuberes situada a Lleida. Com a primera anècdota us explicaré que a part de la logística en comú que s'havia de portar, no us podeu arribar a imaginar que complicat pot arribar a ser portar tot el material personal i necessari per poder passar una nit dins una cavitat: sac de dormir, aïllant, roba interior de recanvi, coberts, tassa, fogonet, frontal i pijama...tot dins un "petate" d'espeleologia que és tan petit que no hi cap res més que el sac de dormir.

La sortida va començar un dissabte. Ens vam llevar molt aviat i empenquèrem el camí cap a Serradell, a Lleida, tot fent una parada per esmorzar i estirar les cames i continuant el camí fins a on la ressenya ens indicava que havíem de deixar el cotxe. Ens vam canviar la roba d'excursionistes i ens convertírem en espeleòlegs. Llavors vam fer l'últim repàs per tal de no deixar-nos res que ens pogués fer falta per passar els dos dies dins de la cavitat.

Després de caminar uns 45 minuts amb tots els "petates" i material pertinent vam arribar a la boca de la cova. Qui havia de dir que entrant per un forat tan petit, l'entrada és una gatera que pot arribar a ser inundable, trobaríem una cova de més de 13 kilòmetres on hi passaríem la nit. Doncs som-hi!!! Pas estret per començar, seguidament passar uns petits llacs

on hi havia instal·lats passamans per no mullar-se, però a causa del pas del temps estaven malmesos i ens vam veure obligats a passar mig per l'aigua. Amunt, avall, arrossega't, puja, baixa...en fi...un no parar durant unes 5 hores, fins que vam arribar a la zona on volíem fer "bivac". Allà hi deixàrem part del material que no ens feia falta per continuar i menjàrem una mica per agafar forces. Ens quedava un caminet per arribar a on volíem anar (la galeria de l'Ascensor).

Després de caminar un parell d'hores més amb un paisatge impressionant, de blocs, diàclasis i pedres amb formacions... arribàrem a un pas molt estret que continuaria amb una gatera i on més d'un, per poder passar hi va deixar fins i tot la roba

Per fi vam arribar a l'Ascensor, anomenat així perquè és una galeria ascendent, fraccionada per uns quatre pisos amb +315 metres de desnivell, on hi havia instal·lada una corda fixa per la qual primerament pujàrem i després en reinstal·làrem algun tram per baixar.

Amb el cansament reflectit a les nostres cares, retornàrem pel mateix recorregut fins a on havíem deixat el material per fer "bivac". Ja feia prop de 10 hores que érem dins de la cavitat.

Vam arribar, i en Lluís i en Toni van agafar les mantes tèrmiques que portàvem i com dos arquitectes van dissenyar un "petit xalet" que ens preservaria del fred i on fariem nit. Ens canviàrem, improvisàrem un estenedor i posàrem la roba al ras per veure si a 15°C i amb un tant per cent d'humitat de prop del 100 %, s'eixugava una mica (seria difícil). Vam sopar i fer un petit tastet de tot el que portàvem cadascú.

Intentàrem dormir, i ens despertà un despertador que ens avisava que ja era de dia, Vam mirar un parell de vegades l'hora i encara que la foscor semblava no donar-nos la raó, ja eren les 8 del matí. Vam esmorzar, vestir-nos, recollir i emprendre la sortida. La tornada la vam fer recordant molts llocs pels quals tornàvem a passar, fins que arribàrem als petits llacs, un senyal de que estàvem a prop de la sortida, i aquella vegada no ens hi vam mirar tant a l'hora de remullar-nos. Després de caminar una estona més, finalment ar-

Bivac a la cova Cuberes. Foto: C. Godoy

ribàrem a la gatera que ens conduïria a la sortida, amb la sorpresa de que aquella mateixa nit havia plogut i com que la boca d'entrada és just al costat del pas d'un petit barranc, es començava a inundar l'entrada.

Finalment poguérem sortir tots pel mateix forat petit, que m'havia conduït a la meva primera experiència de dormir sota terra.

Cansats, més de 24h sota terra...una experiència genial!!!

Dono les gràcies a aquells que fan possible aquestes aventures fascinant.

Mònica Molinero Tarridas.

Cova Cuberes, entrada. Foto: T. Pueyo

Resum d'Activitats 2010

Sembla que va ser ahir que estava rumiant què explicar-vos al butlletí del 2009, i ja tornem a ser-hi. Al llarg de l'any s'ha fet moltíssimes sortides. Cada cap de setmana hi ha una proposta d'activitat diferent o diverses. Són pocs els "Weekends" que ens hem quedat a casa. Això és perquè, com en els darrers anys, som una "pila" de federats, a l'entorn dels 60. N'hi ha que són més actius, alguns menys, n'hi ha que son "barranqueros" i n'hi ha que prefereixen més la foscor, la idea és que hi hagi espai per a tothom.

Per no esplaiar-m'hi massa resumiré només les activitats organitzades per la secció:

"Portes Obertes" de barrancs

No tots els anys, però de tant en tant, just abans de començar el curs, intentem fer una sortida que pretén ser una descoberta d'aquesta activitat de muntanya tant "fresca". Aquesta sortida, com el nom suggereix, està oberta a tothom que tingui ganes de conèixer aquesta pràctica. Així envoltats d'amics, companys de feina, parelles, nens, ... anem a practicar el descens d'un barranc que no requereixi uns coneixements tècnics ni físics importants. Com sempre que l'organitzem ha estat un èxit de participació. Entre el dissabte 17 i el diumenge 18 d'abril, més d'una quarantena de persones vam anar a fer el descens dels Estrets de Can Virella, també anomenats la Riera del Carme, engorjat situat prop d'Igualada que sense gaire dificultat, et permet passar un matí divertit i remullat. Si voleu més informació del barranc: www.barranquismo.net/paginas/barrancos/gorgues_riera_de_carme.htm

15é Curs d'Iniciació al descens de Barrancs i d'Engorjats

Al llarg del mes de maig es va realitzar el curs de barrancs. També sembla que va ser ahir que començàvem a fer aquests cursos i ja en portem 15. Enguany

ha tingut molt bona acollida, amb força èxit de participació, que ha omplert totes les places que teníem disponibles, setze.

Aquest any les pluges ens han donat una mica de "guerra", en alguns barrancs el cabal anava una mica alt, cosa que feia canviar la planificació d'alguna sortida. Però a diferència d'altres cursos la climatologia ens ha acompanyat i hem pogut realitzar els descensos amb més o menys bon temps. Tots els participants, menys una noia que es va fer mal abans de començar el curs, han pogut gaudir d'aquesta

Curs d'iniciació a l'espeleologia (Valldeneu-Vallès Oriental). Foto: T. Pueyo

Barranc de les Canals (Garrotxa) durant el Curs de barrancs. Foto: C. Godoy

activitat, amb un nivell d'aigua que li ha donat un atractiu especial, sense arribar a incrementar-ne el perill. La valoració del curs ha estat molt positiva, tant per la relació personal entre els participants, com per l'aprenentatge de la tècnica i els descensos realitzats.

29é Curs d'Iniciació a l'Espeleologia

Una altra vegada hem tingut una alta participació, fins i tot s'ha acceptat algun cursetista més del que teníem previst inicialment. En total han estat 13 persones, alguns "repetidors" del curs de barrancs, que han volgut tenir la seva "primera experiència" sota terra. Prop de 20 monitors s'han anat alternant al llarg de les diferents sortides, per a garantir la seguretat i l'aprenentatge de les tècniques necessàries. Hem repetit la mateixa dinàmica d'altres cursos: unes classes teòriques que fem els dimecres i divendres al vespre i unes sortides pràctiques que realitzem durant els caps de setmana que dura el curs. Enguany hem fet les següents sortides:

06 de novembre: Parets de pràctiques de Valldeneu (Aiguafreda). El primer dia el vam passar a la llum del sol, en aquestes parets que fan uns 20 metres d'alçada. Es va practicar com col·locar-se l'equipament personal i la progressió en general (pujar i baixar, passar fraccionaments i desviacions, passamans, ...)

07 de novembre: Avencs del Garraf: Teníem pensat fer els avencs del Passant i d'Emili Sabater. Però atès que són cavitats molt concorregudes i en altres ocasions hem coincidit amb altres grups, vam canviar-los pels avencs de Sant Roc i Puigmoltó. Ens vam dividir

en dos grups i vam fer ambdós avencs. Es va practicar la progressió vertical, pas de fraccionaments, clau de bloqueig, ... ara ja sota terra.

13 i 14 de novembre: Avenc de Can Sadurní: Vam fer aquesta mítica cavitat del Garraf. Ens dividírem en dos grups, un dissabte i l'altre diumenge. Així l'activitat es va fer més dinàmica.

21 de novembre: Vam canviar la cavitat prevista i en lloc d'anar a fer l'avenc de Sant Marçal vam anar a l'avenc dels Esquirols i l'Averdó. Es va repartir els cursetistes en dos grups. L'avenc dels Esquirols el vam baixar fins a la cota -100 mts. Mica a mica anem incrementant la dificultat tècnica i la profunditat dels avencs.

28 i 29 de novembre: Sortida de cap de setmana a la zona del Perillós (Perpinyà – França). Es va fer la visita a diverses cavitats. Dissabte es feren dos grups i visitaren: El Barranc Gran del Perillós o el portal de la Llana. Fins i tot més d'un cursetista va fer les dues i posteriorment es va fer l'avenc del Bouziguer. Diumenge estava previst fer el Barranc del Perillós, cavitat molt bonica de la zona, però pel mal temps i el cansament (el dia abans es van fer 2 o 3 cavitats, en funció de la persona) es va decidir abandonar.

La valoració general del curs, per part dels cursetistes i els monitors, ha estat molt positiva. S' en valora especialment el bon funcionament i la bona relació entre tots els participants.

Toni Pueyo

Secció d'escalada SEDEG

La secció d'escalada de l'Agrupació, SEDEG, ha continuat durant l'any 2010 les seves activitats habituals. A més a més de les activitats i sortides que realitza la secció, pràcticament cada cap de setmana, hi ha una o altra sortida en què participen els membres de la secció amb les noves incorporacions procedents del curs d'escalada.

El 16è Curs d'Escalada en Roca es va realitzar del 29 de setembre al 27 d'octubre. El curs ha estat un èxit, amb classes teòriques cada dimecres, amb tècniques de progressió en escalada, materials a emprar, prevenció d'accidents. Els 4 caps de setmana d'octubre es van fer les sortides pràctiques.

Ha caigut un mite

Per fi, ha caigut un mite, el passat mes de juny vaig assolir el cim del Cavall Bernat amb el meu amic Salva.

Després de molts anys de mirar la seva magnífica cara nord i d'imaginar-me com escalaria la magnífica via de la Punsola-Reniu, l'11 de juliol va ser el dia decidit per fer l'intent d'assolir el cim d'aquesta agulla mítica de Montserrat.

Ens vam trobar a les 9 al poble de Monistrol per esmorzar i acabar de concretar els últims detalls, i després de parlar amb uns amics i desitjar-nos sort en les escalades de cadascun ens vam dirigir cap al pàrquing del refugi de Sta. Cecília.

Fa calor i molt de sol, ens preparam per començar l'aventura i caminem en direcció al Cavall Bernat. Després d'una bona estona caminant, una hora més o menys, ens trobem a la base del Cavall. Hi ha dos nois que ja fan el primer llarg, esperem els nostre torn, i darrere nostre arriben quatre persones més. Quina sort haver arribat abans que ells!

El primer llarg es fa desencordat, és una escalada fàcil, II o III, el segon llarg ja és més difícil, ens encordem i surto jo de primer. És un llarg relativament fàcil, sense cap complicació, està molt assegurat per ser un IV.

Al segon llarg surt en Salva. Després dels problemes de la cordada del davant, que van empalmar el segon i tercer llarg, nosaltres només farem un llarg. Encara no es posa molt dret, però ja es comença a veure les dificultats a l'ombra.

El tercer llarg em torna a tocar a mi, el llarg va pel costat esquerra d'una berruga fins assolir el cim d'aquesta, no sense abans haver de superar un petit lla-

vi que és la màxima dificultat del llarg, un pas de V, fàcil de superar i molt ben assegurat. Un cop a dalt arribem a la tant desitjada ombra, a partir d'aquí comencen totes les dificultats.

Al quart llarg en Salva surt per l'esquerra i encara un petit mur de cinc metres, en algunes ressenyes l'he vist graduat de 6a, i el supera amb força facilitat fins arribar a la reunió. Aquest llarg ens situa just sota de la part més desplomada de la via i si mires avall hi ha un patí impressionant, però estem decidits a sortir per dalt.

Començo el cinquè llarg. Estic nerviós i em complico una mica la vida pel llarg, fins que ja no puc més i m'agafo a la cinta i començo a fer AO i penjar-me de la Fifi per descansar. Reno! Si que és exigent aquest llarg, 6b+, i així fins al final del llarg.

El següent llarg, el sisè, és el més curt però el més difícil de tots. En Salva surt en lliure, però acaba fent servir un estrep, el llarg és de 6c. Des de la reunió d'aquest llarg es té una sensació de buit molt important. Ja només queda un llarg i hi ha ganes d'acabar, no m'entretinc molt i surto sense perdre gaire temps.

El setè llarg i últim em toca a mi. Comença amb un flanqueig cap a la dreta en què no veus on agafar-te i el faig en AO, i després continua amb una escalada fàcil fins al cim. Faig reunió a la Verge i aviso en Salva que pugi.

Quan arriba, és un esclat d'alegria. Per fi, després de molts anys, he aconseguit arribar al cim del Cavall Bernat.

Avui he assolit un somni de fa molts anys, pujar al Cavall Bernat per la cara nord i per la Punsola-Reniu. A partir d'ara gaudiré d'una forma diferent del plaer de contemplar aquesta agulla.

Punta del Cavall Bernat. Foto: A. Galera

Albert Galera

Secció de Muntanya

L'any 2010 s'ha continuat les activitats habituals de la secció de Muntanya, amb les sortides periòdiques durant l'any, així com els cursos d'iniciació.

Del 18 de gener a l' 11 de febrer va tenir lloc el 6è Curs d'Iniciació a l'Esquí de Muntanya, amb classes teòriques entre setmana, i 3 sortides pràctiques els caps de setmana del 23 de gener al 7 de febrer.

Del 19 de gener al 10 de febrer va tenir lloc el 10è Curs d'Iniciació a la Muntanya Hivernal, amb tècniques en raquetes de neu. Les classes teòriques van impartir-se entre setmana, i sortides pràctiques els caps de setmana.

Arxiu AEG. Sortida de la canal Vermicelle (Cambresdase).
Autor: D. Maldonado

Relació de sortides de la Secció de Muntanya durant l'any 2010

30-31	Gener	Sortida Nocturna per Guils de Cerdanya.
13-14	Març	Montardo per la Restanca.
2-3	Abril	Sortida (intent) de Vignemale per Oulettes de Gaube.
24-25	Abril	Pic de Pessons des de Ensagents.
1-2	Maig	Costabona - Roc Colom.
22	Maig	Via Ferrata de la Teresina.
29-30	Maig	Pic d'Alba + Salvaguarda
5-6	Juny	Gimkana a Hostalets de Balenyà.
3-4	Juliol	Punta Alta.
11-12	Setembre	Volta per la Vall de Juclar -Vall d'Incles + Via ferrada Bony d'Envalira
9-12	Octubre	Vall de Ruda.
31	Octubre	Sortida per Ulldeter.
1	Novembre	Sortida per Ulldeter.
6	Novembre	La Muga (Andorra) des de la Vall de la Llosa.
20-21	Novembre	Arestui - Baiasca.

Setmana Santa de 2010 per la Serra de Grazalema

Després de l'experiència de l'any passat del viatge a Granada en tren i furgoneta, aquest any la combinació serà en avió a Màlaga i dues furgonetes, ja que el grup és de catorze persones, per fer els diferents itineraris programats.

El dia 28 de març, després d'un agradable vol i un cop recollides les dues furgonetes, iniciem el viatge per la Serrania de Ronda amb destí a Arcos de la Frontera, on ens instal·lem a la casa de turisme rural Puerta del Sol, ubicada en el mateix centre de la població.

En arribar, ens trobem amb la gentada que espera la primera processó de Setmana Santa i hem d'obrir-nos-hi pas carretejant l'equipatge. Abans d'instal·lar-nos prenem possessió dels nostres balcons per contemplar les desfilades, que s'aniran repetint durant tota la setmana, ja que és ruta obligada de les diferents confraries amb els seus respectius "pasos" i hi tenen els seus locals socials. A continuació visitem la ciutat per conèixer Arcos en versió nocturna.

Arcos de la Frontera és una localitat de la província de Cádiz considerada punt d'entrada a la Ruta de los Pueblos Blancos. El seu nucli antic, format per múltiples cases blanques i antics palaus senyorials, és considerat Patrimoni de la Humanitat per l'UNESCO. Situada a dalt d'un turó, és coneguda per les seves vistes i per la forta presència d'art plateresc. Arcos va ser a l'edat Mitjana un petit emirat independent que es va crear cap al 1020 després de caure el califat de Córdoba. Per Arcos han passat literats i poetes que en contemplar-la han deixat les seves impressions plasmades en mosaics per carrers i places: "*Arcos de la Frontera símbolo y síntesis de Andalucía, antología grácil y espontánea de los valores del sur*" (Antonio Burgos). "*¿Se cayó, se enamoró? Se desdobló en mariposa quieta. Entre la verdad del agua y el sueño de la alta cuesta. Arcos, dos Arcos, dos alas. Arcos presto para el vuelo ¿y el Guadalete? En el Cielo*" (Gerardo Diego). "*No he visto nunca pueblo más expresivo puesto en la ceja de un monte, allá en lo hondo se desliza el Guadalete*" (Azorín).

El dilluns, dia 29, anem a Ronda. Després d'un primer contacte amb la ciutat, parem als Jardines de la Alameda del Tajo, mirador privilegiat des d'on es contempla una preciosa vista de la Serrania, amb la Sierra de las Nieves al fons oest i la gran depressió als nostres peus, per on discorre el riu. Partint del casc antic iniciem la Ruta de los Molinos. El camí baixa serpentejant per davant del Puente Nuevo del Tajo de Ronda i circula per diversos molins al llarg del riu que no fa gaire que estan en desús. Aquest recorregut ens permet una vista inversa dels turons

on s'assenta la ciutat. A la tarda visitem el casc antic, on s'hi troben: el Centro de Interpretación del Puente Nuevo, el Palacio de Mondragón, els banys àrabs i el museu de pintura Joaquín Peinado.

El dimarts, 30, anem a veure el Peñón de Gibraltar i el Campo de Tarifa, per contemplar el Estrecho de Gibraltar i veure on comença el continent africà. Arribem a la Playa de Bolonia, on dinem i a continuació visitem el museu i les ruïnes de Baelo Claudia: "*Uno de los yacimientos romanos más importantes de la península es el de Baelo Claudia en la ensenada de Bolonia, de Tarifa*". Té una vista privilegiada de l'Estret i l'Oceà Atlàntic. Destaquen en aquesta platja les dunes de sorra blanca que s'endinsen en la verdor de les pinedes tot formant una gran llengua semblant a una glacera. La vila romana, les dunes blanques i la badia blava conformen un lloc paradisiac.

El dimecres, 31, Sanlúcar de Barrameda. Al matí visitem la ciutat fent parada a places i mercats, on prenem un aperitiu i tastem els famosos "camarones". A les 4 de la tarda, prenem el vaixell per anar a veure el Coto de Doñana. Aquí ens ensenyen els "humedales" on es reuneixen els flamencs i d'altres aus, i després tot endinsant-nos en el "coto" visitem antics poblats de fusta i canyes que fins fa poc eren utilitzats per habitants humans.

El dijous, 1 d'abril, toca la ruta dels Pueblos Blancos. Tot sortint d'Arcos, ens dirigim a El Bosque, on deixem encarregat el menjar, i d'aquí pugem a Benamahoma per iniciar una excursió a peu d'uns 7 km que segueix el curs del riu Majaceite fins tornar a El Bosque. El dia és clar i el paisatge extraordinari. A la tarda des d'El Bosque fem una circular per diversos pobles començant per Ubrique, on després de recórrer els carrers visitem el Museu Municipal on s'ensenya el treball de la pell, i a més hi ha un apartat dedicat a la memòria històrica en què s'explica el gran moviment obrer que hi havia abans del 36 i la repressió que van patir sindicats i treballadors durant la guerra civil. D'aquí passem a Benaocaz, a Villanueva del Rosario y a Grazalema. Parem per fer-hi una visita; són pobles molt pintorescos i la majoria estan declarats d'interès turístic i cultural.

El divendres, 2, anem cap a Puerto de Santa Maria, per visitar-lo i agafar el Vaporcito que ens durà a la ciutat de Cádiz. Caminem pels grans passetjos que voregen la ciutat arran de l'oceà, mengem el típic "pescaíto frito" i a mitja tarda, altre cop en el Vaporcito, tornem a Puerto de Santa Maria.

El dissabte, 3, farem una ruta a peu pels voltants d'Arcos de la Frontera. En sortir de casa baixem fins al riu Guadalete i anem vorejant el turó on s'assenta la

Tajo de Ronda (Màlaga). Foto: X. Moya

Caminant en direcció al Tajo de Ronda. Foto: R. Illa

ciutat. Durant el recorregut podem veure des d'angles diversos una vista diferent però molt bona dels murs que la sustenten. També aquesta caminada ens dona una idea dels danys que fa poc van sofrir aquestes zones amb les inundacions de finals d'hivern. En arribar al pantà d'Arcos prenem un refresc i des de l'urbanització contemplem una bonica vista de la ciutat.

El diumenge, dia 4, toca viatge de tornada. A les 8 del matí amb tot l'equipatge deixem la casa de turisme rural, tot esquivant els obstacles que han posat al carrer per als "encierros del toro de Gloria", festa tradicional amb la que despedeixen la gran festa de la Setmana Santa.

Ernesto Gonzalez

Bracons - Serra de Llancers - Sant Miquel de Castellot - Joanetes

Dia 23 de maig

Comencem l'excursió a peu des de l'antiga carretera de Sant Pere de Torelló a Olot, sota la masia de Bracons. (980 m. alt.) Seguim el camí de Sant Nazari, on amb poca estona hi arribem, lloc envoltat d'imponents roures centenaris, girem a l'esquerra pujant per un sender que ens porta a la fageda de la Grevolosa, fageda on es troba una de les concentracions de faig més alts de Catalunya, alguns d'ells catalogats com a monumentals. Seguim el sender amb forta pujada fins a arribar al collet de la Grevolosa, des d'aquí pujarem al turó de 1.274 m. alt., anomenat pla de la Grevolosa, amb vistes sobre el Puigsacalm i els seus voltants, així com a la vall del Fornés. Fem un petit descens pel costat Sud fins trobar l'itinerari que transcorre per un suau sender, força marcat, que ens

porta a creuar tot el llarg de la serra de Llancers, passem per boscos de roure pel costat Sud amb grans vistes al Cabrerés i després de creuar pel collet de Llancers continuem pel costat Nord en mig de boscos de faig amb bones vistes sobre la vall de Joanetes, i creuant els prats de Pibernat, finalment s'arriba a Sant Miquel de Castellot a 952 m alt. Lloc on dinem amb vistes a la vall d'en Bas i tots els seus pobles. Reprenem el recorregut de baixada tot seguint el sender GR-2 passant per espessos boscos d'avellaners, roures, cirerers, etc. després per prats de pastura i grans masies com la Coromina, els Farres i d'altres fins a arribar a can Barris, Joanetes.

Alfons Garcia

Narcís Monturiol - 13 de juny

Seguim el camí de Ronda, Pals -sa Punta -cala sa Riera -Aiguafreda -sa Tuna-Fornells, Excursió Centenari d'en Narcís Monturiol

Escriure sobre els camins i les pedres, sobre els paisatges nous i coneguts té un encant fascinant. Tornem a l'Empordà perquè encara té alguns racons que podem descobrir. Té un paisatge general en què hi ha tots els elements que constitueixen un paisatge però a la menuda, uns camins arran de

mar: el camí de ronda ple de sol i arran d'un tallat de terra que fa vertigen, pujades i baixades lleugeres que es deixen caminar; pinèdes molsudes acostumades a la tramuntana; arrels que subjecten la terra sota dels nostres peus i encara...les pedres, l'herbei i l'arbust perfumat i l'horitzó blau i immensament bell.

Aquesta vegada l'Empordà ens ha capbussat en un personatge figuerenc universal: Narcís Monturiol i la

seva aventura apassionant de fondejar el mar per facilitar la feina als pescadors de corall cercant una millora social en la feina a través del submarí.

En parlem bo i asseguts mirant el mar, al fons les Illes Medes com si fossin vaixells que, atents, ens esperen. Fa un dia assolellat i clar, el cel és blavíssim i l'aturada sota l'ombra de la pineda s'agraeix. Parlar de Monturiol després de tot i el que s'ha di és difícil però resulta que en país tan petit com el nostre hi caben persones immenses, ell en fou un, també ho fou i, de la mateixa època l'lddefons Cerdà, que va eixamplar el territori i va impulsar una nova ciutadania, obrint carrers, passos d'aire i canalitzacions d'aigua. Fou una generació de persones despertes i atentes que van millorar la qualitat social i humana pensant en el futur. Com que el grup de matinals es manté sensible a aquests esdeveniments, anem a trepitjar el petit país d'aquestes personalitats que han culivat en el temps una actitud, una creació i una aportació que enriqueix les nostres vides.

El mar blau verd, l'aigua transparent i l'Empordà, com sempre, ens recorda la seva netedat.

Rosa Serra

Rèplica del submergible Ictineu I, ideat per Narcís Monturiol, que fou presentat al Port de Barcelona el 23 de setembre del 1859. Foto: A. Garcia

El grup de Matinals fa “El Carlit”

Farem una petita introducció de com va anar tot.

En primer lloc, el relat que segueix fa referència a la sortida que teníem programada el grup de matinals, per al juliol. Crec que tots ens ho vam passar bé, pel bon temps que va fer i per com tot el grup ens vam comportar en tot moment. Cadascú va ser responsable segons les seves possibilitats i força d'aprofitar i poder gaudir de l'entorn.

La sortida de Granollers és en dissabte per aprofitar el cap de setmana ja que el desplaçament és llarg i

ens permetrà que la sortida del dia següent sigui a primera hora del matí.

El diumenge, amb la motxilla a l'esquena i els nostres neguits al cos, l'ascens al pic més alt de la muntanya més emblemàtica del Pirineu Oriental i que posseeix la major concentració lacustre, el Carlit (2921m), del qual en línia recta tenim el mar a 80 km., fa respecte.

Comencem el camí tot seguint les indicacions que en tot moment trobem i per les quals només ens hem de deixar portar. Ens endinsem primer en un bosc de pi negre i més tard passem per diferents estanys: Negre, del Viver, de la Comassa, Sec, Vallell, Sobirà i Estanyol Glaçat del Sobirà. Aquest últim ens permet en la distància veure la cara Est del bicèfal Carlit, on ens dirigirem tot seguint els senyals. Al cap d'una estona trobem senyals vermells que indiquen la direcció correcta. Més tard aquests senyals ens indiquen per quina aresta hem d'agafar i això ens permet continuar l'ascens per unes roques trencadisses, sempre controlant els senyals i amb esforç. Finalment i després d'algunes dificultats, però amb un dia esplèndid i amb molt vent, arribem al cim. Tot l'esforç és oblidat per la bellesa del paisatge.

Cim del Carlit. Foto: J.M. Melero

Manoli Ruiz

Sortida matinal seguint el sender PR-43 de Tona fins a Sant Cugat de Gavadons - Diumenge 19 de setembre de 2010

El sender de Tona és un recorregut molt variat i bonic de 23 Km. i el grup de matinals l'hem fet en dues etapes, la segona és la que comentem tot seguit.

Vam sortir de la plaça de l'església de Tona seguint el PR-43 direcció a Sant Miquel de Vilageriu, església romànica del segle X molt ben conservada encara que sense grans modificacions, està situada al costat de la masia de Vilageriu, a pocs metres i desviant el camí uns 5 minuts hi ha un aqüeducte que no vam saber trobar, continuant camí amunt es va seguint un rierol i més endavant es creua la carretera que va de Tona a Collsuspina.

Una vegada hem creuat, el camí s'enfila per una pista suau fins arribar a les masies de Coll d'Arnau i Boldrons. Després d' 1h. 45' de camí vam arribar a Can Regàs, on a uns 100m. hi ha una font considerada el naixement del riu Besòs, per sorpresa de molts

Font del Regàs, naixement del Congost.
Foto: L. Montero

ja que ho desconeixíem. Després de fer les fotografies de rigor i llegir els escrits que hi ha a la font, vam continuar camí fins a Sant Cugat de Gavadons.

Sant Cugat de Gavadons és una església del segle XII situada al nord del poble dalt d'un turó, des d'on es poden contemplar els turons i muntanyes de tot el vol. El nom de Gavadons és documentat des de l'any 948 i correspon a la part actual del terme de Collsuspina. Després de fer un mos i descansar una mica vam tornar pel mateix camí que havíem pujat, però en arribar a Vilageriu vam agafar la ruta

de tornada del sender de Vilageriu que passa pel mig dels camps de conreu fins arribar a Tona.

Lurdes Montero

Cantonigròs (la Foradada) - l'Esquirol – Sant Pere de Torelló

Seguiment del sender GR-151 Camí del Bisbe 24 d'octubre

Iniciem l'excursió en el poble de Cantonigròs. Seguim per un primer tram del sender GR-151 de forta baixada fins a arribar a una cruïlla, on s'indica la direcció de la Foradada. A la nostra esquerra deixem el sender que després continuarem i baixem fins arribar al saltant de la Foradada, lloc molt interessant i feréstec i sens dubte un dels llocs més emblemàtics del Collsacabra, gràcies a l'espectacular salt d'aigua (uns 25 ò 30 m.) que en arribar a baix forma una gran gorga. Prop d'aquí encara es pot veure les runes d'un antic molí que utilitzava el desnivell del riu com a força. Des d'aquí en avall és on la riera de les Gorgues pren més personalitat, ja que l'enfonsament d'aquesta entre cingles i roques fa tot un seguit de meandres foradats per l'aigua i pel pas del anys. Tot plegat fa un paisatge sorprenent. Nosaltres, després de gaudir de tot aquest espectacle una estona, retornem al GR-151 per continuar camí vers l'Esquirol. Tot seguint la vall de la riera de les Gorgues, passem per

La Foradada. Foto: A. Garcia

la masia del Campàs, pocs metres més endavant creuem la carretera de Tavertet i entrem pel raval del Pont a l'Esquirol. Passem per aquest típic carrer creuant al final la riera de les Gorgues per un antic pont medieval i en deixar el poble de l'Esquirol a l'esquerra enfilem la carena de la Guàrdia, creuant la carretera de Vic a Olot. Després de passar per diferents masies arribem a la carena del Feu, on trobem l'antic camí de Manlleu a Cabrera, força transitat, que seguim a l'esquerra. Camí carener amb forces vistes, passem pel turó de Cavorca i arribem a can Patafi,

on girem a la dreta passant per un pas inferior la nova carretera eix Vic – Olot. Després de forta baixada arribem a creuar la riera de Farners, al pla de Morelles, passem pel costat de les masies de Morelles i Moles i des d'aquí baixem fins al Ges, zona de la riera. Creuem per l'antic pont sobre el Ges fins a arribar a la zona d'esbarjo i punt final de l'excursió.

Alfons Garcia

Folgueroles-Cingle de la Minyona-Masgrau-Folgueroles

7 de novembre de 2010

Sortim poc després de les 9 de la Pl. Verdaguer per la Rambla i travessem la carretera de Vilanova de Sau. Prenem el camí que trobem davant, tot deixant a baix a la dreta la Font Trobada. Seguim endavant fins agafar un camí a l'esquerra que porta al Mas d'en Coll. Anem una mica a la dreta i de seguida trobem un camí a l'esquerra per damunt la bassa fins a una cruïlla. Allà emprenem el camí paral·lel a la carretera envers al Gorg de Llitors.

Al punt mateix on hi ha el Gorg, que descobrim que ens passa per sota, trobem una altra cruïlla i agafem el camí de la dreta en direcció a St. Llorenç dels Munts. Després d'una llarga i forta pujada, connectem amb el GR-2, el qual seguim cap a la dreta per arribar a la fortalesa-església de St. Llorenç.

Atés que aquesta està tancada (és propietat privada) reculem pel mateix camí, però ara seguim el GR-2 en l'altre sentit. Després de baixar un fort pendent, trobem un trencall a l'esquerra que s'enfila per damunt del Túnel de la Mina, i quan arribem a la pista asfaltada girem a la dreta per pujar fins al Cingle de la Minyona, des d'on observem tota la Vall de Sau encara que està una mica encalijada.

Baixem per la mateixa pista però deixant el GR per on hem pujat, tot seguint avall fins a una cruïlla on ens desviem a la dreta en direcció al Masgrau. Abans d'arribar-hi, prenem el camí de l'esquerra, el PR C-40-1, que

Salt de la Minyona. Foto: X. Moya

ja no deixem fins al Mas Foquers. Un cop aquí, enfilem les escales de l'esquerra, en mig de la vegetació tardorral, que ens porten a l'Ermida de la Damunt. La visitem, ja que les portes són ben obertes i decidim quedar-nos a dinar al davant perquè ja són les dues de la tarda. En acabat caminem cap al poble, on hi tenim els cotxes.

PARTICIPANTS: Marçal i Mª Àngels, Xavi i Montse, Josep M. i Manoli, Meri i Josep, Isabel i Xavi, Conxi i Pepe, Teresa J., M^a del Carme, Pedro i Teresa M.

Teresa Madrid

matinals

277

Tiana - Turó de Galzeran (per la Conreria)

12 de desembre de 2010

El grup de Matinals al turó de Galzeran. Foto: X. Moya

Aquesta excursió s'ha fet seguint les indicacions de la Guia de rutes literàries per la Xarxa de Parcs Naturals, capítol "Parc de la Serralada Litoral" i és la núm. 16: "De Tiana al Turó de Galzeran".

Això no obstant, nosaltres decidim no començar-la al poble sinó a la Zona Esportiva, on deixem els cotxes i comencem a caminar seguint unes fites de fusta que ens duen a la Font de l'Alba, on hi ha un berenador, i sempre seguint les fites, a la dreta, pugem en direcció a l'Observatori Astronòmic. No anem a visitar-lo sinó que girem a l'esquerra en direcció a La Conreria.

El camí va enfilant-se enmig de matolls conseqüència de l'incendi de 1994, que va cremar gairebé tots els pins i alzines. A mesura que pugem es pot contemplar el mar, radiant, i la Serra de Marina.

Entrem a visitar el Cementiri dels Empestats, on hi ha enterrades les víctimes de la pesta groga de 1870 a la Barceloneta. Es triga una mitja hora en arribar a dalt a La Conreria, on s'enllaça amb el GR-92.

Ens instal·lem al sol, ja que el matí és fresquet, per esmorzar, i a continuació seguim el GR-92 cap a la dreta en direcció al Turó de Galzeran. Els rètols ens indiquen que passem per l'antic camí de Martorelles. Aquí ja trobem més arbres, i boniques torres. A la llunyania localitzem el nostre objectiu, per una torre de guaita d'incendis que té al capdamunt. Quan duem uns 2 km de marxa hi ha una cruïlla a l'esquerra però la deixem i caminem fins a trobar la següent, que ens porta dalt del Turó de Galzeran, tot pujant per un camí enmig de vinyes que

encara conserven un raïm "ancestral" fet pansa. Sembla ser que ja no es recull. A mig camí ens aturem a observar la vista i dividem la Cartoixa de Montalegre.

Arribem a dalt del turó, amb la seva torre de guaita i una panoràmica espectacular, tan cap al Barcelonès com cap al Maresme. Per baixar agafem un camí diferent que se'n va a l'esquerra, que resulta més pendent que el de pujada i que ens porta a la primera cruïlla que havíem deixat, amb la qual cosa enllacem un altre cop amb el GR-92 però ara en direcció a La Conreria.

Un cop allà, entrem al pati de l'Oficina de Gestió del Parc per poder veure des d'un mirador la Cartoixa de Montalegre, que queda just a sota. A continuació ens arribem a la Font de les Monges passant per davant del que havia estat, entre d'altres coses, el seminari de La Conreria, i que ara és una casa de colònies. Tant la font com la casa per on s'hi arriba, d'estil modernista, estan destrossades.

Tornem enrere per retrobar el camí per on hem pujat, i anem baixant amb el mar sempre davant nostre, gaudint de l'esplèndid dia, fins arribar a la Font de l'Alba novament.

Allà ens acomiadem perquè alguns ja se'n tornen cap a casa. D'altres, prenem el cotxe fins al poble de Tiana, a resseguir els llocs que ens parlen de l'escriptora i dibuixant Lola Anglada, qui va viure-hi els seus darrers anys.

Teresa Madrid

Any Maragall

El Grup de Matinals de l'Agrupació Excursionista de Granollers amb motiu de la celebració de l'any Maragall 2010-11, que commemora els 150 anys del naixement del poeta i els 100 de la seva mort ret homenatge al poeta que amb esperit agitador, formulà una reflexió innovadora sobre la literatura del moment i que va saber posar poesia a les muntanyes, flors, paisatges i costums de la nostra estimada Catalunya.

LA FAGEDA D'EN JORDÀ

Saps on és la fageda d'en Jordà?
Si vas pels volts d'Olot, amunt del pla,
trobaràs un indret verd i profund
com mai més n'hagis trobat al món:
un verd com d'aigua endins, profund i clar;
el verd de la fageda d'en Jordà.
El caminant, quan entra en aquest lloc,
comença a caminar-hi poc a poc;
compta els seus passos en la gran quietud:
s'atura, i no sent res, i està perdut.
Li agafa un dolç oblit de tot lo món
en el silenci d'aquell lloc profund,
i no pensa en sortir, o hi pensa en va:
és pres de la fageda d'en Jordà,
presoner del silenci i la verdor.
Oh companyia! Oh deslliurant presó!

Sortides realitzades pel grup de Matinals durant l'any 2010

10 de gener

Itinerari circular, Vallforners-castanyer-de can Cuc-Sant Esteve de Terrades-Vallforners. Vocal: Montserrat Boter

17 de gener

Itinerari circular, Cànoves-Vallforners-Roca Centella-Cànoves. Vocal: Marisol Bolsa

31 de gener

Itinerari circular, ruta de seguiment de les obres de construcció del ferrocarril TGV, Granollers-Palou-can Cristòfol-Vallderiolf-can Borrell- Pla d'en Simon-can Sora-Miranda d'en Punes-la Torreta-Granollers. Vocal: Ernest González

14 de febrer

Itinerari circular pels Cingles del Bertí. Vocal: Ciril Coronado

21 de febrer

Itinerari circular, voltants de Montornès del Vallès. Vocal: Antoni Ramolins

28 de febrer

Itinerari circular, Tossa de Mar-Puig Cadiretes. Vocal: Pepa Sans

14 de març

Caminada pels voltants de les Franqueses del Vallès. Vocal: Marisol Bolsa

21 de març

Sant Llorenç de Munt, coneixent la Serra de l'Obac. Vocal: Josep i Meri

11 d'abril

El Brull-Pla de la Castanyera-Font Pomareta-El Brull. Vocal: Xavier Moya

18 d'abril

Participació a la 28a. Excursió Popular AEG, Voltants de Granollers

25 d'abril

Itinerari circular, Argentona-Castell de Burriac-Argentona. Vocal: Mariona S.

2 de maig

Itinerari circular, Estany de Sils. Vocals: Rosa i Josep Ramos

9 de maig

Itinerari circular pels voltants de Rupit. Vocals: Simó i Carme Sánchez

23 de maig

Travessa a la Serra de Llacers, Bracons-St. Nazari-la Grebulsosa-St. Miquel de Castellot-Joanetes. Vocal: Alfons Garcia

30 de maig

Seguiment del GR-92 caminada entre Palamós i Cala Estreta. Vocal: Marisol Bolsa

6 de juny

Sortida a Riells del Fai, Visita al Parc de les olors. Vocal: Montserrat Boter

13 de juny

Seguiment camí de Ronda, Pals-sa Punta-Cala sa Riera-Aiguafreda-sa Tuna-Fornells, Excursió Centenari d'en Narcís Monturiol. Vocals: Rosa Serra i Alfons Garcia

20 de juny

Itinerari circular, Sant Feliu de Guíxols- Ruta de l'aigua. Vocal: Francesca Farres

4 de juliol

Seguiment del GR-2 caminada entre el Brull-la Sala-Muralla del Montgròs-Turó dels Moros-Serra de l'Arca-Aiguafreda-l'Abella. Vocal: Alfons Garcia

11 de juliol

Sortida a la Riera d'Arbúcies Visita al Jardí d'en Roquer. Vocal: Montserrat Boter

17 i 18 de juliol

Recorregut per les Bulloses i pujada al cim del Carlit. Vocals: Josep Miquel i Manoli

24 de juliol

Excursió nocturna amb pujada a sopar al Castell de Burriac. Vocals: Carme Sánchez i Montserrat Boter

19 de setembre

Itinerari circular seguiment PR-43 Tona-Collsupina. Vocals: Josep Camps i Lurdes

26 de setembre

Sortida a la Serra del Montsant-la Morera. Vocal: Pepa Sans

3 d'octubre

Itinerari circular per la Vall del Tenes-Cingles del Bertí. Vocal: Llorenç Almendro

17 d'octubre

Vidrà-Puigsacalm per Sant Bartomeu de Covildases. Vocal: Antoni Ramolins

24 d'octubre

Seguiment sender GR-151 camí del Bisbe, tram Cantonigrós-la Foradada-l'Esquirol-Serres del Feu i de Cavorca-Sant Pere de Torelló. Vocal: Alfons Garcia

7 de novembre

Itinerari circular, Folgueroles-Salt de la Minyona-Folgueroles. Vocal: Teresa Madrid

14 de novembre

Itinerari circular, Ca l'Argent (la Roca del Vallès) Orrius- Ca l'Argent. Vocal: Ernest González

21 de novembre

Itinerari circular, per la Vall d'Olzinelles. Vocals: Simó Riaguas i Carme Sanchez

28 de novembre

Participació a la 21a, Marxa Matagalls-Granollers.

11 de desembre

Seguiment del PR-36 (manteniment de senyalització)

12 de desembre

Tiana-Turó de Galzeran (per la Conreria). Vocals: Teresa Madrid i Rosa Serra

19 de desembre

Sortida a Sitges, Ruta del Modernisme. Vocal: Ernest González

Canigó, pel refugi de Cortalets - 30 de juny de 2010

Integrants: Josep Maria Armengol, Josep Carbo-nell, Pep Comas, Josep Maria Farnés, Jaume Muntan, Josep Oranias, Ismael Porcar, Josep Roca i Jaume Ventura

Distància: projectada 8'43 Km. amb altures 8'80 Km. - Temps 5'14h.

Desnivells: total 651 m. Acumulat 770 m. Cotxe: 230 Km. Josep Roca i Ismael Porcar

Ens trobem al Ramassar. Donem la benvinguda al Josep Maria Armengol, amic de l'Ismael Porcar que ens acompanya. Amb els cotxes prenem l'autopista A7 fins a la Jonquera. Passem la frontera, on veiem diversos controls. Agafem l'autopista francesa A9, fins que agafem la N116 cap a Prada de Conflent. Trenquem en direcció a Villerac i prenem una pista fins al refugi de Cortalets. El camí és llarg i pesat, encara que prou arreglat. Aparquem a 2/4 de 10 a uns 200 metres del refugi, obligats per una tanca, amb un cadenat. Passem pel davant del refugi seguim unes senyals grogues que ens porten per la cresta de Barbet. Les boires semblen concentrades a la Catalunya sud, però aviat s'estendran. És un camí, molt ben senyalat, que puja paulatinament. Ens anem agrupant durant l'ascens diverses vegades. A les 11 tocadetes arribem al collet del Pic Barbet. Després arrenquem comandats per en Jaume Muntan fins que trobem l'espadat. Allà comencen diversos fronts. Uns segueixen cavalcant damunt les pedres. D'altres opten per baixar, però al veure el camí que puja des de Marialles, decideixen agafar-lo. Al peu de la bretxa de Durier ens agrupem. Tots menys en Jaume Muntan, que coneixedor que companys de Sabadell (dues colles) rondan per aquells indrets ha anat al seu encontre. A 2/4 d'1 comencem la grimpada de la colla. Al cap de 20 minuts ens trobem tots a dalt. En arribar ens adonem, que apart dels nombrosos expedicionaris vallesans, hi ha altres grups, majoritàriament francesos. Aquell reduït espai s'omple de muntanyencs i de màquines de fotografia. Fem la nostra foto col·lectiva. A la 1 i ¼ comencem

el descens, per un camí molt ben indicat. Passem per la seca font de la Perdiu. Una canal porta l'aigua a un espai inferior. Seguim i trobem un rec connectat amb una altra mànega. Quan arribem als llacs de l'Estanyols ens retrobem el nostre grup i components dels altres sabadellencs. Des d'allà marxa, a ¾ de 3, un cotxe s'avança cap al refugi de la Molina. A l'aparcament puc saludar en Francesc Aluju, amb qui comparteixo les nostres ressenyes. Pel camí ens aturem per un cotxe que el seu radiador treu fum. Quan arribem comencem la descàrrega dels diversos atuells, neveres i consumibles per confeccionar la paella. L'Ismael revestit de cuiner ens demostra les seves arts culinàries. Mentre una colla de Sabadell ocupa l'altra taula. Durant l'espera prenem cerveses i unten el pa amb un oli excel·lent. Preparem les amanides -amb ceba de Palou- i parem taula. La bota de vi i el porró gasificat ens acompanyen la paella, sense conill, però ple de bitxos de mar i muntanya, que fa les excel·lències de tots els comuns. Malgrat estem encaixonats al voltant de la taula, ens aixequem per repetir sense gaires problemes. El fresc meló i el cafè -amb gotes d'armanyac subministrades per en Jaume Muntan- completen el dinar preparat a consciència.

Quan recollim els estris, i els encabim dins els cotxes, decidim que la propera setmana anirem al Costabona i al Roca Colom. Sortirem a les 7 dels Gorcs.

Josep Maria Farnés

Pica del Canigó. Foto: J. Corbera

Ransol - Pic de la Coma de Varilles - 18 d'agost de 2010

Ransol - Pic de la Coma de Varilles

18 d'agost de 2010

Integrants: Pep Comas, Josep Maria Farnés, Jaume Muntan, Josep Roca, i Jaume Ventura

Distància: projectada 10'410 Km. amb altures 10'778 Km. – Temps 5'35 h

Desnivells: total 798 m. Acumulat 843 m. Cotxe: 195 Km. Josep Roca

Ens trobem al Gorcs a les 6 del matí i sortim molt puntuals. Prenem l'autovia C-17 cap a Ripoll. Seguim per Puigcerdà, Bourg-Madame, Pimorent, Pas de la Casa, Soldeu i Ransol, on prenem una carretera que puja paral·lela al Riu de la Coma. Aparquem al costat d'una zona de picnic, inici de la pujada al pic de la Serrera. Avui anem en direcció contrària, cap al pic de la Coma de Varilles. Des del començament agafem un camí senyalat amb marques grogues. El seguim, però al primer desviament prenem la direcció equivocada. Al cap d'uns 350 metres retornem a l'encreuament i pugem fins prop del refugi de Coms de Jan. Una expedició formada per en Josep Roca i en Jaume Muntan s'arriben al refugi per informar-se, però tornen sense aportar noves dades. A partir d'aquell punt trobem senyals groc i vermell del GRP (gran recorregut del Principat) que va del refugi esmentat al de la Cabana Sorda. Una mica més enllà, a les 10'39 h. parem per esmorzar. Seguim i quan passem per una tartera que condueix al cim tenim

dubtes per on seguir. Optem pel camí marcat –tot i que es desvia, però és més practicable- i quan arribem a la carena, al voltant de les 12 h. fem una parada. En Jaume Ventura opta per baixar tranquil·lament, i la resta deixem les motxilles i pugem al Pic de la Coma de Varilles (2.758 metres). Amb l'equip abandonat hi deixo el GPS i no puc registrar-ne l'ascensió. La vista és impressionant, encara que una mica enterbolida per boirina en la llunyania. A la 1 h. del migdia, ens tornem a carregar les motxilles i iniciem la baixada, que farem només amb una hora i mitja. Portem un bon ritme malgrat que la baixada és dura. Quan arribem a la zona de picnic està ocupada per colles entaulades i amb les graelles enceses. Tenim el temps just de pujar al cotxe i comença

a ploure. Són gairebé les 3 i decidim anar a dinar a Ca l'Anna de Ventolà. Ens ha fet un dia bastant seré, amb el sol mig amagat per algun núvol.

Teníem clar on volíem anar, però l'itinerari l'hem anat fent sobre la marxa i pensem que amb total encert. A l'iniciar l'excursió, algun optimista de la colla, plantejava la possibilitat de pujar diverses muntanyes. Després manifestem la satisfacció del cim

aconseguit i comentem la duresa de l'excursió.

A la sobretaula brindem amb cava per la salut d'en Pep Comas, que diumenge vinent farà 73 anys. La propera setmana anirem de Núria al Torreneules. Sortirem dels Gorcs a les 6 per agafar el primer cremallera.

Josep Maria Farnés

Pic de la Coma de Varilles. Foto: J.M. Farnés

Font Freda, des de Pimorent - 1 de setembre de 2010

Integrants: Josep Carbonell, Pep Comas, Joan Corbera Josep Maria Farnés, Carme Guri, Jaume Muntan, Ismael Porcar, Josep Roca i Christine Sertori

Distància: projectada 6'33 Km, amb altures 6'86 Km. Temps 6'17h

Desnivells: total 684 m. Acumulat 737 m. Cotxe: 160 Km. Ismael Porcar

Ens trobem al Gorcs a les 6 del matí. Prenem la C-17 a la Garriga. Passem per Ripoll i a Ribes de Fresser s'incorpora en Josep Roca (amb el seu cotxe) i a Planoles en Josep Carbonell. Seguim cap a Puigcerdà, passem la frontera i ens dirigim cap a l'estació d'esquí Portè-Pimorent. Al primer aparcament que trobem hi

deixa la furgoneta en Joan Corbera (que tornaran pel seu compte). Amb els altres dos cotxes pugem per una pista fins a uns edificis al costat mateix del llac de l'Estanyol. Hi arribem al voltant de les 9 del matí. Portem una informació d'en Toni Planas i Maria Antònia Antich que indica la ruta a seguir. A la nostra colla, un dels muntanyencs més experimentats, es mostra incrèdul d'aconseguir pujar a la Font Freda. Agafem per un sender que ens porta a una esplanada que caldrà travessar per iniciar la pujada al Roc de les Ombres. Comencem l'ascens i enseguida hem de creuar una bona tartera, cal dir que el camí es poc fressat, però que trobem pilons de pedres, que ens indiquen el difícil camí. Al peu del Roc de les Ombres ini-

ciem el descens fins a una vall, a on iniciem la pujada constant. Durant tota l'excursió haurem de caminar sobre pedres acompanyades de nerets, que amaguen el nivell del terra, i herba. Quan arriben les 11 h. parem per esmorzar. Al cap d'una estona dos membres de l'expedició opten per renunciar a la pujada i esperar-nos a la tornada. A partir d'aquell moment haurem de pujar per la carena fins al pic de la

Llac de l'Estanyol. Foto: J. Corbera

Font Freda, amb alguna desviació que ens obliga després a pujar pel dret. Quan arribem d'alt del primer pic (2737 m) a les 12 i ¼ hi trobem unes antenes i la majoria hi deixem les motxilles. Se'ns presenta un panorama esplèndid, amb una ampla esplanada herba que ens acompanya fins al segon pic (2738 m), que ens permet en la llunyania distingir l'Aneto i la seva glera. Havien anunciat núvols i alguna pluja, i en canvi

fa un dia magnífic, seré, amb un clima calorós, però agradable. Després, a la 1 h., iniciem el descens pel mateix camí. Sabem el que ens espera i la seva duresa. Tornem a passar per tarteres i més pedres que dificulta la marxa. Quan arribem a l'aparcament, a partir de les 3 h., tothom expressa la satisfacció d'haver culminat l'ascens i el seu cansament, que la cervesa de muntanya ajuda a alleugerir. De re-

torn deixem a la furgoneta els dos companys que es queden uns dies de vacances per aquells indrets i la resta anem a dinar a ca l'Anna de Ventolà.

A la sobretaula decidim que la propera setmana anirem al Balandrau.

Josep Maria Farnés

Les sortides d'enguany

Gener	20	Turó de l'Home des de Passevets
	27	Matagalls des de Collformic
Febrer	3	Tavertet - La Riba
	10	Begur Aiguablava i Fornells
	17	Circular Rupit - Salt de Sallent
	24	Santa Cecília de Montserrat pel Torrent Migdia
Març	3	Cingles del Perer
	17	La ruta de les Ermites d'Amer
	24	St. Martí Centelles - La Popa
	31	Oix - Montpetit
Abril	7	Calella - Llafranc - Tamariu
	14	Pla d'Aiats i Santuari Cabrera
	21	Pau - Sant Pere de Rodes - Palau Saverdera
	28	Montgrony - Costa Pubilla
Maig	5	Port del Comte
	12	Toralles - Montmajor
	20	Taga des de St. Martí d'Ogassa
	27	Puig Estela des de Pardines
Juny	2	Vidrà - Bellmunt - Salt del Molí
	9	Puig Lluent
	16	Puigsacalm pel Pla Travé
	23	Puig Dòria i Tossa del pas dels Lladres
	30	Canigó
Juliol	7	Costabona - Roca Colom
	14	Tossal Bovinar
	21	Núria - Vallter 2000
	28	Pic Sirvent i Colilla

Agost	4	Puigmal Pic del Segre
	11	Circ de Morenç i Pic Serra Gallinera
	18	Ransol - Coma de Varilles
	25	Pics Torreneules, Coma del Clot i de l'Àliga
Setembre	1	Font Freda des de Pimorent
	8	Balandrau
	15	Casamanya
	22	Pedró de la Tossa
	29	Pedraforca i Serra Pedregosa
Octubre	6	Puig de la Canal Freda
	20	Fontlletera - Vallter 2000
	27	Gallina Pelada des de Font Freda
Novembre	3	Tossa d'Alp des de Comaoriola
	10	Agudes i Turó de l'Home des de Fontmartina
	17	Pedra Picada des de Nevà
Desembre	1	Castell de Montgrí i Sta. Caterina
	9	El Sui
	15	Sot del Bac, la Trona, Montmany i Figaró
	22	Bufadors de Beví
	29	Serra de la Conreria

Participants: Joan Arenes, Josep Maria Armengol, Miquel Bramona, Josep Carbonell, Ricard Causa, Pep Comas, Joan Corbera, Carme Guri, Josep Maria Farnés, Jaume Muntan, Josep Oranias, Albert Porcar, Ismael Porcar, Josep Roca, Chistine Sertori i Jaume Ventura

Biblioteca Agrupació Excursionista de Granollers. Adquisicions 2010

DONACIONS - Títol	Donació
Xarxa Catalana de Senders i de rutes Temàtiques	Alfons Garcia
Prestige. Crònica negra d'un model energètic insostenible	Alfons Garcia
Informe biodiversitat 2010	Alfons Garcia
Com funcionen les Vies verdes?	Alfons Garcia
Tú puedes salvar el planeta	Alfons Garcia
El PEIN deu anys després: balanç i perspectives	Alfons Garcia
El mundo de las Montañas del Mediterráneo	Alfons Garcia

COMPRES - Títol
Guida al mountain biking della Sardegna
Camping 2010
Càmpings de Lleida
Vaya camping 2010. España, Francia, Portugal, Suiza, Italia
Guia turística Grecia
Rutes de Natura
Granollers
Guia de Càmpings de muntanya i del Pirineu Català
Camino Francés. Camino de Santiago
Guia Trotamundos Malta
El Collsacabra
Barrancs i Canyons de la Ribagorça
Cinema i Muntanyes. 25 anys de Festival a Torelló
Ordesa y monte perdido. Excursiones, Ascensiones , Travesias
Cerdanya. Excursiones, Ascensiones , Travesias
Escaladas en el Sistema Central
Els Secrets de les Vies Verdes. Dels Pirineus a la Costa Brava. Girona-Sant Feliu de Guixols
Els Secrets de les Vies Verdes. Dels Pirineus a la Costa Brava. Ripoll-Olot
Pirineos. Escaladas fáciles
Sommets Incas. Les plus belles courses des Andes Centrales
7 Desiertos con un par de ruedas
Om . La montaña roja
Manual básico de fotografía al aire libre
Trekking y Alpinismo en los Alpes occidentales
Ruta del Ter. Rutes Senderista, Cicloturística i temàtiques
Escalade eu Sahara. Massif du Hoggar. Algérie
euskalarria. Sport climbing in the Basque country
Objectiu Infinit
Guia Malta
Guia Fotografica .Grandes cuevas y simas del mediterráneo
501 lugares que no puedes dejar de visitar
Vuelta a Araba
Per l'entorn de Girona
Vías ferratas de Europa
Belagua, Salazar y Zuriza
Correderos del Pirineo
Travesía del macizo del Mont Blanc
La castellassa de can Torras
Vora Mar. Excursions pel litoral català més salvatge
A peu per l'Alta Garrotxa
Slovenija
Osona. 50 indrets amb encant
Excursions per la ruta del Tren dels Llacs
Guia de escalada en Riglos, Agüero y Foz de escalete
La cerdanya amb raquetes
Els Pirineus de cap a cap. 50 etapes. La Transpirineca
El Brogit de la Vall
Picos de Europa con niños
Escaladas junto al Ésera
Hiking in Italy
Guia de escaladas en Rodellar
El Danubio en Bici
Perú
Monte Perdido. 5 vías a la cumbre

Tras la Diosa Turquesa

EILEEN HEALEY (1920-2010)

Alpinista britànica

La Diosa Turquesa, nombre en tibetano del Cho Oyu, uno de los 14 ochomiles del planeta, se resistió. La montaña, ubicada en el Himalaya, separa la frontera entre el Tibet y Nepal. Fue el destino, en 1959, de la primera expedición internacional exclusivamente femenina, integrada entre otras por la británica Eileen Mary Healey, que fue la encargada de registrar el intento de ascensión.

Eileen falleció el pasado 8 de septiembre a los 89 años de edad. Tenía 38 cuando se enroló en la expedición al Cho Oyu, la Diosa Turquesa. Pero una avalancha aplastó el sueño de aquellas mujeres causando cuatro muertes, entre ellas la de la francesa Claude Kogan, la líder del grupo. Las adversas condiciones meteorológicas obliga-

ron a las supervivientes a desistir del intento de cumbre.

Heredó la afición a la montaña de sus padres, con quienes exploraba los fines de semana los picos del país de Gales. Nacida en Brighton, Healey estudió

Una avalancha aplastó el sueño de alcanzar la cima del Cho Oyu y mató a cuatro alpinistas

Química en la Universidad de Londres y Farmacia en el Colegio Técnico de Brighton. Alternaba su trabajo como microbióloga con las incursiones al Himalaya. Fue la jefa de una expedición a India en la que culmi-

nó un pico inédito. Conoció a su marido, Tim Healey, en la montaña, en el norte de Gales. Tim fue el compañero ideal para Eileen, ambos compartieron su pasión por los deportes al aire libre.

En 1969, la pareja, que tuvo dos hijos, viajó a Uganda donde pasó dos años explorando este exuberante país africano. Tras este periplo regresaron a su residencia, en Gran Bretaña.

A lo largo de su vida, Eileen Healey escribió doce diarios en los que iba anotando sus aventuras en la montaña y los logros alcanzados durante 50 años. El video sobre la trágica expedición al Cho Oyu permaneció guardado durante 40 años hasta que, en el 2007, decidió mostrarlo por primera vez en un festival de cine de montaña.

MARILIA FILGUEIRA

La Vanguardia. 25/11/2010

EL 9 NOU

VALLÈS CENTRAL

Albert Manyosa, a la dreta de la imatge, amb els seus companys d'expedició instants després de trepitjar el cim del Nun, a l'Himàlaia

Albert Manyosa, de Cardedeu, fa el cim del Nun, de 7.135 metres

L'alpinista vallesà corona una muntanya situada al nord de l'Índia, en ple Himàlaia

Cardedeu

Anna Fernández

No tothom pot presumir d'haver coronat un cim de l'Himàlaia. El cardedeuenc Albert Manyosa ho pot fer. Aquest estiu passat, el muntanyenc vallesà va aconseguir trepitjar el cim del Nun, una muntanya de 7.135 metres situada al nord de l'Índia.

L'autèntica aventura va començar al camp base de Tangol, el darrer lloc accessible en cotxe. Des d'aquell punt, Manyosa es va posar a caminar. El camp intermediari estava situat a 4.200 metres i el camp base, a 4.600, i des

d'aquell punt calia pujar tres nivells més en diferents etapes i alçades fins a assolir, finalment, els 7.000 metres. En aquesta experiència, Manyosa es va acompanyar de tres companys de la Unió de Excursionistes de Cornellà. Amb ells ja havia compartit recorreguts i havi- en ascendit a 6.000 metres en anteriors reptes, però els quedava un somni per complir: el cim del Nun. Aquesta muntanya s'adaptava a les seves possibilitats tècniques per gaudir de l'ascens tot i l'evident esforç que suposa.

Per ajudar a planificar i dur a terme el trajecte, es

van ajudar d'Infinet Emotions, la companyia de guia de grans expedicions de Xavi Arias, un dels alpinistes catalans més importants del moment. Aquesta companyia va proporcionar algunes infraestructures necessàries com les tendes, així com també els xerpes acompanyants.

El mal d'alçada era el principal maldecap dels expedicionaris

Les pors que capficaven els quatre expedicionaris se

centraven, sobretot, en el famós mal d'alçada. Les seves conseqüències afecten de forma diferent cada persona i poden perfectament ser els causants d'una retirada. Afortunadament, Albert i els seus companys, van poder superar tots els obstacles i fer el cim, un "moment de molta emoció, de moltes llàgrimes, en què estàs molt tocat", explica Manyosa.

Tot i l'excel·lent experiència que va suposar, Albert Manyosa creu que no tornarà a fer un 7.000. "Per molt que vagis preparat i avisat prèviament, la realitat et supera", assegura.

Tot en soldadura, gasos i maquinària

**Jordi Camp, 43 - 08400 Granollers
Tel. 93 840 40 22 - Fax. 93 840 40 23**

**C/. Ebre, 54 - 08223 Terrassa
Tel. 93 785 10 80 - Fax. 93 736 03 42**

e.mail: game@suministros-game.com